

РОБЕРТ ВАН ХЮЛИК

ЧЕРВЕНИЯТ ПАВИЛИОН

Част 15 от „Китайски загадки“

Превод от английски: Мария Груева, 1995

chitanka.info

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА

ЛИЦА, ВКЛЮЧЕНИ В ИСТОРИЯТА С ВЛЮБЕНИЯ ЧЛЕН НА АКАДЕМИЯТА:

ЛИ Лиен

Млад учен-чиновник, наскоро избран в Императорската академия

ЛИ Уейдзин

Негов баща, императорски цензор в оставка

ФЪН Дай

Главен надзорник на Райския остров, собственик на игрални домове и места за наслада

НЕФРИТОВ ПРЪСТЕН

Негова дъщеря

ЛИЦА, ИГРАЕЩИ РОЛЯ В ИСТОРИЯТА СЪС ЗЛОЧЕСТИТЕ ВЛЮБЕНИ:

ДАО Бандъ

Собственик на ресторанти и питеепродавници на Райския остров

ДАО Куан

Негов баща, починал преди трийсет години

УЪН Юан

Собственик на магазини за антики и сувенири на Райския остров

Госпожица ЛИН

Сляпа куртизанка, която си вади хляба, като преподава музика

ДРУГИ ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА:

РАКА и СКАРИДАТА

Специални помощници на главния надзорник на Райския остров

ГЛАВА I

ПРЕД СЪДИЯТА ДИ СЕ ПОЯВЯВА ПРЕЛЕСТНО ВИДЕНИЕ, ПОСЛЕДВАНО ОТ ДАЛЕЧ НЕ ТАКА ПРИЯТНО ЗРЕЛИЩЕ

— Много съжалявам, благородни ми господине, но всички стаи са заети — каза дебелият управител на странноприемницата — Празникът на мъртвите^[1] е и по това време никога няма свободни места — обясни той с почти достоверно скръбно изражение.

Едрият брадат пътник, застанал пред гишето, носеше само проста кафява роба, по шапката му нямаше отличителни знаци за ранг, но властният израз подсказваше, че е важен чиновник — клиент, от когото винаги може да се поиска висока цена. Сянка на раздразнение премина по лицето на пътника с изсечените черти. Той избърса оросеното си с пот чело и се обърна към якия мъж, който го придружаваше.

— Бях забравил, че е Празникът на мъртвите! А жертвените олтари по целия път би трябвало да ми го припомнят. Вече в трета странноприемница не намираме места. По-добре да се откажем и да продължим към Цинхуа. За колко време, смяташ, ще можем да стигнем?

Спътникът му неуверено повдигна широките си рамене.

— Трудно е да се каже, господарю. Не познавам добре тази част от окръга, а и в тъмното не е лесно. Отгоре на всичко трябва да прекосим една-две реки. Може и да стигнем преди полунощ... ако имаме късмета да заварим лодкарите.

Един стар прислужник, който бършеше свещниците по тезгяха, от известно време правеше отчаяни знаци на управителя. Когато най-сетне той го забеляза, старият човек припряно изрече с писклив гласец:

— Защо не дадем на господин пътника Червения павилион?

Домакинът бавно поглади двойната си брадичка и колебливо каза:

— Стаите наистина са хубави. Гледат на запад и през цялото лято е прохладно. Но нямахме време да проветрим, както трябва...

— От зори сме на конете. Щом са свободни, ще ги вземем! — прекъсна го мъжът с красивата брада.

Обърна се към спътника си и му нареди:

— Иди да донесеш багажа и дай седлата на коняря.

— За мен ще е чест да ви дам ключа от този павилион, благородни господине — подзе домакинът, — но съм длъжен да ви предупредя, че...

— Ще платя колкото кажете — отново рязко го прекъсна пътникът. — Подайте ми книгата.

Управителят отвори дебелия регистър на двацет и осмия ден от Седмата луна и го побутна към събеседника си. Той натопи върха на четката в туша и изписа с обиграна ръка:

Ди Жендзие, магистрат на окръг Пуян, пристигащ от столицата, за да поеме задълженията си. Придружен от помощника си на име Ма Жун.

Докато затваряше регистъра, погледът му се спря върху името на хотела, изписано с два големи йероглифа върху обложката — „Вечно блаженство“.

— За нас е голяма чест да подслоним магистрата на съседния окръг — с мазен глас изрече управителят.

Но когато съдията и спътникът му се отправиха към вратата, промърмори:

— Само това ни липсваше! Всеки знае, че тоя човек умира да си завира носа навсякъде. Надявам се, че няма да открие...

Без да довърши, той раздражено поклати глава.

Старият прислужник поведе съдията Ди през приемната в главния централен двор, обграден от две едноетажни постройки. През все още осветените хартиени прозорци долиташе шум от гласове, примесен с радостни изблици на смях.

— Нали виждате, всичко е заето... една свободна стая не остана!
— прошепна водачът с побелялата глава и ги преведе през високата, богато украсена врата, която се издигаше в дъното на двора.

Пътниците се озоваха в очарователна вътрешна градина. Лунната светлина играеше върху изискано оформените цъфнали дървета, които обграждаха изкуствено езерце, в чиято застинала вода плуваха червени рибки. Съдията Ди избърса лицето си с дългия ръкав на дрехата — дори на открито жегата беше ужасна. От постройката вдясно долиташе неясен шум от песни, смехове и игриво прозвънващи струни.

— Тук отрано се започва — забеляза той.

— На Райския остров само няколко часа преди пладне не звучи музика, ваше превъзходителство! — гордо отвърна възрастният мъж.
— Към обед всичко се разбужда. Последните закуски още не са привършили, а вече се поднася ранният обяд, после, след късния обяд, идва ред на вечерята и т.н. А сутринта е време за закуска. Ще видите, че Райският остров е едно от най-оживените места, ваше превъзходителство. Да, да, от най-оживените!

— Надявам се това оживление да не ми се натрапва много. Уморен съм от пътя, утре потеглям в зори и възнамерявам да си легна рано. Стайте ми, надявам се, са тихи?

— Съвсем спокойни са, ваше превъзходителство!

Възрастният човек се забърза и преведе съдията Ди през дълъг полутъмен коридор, който свършваше пред висока дървена порта. Повдигна фенера си, за да освети изящната дърворезба, покрита с бляскава позлата. Докато избутваше тежкото крило, отбеляза:

— Този павилион е в самия край на странноприемницата. Изгледът към парка е прекрасен, шум дотук не стига.

И той посочи малко преддверие, чиито странични стени представляваха кръгли отвори. Като дръпна завесата, закриваща десния, той мина пред съдията в просторна стая и се насочи към масата в средата, за да запали свещите в двата сребърни свещника. След това отвори вратата и прозореца в дъното.

Въпреки застоялия въздух съдията Ди реши, че стаята е доста уютна. Масата и четирите стола с високи облегалки бяха от санталово дърво в естествен цвят, безупречно полирани, целите в дърворезба. Диванът до дясната стена беше от същото дърво, както и елегантната тоалетна масичка. Всички мебели бяха истински старинни образци, а

рисуноките с цветя и птици по стените говореха за подчертан артистичен вкус. Вратата в дъното водеше към красива веранда, оградена от три страни с плътна завеса от глицинии, които се спускаха от леката бамбукова решетка, оформяща тавана. Долу в градината тук-там се виждаха гъсти зелени храсти, а по-нататък — обширен парк, осветен от фенери, окачени на разноцветни копринени гирлянди. Още по-навътре в градината едноетажна постройка почти се губеше сред листака. Освен приглушения звук на музикалните инструменти нищо не нарушаваше тишината.

— Това е салонът — угоднически съобщци старият прислужник.
— Спалнята е от другата страна.

Той отново изведе съдията в преддверието и отвори масивната врата вляво с помощта на доста сложен ключ.

— Защо толкова предпазни мерки? — попита съдията Ди. — Вътрешните врати рядко се заключват. Да не се страхувате от крадци?

Хитра усмивка се плъзна по устните на старчето.

— Клиентите, които посрещаме тук, държат да са защитени... хм... от недискретни посещения — изкиска се той.

И бързо добави:

— Ключалката се счупи наскоро, но я смениха с нова от същия вид, която се отключва и отвътре, и отвън.

Стаята бе също толкова разкошно обзаведена, както и салонът. Огромното легло с балдахин вляво, масата, столовете, тоалетката в отсрещния ъгъл бяха целите в дърворезба, покрити с пурпурен лак. Червени бяха и тежките брокатени завеси на леглото, както и дебелият килим на пода. Когато старият прислужник отвори капациите на единствения прозорец на стената в дъното, съдията отново видя парка през яката желязна решетка.

— Тези стаи се наричат Червеният павилион заради цвета на мебелировката, предполагам? — запита той.

— Така е, ваше превъзходителство. Обзавеждането е на повече от осемдесет години. Точно тогава е бил построен и хотелът. Ще наредя на прислужницата да ви донесе чая. Негово превъзходителство навън ли ще вечеря?

— Не, нека ми сервират тук.

Двамата мъже се върнаха в салона и в същия миг се появи и Ма Жун с багажа. Старият слуга безшумно се изниза с плъстените си

пантофи, а съдийският помощник отвори кожените торби и заподрежда дрехите на господаря си върху дивана. Бившият владетел на зелените гори (както хората наричаха странстващите разбойници) беше висок мъж с широко квадратно лице, украсено единствено от къси мустачки. От няколко години вече служеше на съдията и способностите му на борец и майстор в ръкопашния бой се оказаха твърде полезни при залавянето на опасни престъпници и помагаха за успешното провеждане на сложни операции.

— Можеш да спиш на дивана — каза му съдията. — Ще останем само една нощ, така че е по-добре да си спестиш търсенето на стая навън.

— А, все ще си намеря къде да положа глава — небрежно отвърна Ма Жун.

— Внимавай с виното и жените, тук струват скъпо — сухо го предупреди съдията. — Благоденствието на Райския остров идва от хазарта и проституцията, тук бръснат до голо!

— Е, и аз не съм беззащитен! — отвърна с широка усмивка Ма Жун. — Но защо наричат това място остров?

— Защото е обградено отвсякъде с вода, естествено. Да се върнем на думата си. Спомняш ли си голямата каменна арка, под която минахме на идване — Моста на променящата се душа? Наречен е така, защото в атмосферата на разюзданост, царяща на острова, пътникът се превръща в безволев прахосник! А ти имаш пари в себе си, Ма Жун. Наследството на чичо ти, което получи в столицата, не възлиза ли на две хубави кюлчета злато?

— Нямам никакво намерение да ги докосвам, ваше превъзходителство! Когато се оттегля, с тях ще си купя някоя малка къщичка и лодка в родното си село. Но получих и две сребърни монети, с които възнамерявам да си опитам късмета!

— Бъди тук за закуска. Ако тръгнем рано, ще можем да прекосим северната част на окръга още предобед и към пладне вече ще сме в Цинхуа. Там ще трябва да направя протоколна визита на моя стар приятел магистрата Луо. Няма да е прилично да преминем през територията му, без да го навестим. После ще продължим към Пуян.

Ма Жун се поклони на господаря си и му пожела лека нощ. На излизане се размина с крехка млада прислужница, носеща поднос с чая. Галантният помощник не пропусна да ѝ хвърли пламенен поглед.

— Ще пия чая на верандата — каза съдията на девойчето. — Там сервирайте и вечерята, когато бъде готова.

Щом тя се оттегли, той излезе на верандата и отпусна едрото си тяло в бамбуковото кресло до елегантна малка масичка. Протегна нозе, все още схванати от продължителната езда, отпи на малки глътки от горещия чай и със задоволство си помисли колко добре се бе уредило всичко през тези две седмици в столицата. Столичният съд го бе призовал да даде допълнителни показания във връзка с аферата в будисткия манастир, разкрита от него предната година. Сега бързаше да се върне към задълженията си в Пуян. Колко жалко, че наводненията го принудиха да направи това отклонение до Цинхуа, но, така или иначе, пътуването щеше да се удължи най-много с един ден. Въпреки че лекомислената атмосфера на острова никак не му се нравеше, все пак бе имал късмет с този тих павилион в толкова скъпото заведение. Очакваха го къпане, лека вечеря и спокойна, отморяваща нощ.

Тъкмо отново да се протегне в креслото, когато застина, пронизан от усещането, че го наблюдават. Рязко обърна глава и с един поглед обхвана целия салон. Никой. Стана и отиде до прозореца с желязната решетка в Червената стая. Отново нищо. Приблужи се до парапета и се взря в гъстата растителност, скрила основата на верандата. В мрака всичко изглеждаше спокойно и той долови единствено мириса на гнили листа. Тръгна към мястото си, като си мислеше, че въображението му играе номера.

Приблужи стола си до парапета и се загледа в парка, където разноцветни светлини играеха изящен танц в листака на дърветата. Но блаженото усещане за пълно отпускане отпреди малко бе отлетяло. Задухата, неразхлаждана и от най-малък полъх, започваше да му действа потискащо; някакво враждебно, заплашително присъствие се надигаше от пустия парк.

Прошумоляване в листата на глициниите от дясната му страна го накара да подскочи. Бързо се обърна и съзря някакъв неясен женски силует сред сините цветове в дъното на верандата. Успокоен, той се вгледа в парка и каза:

— Оставете подноса с вечерята върху малката масичка, ако обичате.

Отвърна му тих смях. Учуден, съдията отново се обърна. Не беше прислужницата, както си бе помислил, а висока млада жена в бяла дреха от прозрачна газена материя. Красивата ѝ коса бе разпусната. Съдията изрече неловко:

— Извинете, взех ви за прислужницата.

— Не е много ласкателно — обади се пришълката. Гласът ѝ бе приятен и възпитан. Тя се наведе, за да мине под завесата от глицинии, и съдията забеляза неголяма пролука в парапета. Може би там имаше някакви стъпала към пътеката, която обикаляше хотела. Когато младата жена се приближи, съдията бе смаян от поразителната ѝ красота. Овалното лице с изящен нос и големи изразителни очи бе наистина пленително, а под прилепналата прозрачна влажна материя тялото ѝ с вълнуваща яснота разкриваше нежната белота на опияняващите си извивки. Като полюляваше в ръка тоалетното си сандъче, тя се приближи до парапета, облегна се и пренебрежително заоглежда съдията Ди.

— Вие сте се объркали, госпожо — отвърна съдията, силно раздразнен от високомерното държание на непознатата. — Трябва да ви известя, че се намирате в частна резиденция!

— Частна ли? На този остров за мен няма частни резиденции, драги ми господине!

— Но коя сте вие, моля?

— Аз съм Царицата на цветята на Райския остров.

СРЕЩАТА МЕЖДУ СЪДИЯТА ДИ И ЦАРИЦАТА НА ЦВЕТЕТА

— Разбирам — бавно изрече съдията и поглади замислено брадата си. Положението беше доста объркващо. Той добре знаеше, че в известните развлекателни центрове комитет от видни особи всяка година присъжда титлата „Царица на цветята“ на най-красивото и надарено „цвете“ — тоест куртизанка — и тази жена заема видно място сред изисканото общество. Тя определя модата и дава тон в суетния свят на „цветята и върбите“, както наричаха този леконрав женски мир. Трябваше да се освободи от леко облечената личност, без да я оскърби. Много учтиво се обърна към нея:

— На какво щастливо обстоятелство вашият смирен слуга дължи неочакваната чест на това посещение?

— Чиста случайност. Връщам се от баните — онази, голямата постройка в другата част на парка. — Искях да мина през верандата, за да изляза на пътеката, която обикаля хотела и води до частния ми павилион, отвъд боровата гора вляво. Мислех, че тук няма никой.

Съдията я изгледа с присвити очи.

— Имам усещането, че известно време ме наблюдавахте — уж небрежно отбеляза той.

— Нямам навик да се занимавам с другите. По-скоро те се занимават с мен.

Тонът на младата жена беше високомерен, но в поведението ѝ пролича някакво внезапно притеснение. Тя стрелна поглед към вратата на салона и попита със свъсени вежди:

— Как ви хрумна нелепата мисъл, че ви шпионирам.

— Просто имах смътното усещане, че някой ме дебне.

Тя придърпа по-плътно към себе си прозрачната рокля и голотата ѝ изпъкна още повече.

— Странно, и аз имах същото усещане, докато се качвах тук — но бързо се овладя и добави подигравателно: — Всъщност все ми е едно. Свикнала съм да ме следят!

Тя се засмя, но кристалните звуци внезапно секнаха, а лицето ѝ побеля. Съдията бързо обърна глава. Той също бе дочул някакъв странен кикот, придружил смеха на жената. Звукът като че идваше откъм затворения с решетка прозорец на спалнята. Гостенката му преглътна и попита задавено:

— Кой е в Червената стая?

— Никой.

Погледът на куртизанката обходи мигновено стаята и се спря върху едноетажната постройка в парка. Музиката бе замлъкнала, чуваха се само аплодисменти и смях. Тъй като гостенката мълчеше и тишината засилваше неловкото положение, съдията уж несприетно подхвърли:

— Струва ми се, че там добре се забавляват!

— Това е ресторантът на парка. На партера поднасят превъзходни ястия. Първият етаж е за... по-интимни наслади.

— Естествено. И така, аз съм очарован, че щастливият случай ми предостави възможността да се запозная с най-красивата жена на Райския остров. Което, от друга страна, извънредно много ме

натъжава, тъй като тази вечер съм зает, а утре потеглям рано сутринта и не ще мога да се насладя на компанията ви достатъчно дълго.

Въпреки думите на съдията младата жена, изглежда, нямаше никакво намерение да си тръгва. Тя постави тоалетното си сандъче на земята, кръстоса ръце зад главата си и се облегна на парапета. Тази поза подчертаваше стройното ѝ тяло, заоблените бедра и красивите гърди с твърди зърна под прозрачната тъкан. Съдията забеляза, че цялото тяло на посетителката му е абсолютно гладко, без нито едно косъмче — както е обикновено при куртизанките. Той бързо отмести погледа си, а жената спокойно попита:

— Струва ми се, че не изпуснахте нито една подробност?

След като се наслади на смутеното мълчание на своя домакин по неволя, тя отпусна ръце и самоуверено добави:

— Не бързам особено. Банкетът тази вечер е в моя чест и един от обожателите ми ще дойде да ме отведе на него. Нека малко да почака, докато ми разкажете за себе си. Изглеждате много внушително с тази голяма брада. Предполагам, че сте чиновник от столицата или нещо подобно...

— О, не, госпожо. Аз съм само един скромен провинциалист, недостоеен да се нареди сред вашите почитатели!

И като стана, добави:

— Сега трябва да се приготвя за излизане. Не смея да ви задържам повече, а и вие вероятно бързате да се приберете, за да довършите тоалета си.

По червените пълни устни на младата жена заигра презрителна усмивка.

— Не се опитвайте да разигравате свенливост! — каза тя. — Видях очите ви, когато ме оглеждахте преди малко. Безполезно е да отричате, че желаете да притежавате онова, което съзряхте.

— От страна на толкова невзрачна личност като мен подобно желание би било твърде самонадеяно — сковано отвърна съдията Ди.

Тя смръщи вежди и той съзря жестоката извивка на устните ѝ.

— Наистина би било самонадеяно — с режещ глас отвърна тя. — Отначало ми се стори, че непринудеността ви ми се нрави, но сега си давам сметка, че всъщност сте ми напълно безинтересен.

— Това ме потапя в дълбока скръб! — иронично изрече съдията.

Ядът обagri в пурпур страните на младата жена. Тя се отдръпна от парапета, вдигна тоалетното си сандъче и подхвърли троснатото:

— Намирате, че не съм достатъчно добра за някакъв си дребен чиновник като вас, нали? Ще ви кажа само, че преди три дни един известен литератор от столицата се самоуби заради мен!

— Смъртта му, изглежда, не ви е опечалила особено.

— Ако трябва да оплаквам всичките млади глупаци, на които са се случили неприятности заради мен, трябва цял живот да нося траур!

— Не говорете така непочтително за смъртта и за траура — посъветва я съдията. — Празникът на мъртвите още не е свършил. Вратите на отвъдния свят са все още отворени, душите на мъртвите са сред нас.

В сградата в парка музиката замлъкна съвсем. Кискането, което бяха доловили преди малко, се повтори приглушено. Този път като че ли идваше откъм храстите в подножието на верандата. Лицето на Царицата на цветята се сгърчи.

— Това зловещо място ми дотегна — извика тя. — Слава на небето, скоро завинаги го напускам. Един високопоставен човек, поет, и при това богат, ще ме откупи. Ще стана съпруга на магистрат. Какво ще кажете за това, драги господине?

— Поздравявам ви. И него също.

Тя леко се поклони. Гневът ѝ очевидно се бе укротил и на тръгване тя добави:

— Да, той има късмет! Но не бих казала същото за останалите му съпруги. Много бързо ще бъдат разпъдени. Нямам навик да делея любовта на един мъж!

Тя се отправи към другия край на верандата, полюшвайки великолепните си бедра, отмести завесата от глицинии и изчезна, вероятно по някакви стъпала към пътеката.

Нежният аромат на скъпия ѝ парфюм, който още трептеше във въздуха, внезапно бе изместен от отвратителна смрад на нещо разлагащо се. Съдията Ди се надвеси над перилата, за да огледа гъстия храсталак, откъдето сякаш долиташе зловонието, и бързо се отдръпна зачуден.

Сред туфите зеленина бе зърнал силуета на съсухрен прокажен просяк, обвит в мръсни парцали. Лявата част на лицето му представляваше подпухнала гнойна маса, погълнала и окото. Вторачил

в съдията злобния поглед на дясната си зеница, нещастникът измъкна от дрипите обезобразената си ръка с разядени от зловещата болест пръсти и я протегна към него.

Съдията забързано затършува в ръкавите си^[2] за шепа монети. Тези нещастни създания са принудени да преживяват някак с просия. Но миг преди да пусне монетите в протегнатата ръка, посинелите устни на прокажения се изкривиха в ужасяваща гримаса и измърморвайки нещо неясно, той се изгуби сред дърветата.

[1] Празникът на тръгващите си души. Чества се от 15-ия до 30-ия ден на Седмата луна. Както и по време на Празника на помитането на гробовете през втората половина на март, се издигат дървени скелета — павилиони с леки извити покриви, позлатени и ярко оцветени, в които се поставя жертвена храна: месо, зеленчуци, захаросани плодове и вино за душите на мъртвите, а също и пари. Смята се, че така ще се осигурят удобства за мъртвия в отвъдния свят, както и че с парите ще могат да се подкупят небесните чиновници, за да уредят душата на покойния роднина да се прероди отново. — Б.пр.

↑

[2] По времето, когато живее съдията Ди, китайските дрехи нямат джобове и дребните предмети се носят в ръкавите на дрехите — Б.авт. ↑

ГЛАВА II

СЪДИЯТА ДИ СРЕЩА СВОЙ СТАР ПОЗНАТ И ПОЕМА НОВО ЗАДЪЛЖЕНИЕ

Разтърсен от неволно потръпване, съдията прибра обратно монетите. Преходът от съвършената красота на куртизанката към зловещото зрелище на окаяната човешка развалина бе твърде рязък.

— Нося добра вест на Негово Превъзходителство! — прозвуча радостен глас зад гърба му.

Малко поразведен от присъствието на веселия си помощник, съдията се обърна, а Ма Жун продължи:

— Магистратът Луо^[1] е тук! В третата пряка след нашия хотел забелязах десетина стражници до един церемониален паланкин. Веднага ги попитах на коя високопоставена особа принадлежи красивата носилка и те в хор ми отвърнаха: „На магистрата Луо!“ Обясниха ми, че господарят им прекарал няколко дни на острова и сега се връщал в Цинхуа. Дотичах веднага, за да съобщя новината на Негово Превъзходителство.

— Чудесно! Ще се възползвам от случая, за да си спестим пътуването до Цинхуа. Значи ще се приберем у дома един ден по-рано, Ма Жун! Да вървим, докато не си е тръгнал.

Двамата мъже бързо напуснаха Червения павилион и излязоха от странноприемницата през главния портал.

Улицата бе пълна с народ. От двете и страни се низеха осветени ресторанти и игрални домове. Ма Жун, който вървеше след съдията, непрекъснато хвърляше замечтани погледи към прекрасните създания по балконите. Разкошно облечени млади жени разговаряха помежду си или небрежно си вееха с ветрила от разноцветна коприна. Влажна и задушлива жега тегнеше над града.

Следващата улица не бе така шумна и скоро се заредиха къщи, слабо осветени от един-единствен фенер, окачен над вратите им.

Дискретни надписи с дребни йероглифи — „Поля на съвършената любов“, „Убежище на ароматната изтънченост“ и други подобни — подсказваха, че това са места, предназначени за любовни наслади. Съдията Ди ускори крачка.

Скоро след завоя на улицата забелязаха елегантна страноприемница, пред която десетина мускулести носачи наместваха на раменете си дръжките на голям паланкин. Ма Жун побърза да се обърне към водача на двете редици стражници:

— Това е съдия Ди, магистрат на окръг Пуян. Съобщете за пристигането му на господаря си.

Водачът нареди на носачите да поставят носилката на земята и като открехна страничната завеса, прошепна нещо на човека вътре.

Внушителната фигура на магистрата Луо се появи в отвора на паланкина. Закръгленото му тяло се губеше под широка елегантна роба от синя коприна, шапката от черно кадифе бе леко накривена над ухото.

Той побърза да слезе, поклони се на съдията Ди и радостно възкликна:

— Каква щастлива случайност е довела моя старши брат на Райския остров? Вие сте тъкмо човекът, от когото се нуждая! Нямам думи да изразя радостта си, че отново ви виждам, старши братко!

— Удоволствието е изцяло мое, скъпи. Връщам се в Пуян след кратък престой в столицата. Смятах утре да мина през Цинхуа, за да Ви засвидетелствам почитанията си и да Ви благодаря за милото гостоприемство, което ми оказахте миналата година.

— Да не говорим за такава дреболия! — възкликна Луо, а кръглото му, обградено с къса брадичка лице разцъфна в широка усмивка. — За моя окръг бе голямо щастие, че двете млади жени, които Ви предоставих тогава, Ви помогнаха да разобличите онези

монаси престъпници. Знаете ли, Ди, че цялата провинция говореше за историята в будисткия манастир?

— Според мен повече от необходимото — отвърна съдията с лека усмивка. — Будистката клика успя да издейства от Столичния съд призовка за мен и провеждането на ново разследване. Задавах ми какви ли не въпроси. В крайна сметка... обявиха, че са удовлетворени! Но да влезем вътре, ще ви разкажа всичко на чаша чай.

Луо пристъпи към събеседника си, постави пухкавата си длан върху ръката на съдията Ди и каза доверително:

— Невъзможно ми е, старши братко. Спешни дела изискват неотложно да потегля за Цинхуа. Но имам нужда от вашата помощ, Ди. Тук съм от два дни за едно разследване на самоубийство. Всичко е бистро като изворна вода, но за беда жертвата е младеж, издържал като първенец изпитите в двореца и наскоро избран за член на Императорската академия^[2]. На връщане у дома спрял тук и успял да се влюби в някаква жена. Нищо ново, нали! Нарича се Ли, син е на доктор Пи, прочутия императорски цензор^[3]. Доклади и официална бумащина... Нали разбирате колко ведра туш трябва да се изпишат за този случай? Изобщо не му виждам края. Така че, направете ми тази услуга, Ди, останете един ден повече и довършете това разследване вместо мен. Това е рутинна работа, а аз наистина съм принуден да тръгна незабавно.

Мисълта да замести свой колега в град, чиито обичаи не познава, никак не очарова съдията Ди, но нима можеше да откаже. И той побърза да отговори:

— Разбрано, Луо, ще направя всичко, каквото е по силите ми, за да ви помогна.

— Прекрасно! Тогава сбогом, скъпи мой!

— Почакайте! — извика съдията. — Та аз нямам никакво право да действам тук. Трябва да ме назначите за член на трибунала на Цинхуа.

— Веднага ви назначавам за заместник-съдия на моя трибунал — заяви Луо и като изостави тържествения вид, който си бе придал за случая, се спусна към паланкина.

— Това трябва да бъде записано на хартия, скъпи — със снизходителна усмивка го повика Ди. — Такъв е законът!

— Велики небеса! Още нещо ли трябва да се прави? — измърмори магистратът Луо, огледа се и задърпа съдията Ди към приемната на хотела. Без да сяда, той взе лист хартия и четка от бюрото за записване на гостите. Изведнъж застина и избоботи ядно:

— Всемогъщи небеса! Каква беше формулата?

Съдията Ди взе четката от ръката му и набързо изписа нужния текст. После направи копие.

— Сега трябва само да ударим печатите и да поставим отпечатъци на палците си — каза той. — Вземете оригинала и го изпратете на нашия началник префекта. Аз ще задържа копието.

— Вие знаете всичко наизуст! — възкликна с признателност Луо. — Сигурно спите със сборника с официални образци под възглавницата?

Докато Луо поставяше печата си върху документите, съдията Ди запита:

— Кой отговаря за реда на този остров?

Нарича се Пън Дай или Пън Тай — небрежно отвърна Луо. — Той е главният надзорник. Страхотен мъж, в течение е на всичко, което става тук. Всички игрални домове са негови, също и бардаците. Той ще ви разкаже всичко, което пожелаете да научите. Изпратете ми доклада, когато привършите, но не се напрягайте!

И като му направи знак да го последва на улицата, той добави:

— Безкрайно съм ви благодарен, Ди. Оценявам жеста ви, бъдете уверен.

Малко преди да се качи в паланкина си, той видя, че един от стражниците пали голям фенер, върху който ярко изпъкваха червените йероглифи: „Магистрат на Цинхуа“.

— Веднага загаси това, глупако! — извика му той. И като се обърна към съдията Ди, обясни: — Не обичам за щяло и нещяло да излагам на показ сана си. Трябва да се управлява с доброжелателство, както е казал, учителят Конфуций. И така, Ди, сбогом!

Той изчезна зад завесата на паланкина, но докато носачите вдигаха тежките дръжки на раменете си, внезапно подаде глава.

— Току-що си спомних името на тукашния главен надзорник — извика той. — Фън Дай, много способен мъж. Ще го видите на вечерята.

— Каква вечеря? — изненадан попита съдията Ди.

— О, нима не ви казах? Първенците на града дават вечеря в моя чест в павилиона „Сивият жерав“. Вие ще присъствате вместо мен, Ди. Иначе ще останат разочаровани. Впрочем няма да съжалявате. Тук хранят превъзходно, ще се уверите. Печената патица няма равна. Кажете на тези добри хора, че спешно ме викат обратно в Цинхуа. Държавни дела... Всъщност вие по-добре от мен знаете какво трябва да се каже. Не пропускайте да опитате от подсладения сос към патицата!

Завесата се затвори и носилката бързо изчезна в нощта. Стражниците, които тичаха отпред, не удряха барабани и не крещяха с цяло гърло: „Отдръпнете се, магистратът!“ според обичая.

— Какво става? — с недоумение запита Ма Жун.

— Явно, докато е отсъствал, в Цинхуа се е случило нещо доста неприятно — отвърна съдията.

Той бавно нави на руло документа, който му даваше пълни юридически права, и го мушна в ръкава си. Ма Жун изведнъж се ухили до уши и доволно отбеляза:

— Значи ще поостанем ден-два на този весел остров!

— Само един — отвърна съдията Ди твърдо. — Спечелих един ден от това, че срещнах магистрата Луо тук и именно този ден ще посветя на неговите дела. Но нито миг повече. Да се връщаме в хотела, трябва да се облека официално за тази проклета вечеря!

Когато се върнаха в хотела „Вечно блаженство“, съдията събщи на управителя, че ще вечеря в „Сивият жерав“, и помоли един паланкин да го чака пред входа, за да го отнесе дотам. След това, придружен от Ма Жун, се отправи към Червения павилион, където неговият помощник му помогна да облече церемониалната роба от зелен бродат и да сложи черната кадифена шапка с висящи уши. Забеляза, че прислужницата е разтворила завесите на леглото и е оставила върху масичката чайник в дебела ватена калъфка. Той изгаси свещите и излезе, следван от Ма Жун.

Затвори вратата и понечи да пусне ключа в ръкава си, но в последния миг се разколеба.

— Все едно е дали ще го оставя на вратата. Нямам какво да крия.

Той върна ключа в ключалката и двамата мъже се отправиха към предния двор, където ги очакваха осмина носачи с голям паланкин.

Съдията Ди влезе и направи знак на Ма Жун да го последва. Докато пресичаха шумните улици, съдията говореше на помощника си:

— Като стигнем в ресторанта, ти ще обявиш за пристигането ми, след това ще пообиколиш игралните домове и кръчмите. Поразпитай дискретно за самоубийството на младия член на академията. Разбери какво е правил тук, кого е посещавал. С една дума помъчи се да научиш колкото може повече. Според моя приятел Луо работата е много проста, но със самоубийствата човек никога не е сигурен. Аз ще се измъкна при първата възможност. Ако не ме намериш в ресторанта, иди да ме чакаш в странноприемницата.

В този момент носачите поставиха паланкина на земята и двамата мъже слязоха. Сградата, пред която се намираха, направи силно впечатление на съдията с внушителността си. Дванайсет мраморни стъпала, пазени от два бронзови лъва в естествена големина, извеждаха пред двукрила врата, лакирана в яркочервено и богато украсена с медни апликации. Най-отгоре се извисяваше огромна позлатена табела с ярко открити три черни йероглифа: Павилион „Сивия жерав“. Величествената сграда имаше партер, първи и втори етаж и по цялото протежение на двата етаж — балкони с пищна дърворезба, предпазени от външните погледи с фина решетка от позлатени летвички. Множество големи копринени фенери с изискани рисунки висяха от корниза на извития в краищата покрив. Съдията доста бе слушал за разточителността богатство на Райския остров, но все пак не бе очаквал такава пищност.

Ма Жун изтича нагоре по стъпалата и удари медната халка о вратата. След като съобщи за пристигането на заместващия магистрата съдия Ди на един строг управител, той изчака съдията да влезе, после бързо се спусна по стълбите и се смеси с пъстрата тълпа на улицата.

[1] Съдията Ди се запознава с Луо по време на следствието, описано в „Скелетът под камбаната“ (вж. „Китайски загадки“, София, 1987 г.), когато магистратът му представя двете проститутки, госпожица Праскова и госпожица Син Яспис, които му помагат да разреши загадката на будисткия храм — Б.авт. ↑

[2] Първият кръг от 50-ина „учени с широки познания“, главно върху каноничните конфуциански книги, е създаден още през 136 г. пр. Хр. Те оформят официалната идеология на династията Хан. През 41

г.пр.Хр. броят на студентите в академията нараства на 1000, а при династията Тан, когато се развива действието на романа, в столицата има императорски колеж с 32 000 учени, живеещи и работещи там, и още 8000 из цялата империя. Държавните служби са били поверявани именно на част от тези учени, както и на издържалите анонимен изпит кандидати от цялата страна. Публичната изпитна система включвала конкурси по общо класическо образование, право, история, математика, военни умения, стрелба с лък, но най-престижен бил изпитът по обща култура и литературната тема. Успехът на изпита не означавал непременно назначаване, то било запазено само за първите по успех. Именно по това време кастата на учените чиновници измества назначаваните дотогава по благосклонност и семейни връзки държавни служители — Б.пр. ↑

[3] Трибунал на цензорите (ишътай) — главен инспекционен орган на административното тяло, чието задължение е да открива нарушения, злоупотреби, корупция на държавните служители и да разглежда жалбите срещу тях. Тази институция се опитвала да противостои както на фракцията на евнусите, на семействата и роднините на императрици и наложници, така и на самовластието или произвола на императора — Б.пр. ↑

ГЛАВА III

СЪДИЯТА ДИ ОГЛАВЯВА ВЕЧЕРЯ, ДАДЕНА НЕ В НЕГОВА ЧЕСТ, И ЕДНА КУРТИЗАНКА СЕ ДЪРЖИ МИЛО С НЕГО

В приемната на „Сивият жерав“ съдията Ди обясни на управителя, дошъл да го посрещне, че е поканен на вечерята в чест на магистрата Луо.

Управителят се поклони дълбоко и поведе съдията към покритото с дебел син килим стълбище, по което стигнаха до първия етаж. Там Ди бе въведен в огромна стая с приятен въздух, освежаван от огромни късове лед, поставени в големи медни делви. В средата имаше кръгла маса от идеално полиран абанос, отрупана с блюда със студени меса и сребърни чаши за вино. Около нея бяха наредени шест стола от абаносово дърво, целите в дърворезба, с високи облегалки и седалки от мрамор. Пред прозореца в дъното до елегантна масичка с червен мраморен плот четирима мъже пиеха чай и хрупаха семки от пъпеш. Те зачудено вдигнаха глави, когато влезе съдията. Слаб мъж на средна възраст с посребрени бакенбарди се изправи и се упъти към него.

— Търсите ли някого, благородни господине? — учтиво запита той.

— Вие ли сте многоуважаваният господин Фън Дай? — попита съдията. Когато събеседникът му кимна утвърдително с глава, извади от ръкава си документа, подписан от магистрата Луо, като обясни, че неговият колега го е помолил да го замести на банкета.

Фън Дай му върна документа, поклони се дълбоко и каза:

— Аз съм главният надзорник на Райския остров и моля негово превъзходителство да разчита изцяло на услугите ми. Позволете да ви представя останалите гости.

Един мършав старец с малка шапчица на главата бе представен като Уън Юан, собственик на антикварни и сувенирни магазини. Лицето му бе удължено, с хлътнали страни, малките му очи гледаха изпитателно изпод гъстите вежди. Сивите мустачки и заострената брадичка бяха грижливо подкастрирани. Мъжът до него, по-млад, с изискан вид, се наричаше Дао Бандъ беше председател на гилдията на винотърговците, на главата си носеше квадратна шапчица от тънка черна материя. Третият гост бе красив млад мъж, седнал с гръб към прозореца и представен като Дзя Юбо — студент, тръгнал за столицата, за да се яви на литературните изпити. Фън Дай гордо добави, че славата му на поет вече започва да се разнася.

Съдията си каза, че има вероятност вечерта да бъде поинтересна, отколкото си бе представял. С няколко любезни фрази той предаде извиненията на своя колега на четиримата мъже:

— Понеже минавах оттук — завърши той, — магистратът Луо ме натовари с разследването на станалото преди три дни самоубийство на един млад академик. Като новодошъл сред вас ще ви бъда много задължен, господа, ако споделите с мен мнението си за тази история.

Последва неловко мълчание, след което Фън Дай изрече строго:

— Самоубийството на академика Ли Лиен е много скръбно събитие, ваше превъзходителство. Но трябва да отбележа, че за съжаление подобни случаи не са рядкост тук. Случва се някои посетители, понесли прекалено тежки загуби на игралните маси, да изберат този начин, за да сложат край на грижите си.

— Аз пък подразбрах, че в случая причината е по-скоро несподелена любов — обади се съдията.

Фън Дай хвърли бърз поглед към тримата присъстващи. Дао Бандъ и младият поет мълчаха със сведени очи. Антикварят Уън овлажни тънките си устни. Като подръпваше късата си брадичка, той попита предпазливо:

— Нима магистратът Луо ви е казал това?

— Не съвсем — съгласи се съдията. — Колегата ми твърде много бързаше, за да се впуска в подробности.

Господин Уън хвърли многозначителен поглед към Фън. Дао Бандъ се вгледа в съдията с тъжните си очи и меко каза:

— Атмосферата на Райския остров благоприятства за разгарянето на страстите, ваше превъзходителство. Ние, които сме

потопени в нея, от малки сме свикнали да приемаме любовта не чак толкова на сериозно. За нас това е просто едно изискано развлечение, игра, чийто залог са няколко часа ефимерни наслади. Онзи, комуто някоя красавица отдаде своето благоразположение, обогатява паметта си с нежни спомени; неудоеният просто се насочва към поблагосклонна партньорка. Но пришълците невинаги гледат така на нещата. И тъй като нашите куртизанки и танцьорки са изключително вещи в любовното изкуство, тези господа понякога приемат нещата твърде навътре и... се стига до трагични резултати.

Съдията Ди не бе очаквал такъв изискан език от устата на един винотърговец. Учуден, той запитва:

— На този остров ли сте роден, господин Дао?

— Не, ваше превъзходителство, люлката на моя род е по на юг. Преди четирийсет години баща ми се установил тук и купил всички питиепродавници. За зла участ почина твърде млад, когато бях още дете.

Господин Фън внезапно се изправи и каза, както се стори на съдията, с престорена веселост:

— Време е да сменим чая с нещо по-сериозно! На масата, господа.

Той церемониално отведе съдията Ди до почетното място срещу вратата. Самият той се разположи точно от другата страна на масата, между Дао Бандъ отляво и антикваря Уън Юан отдясно. Направи знак на младия поет да седне от дясната страна на съдията и предложи поздравница за новопристигналия гост.

Като отпи няколко глътки вино, което му се стори доста силно, съдията Ди кимна към празния стол от лявата си страна и попита:

— Очакваме ли още гости?

— Наистина, ваше превъзходителство, очакваме гост, чието присъствие всички ние ценим — отговори Фън.

Отново неестествено веселят тон озадачи съдията Ди, а Фън добави:

— Всеки момент една красива куртизанка, известната Есенна Луна, ще ни ощастливи с присъствието си.

Съдията само леко повдигна вежди.

Според обичая куртизанките оставаха прави по време на угощение или седяха на табуретки малко встрани от трапезата. Не бе

прието да се разполагат на масата с гостите. Като забеляза учудването на съдията, Дао Бандъ побърза да обясни:

— Прочутите куртизанки допринасят много за благоденствието на острова, ваше превъзходителство. Затова и се отнасяме с почитание към тях. След игралните маси те привличат най-много посетители тук, половината от приходите на Райския остров идват от тях.

— Четиридесет процента от които отиват за правителството — сухо вметна антикварят.

Без да отговори, съдията примъкна парче солена гъба с клечиците си. Той добре знаеше, че немалка част от таксите в тези места за наслада влизат в провинциалните данъци. Обърна се към господин Фън:

— Предполагам, че с всичките тези пари, които минават тук от ръка на ръка, никак не е лесно да се следи за спазването на закона?

— На самия остров това не е толкова трудно, ваше превъзходителство. Когато нашият магистрат утвърди избора ми, аз събрах шестдесетина местни специални стражници. Те не носят униформи и лесно могат да се смесят с клиентите на игралните домове, кръчмите и публичните домове. Наблюдението е дискретно, но нищо от онова, което става на острова, не им убягва. Но по-друго е из околностите. Шайки бандити често се навъртат около острова и обират посетителите, които пристигат или си заминават. Преди две седмици имаме сериозни неприятности от този род. Петима негодници се опитаха да откраднат сандък със златни слитъци, носен от един мой агент. За щастие придружавали го двама служители, които успели да отблъснат разбойниците. Убили трима бандити, другите избягали.

Господин Фън пресуши чашата си и добави:

— Надявам се негово превъзходителство да се е настанил удобно...

— Да, наистина. Отседнах във „Вечно блаженство“, в красивия Червен павилион.

Погледите на четиримата едновременно се извърнаха към съдията. Фън Дай постави клечиците си на масата и с печален глас каза:

— Управителят не е трябвало да ви настанява там, ваше превъзходителство. Точно в тази стая преди три дни се самоуби членът на академията. Ще нареди веднага да подготвят подходяща...

— Но моля ви, това ни най-малко не ме притеснява — прекъсна го съдията. — Напротив, така ще се запозная най-добре с обстоятелствата, при които се е разиграла трагедията. И не упреквайте управителя, той се опита нееднократно, сега си спомням, да ме предупреди за нещо, но тъй като много бързах, не му дадох възможност да го стори. Кажете ми, в коя от двете стаи е станала драмата?

Господин Фън все още бе много развълнуван, за да говори, и Дао Бандъ обясни със спокоен глас:

— В Червената стая, ваше превъзходителство. Била е заключена отвътре. Магистратът Луо накара да разбият вратата, за да може да се влезе.

— Наистина забелязах, че ключалката е нова. И така, след като ключът е бил отвътре, а единственият прозорец в стаята е с гъста желязна решетка, поне можем да сме сигурни, че не е имало външна намеса. Как е станало самоубийството?

— Прерязал си е вратната вена със собствения си кинжал — успя накрая да отговори господин Фън. — Ето как се е случило: Академикът вечерял сам на верандата, после се прибрал и подреждал книгата си според показанията на келнера, когото предупредил никой да не го безпокои. Но след няколко часа келнерът се сетил, че не е поднесъл чая, и почукал на вратата на Червената стая. Никой не отговорил и той отишъл на верандата да погледне през прозореца дали ученият вече не си е легнал. Видял го проснат на земята до леглото, целия облян в кръв. Веднага предупредил управителя, след това дотича при мен. Отидохме заедно в странноприемницата, където бе отседнал магистратът Луо, и той, придружен от хората си, се отправи към „Вечно блаженство“. Там нареди да разбият вратата на Червената стая и след огледа, трупът бе отнесен в даоисткия храм, в другия край на острова. На следващата нощ бе извършена аутопсията.

— Нещо особено откри ли се?

— Не ваше превъзходителство. Или по-скоро — да. Сега си спомням, че по лицето и горната част на ръцете имаше няколко драскотини. Не можах да определя произхода им. Магистратът Луо веднага изпрати специално послание на бащата на починалия, прочутия императорски цензор Ли Уейдзин, който живее уединено в планинската си вила, на около шест мили северно от острова.

Пратеникът се върна с чичото на починалия, тъй като доктор Ли бил тежко болен от няколко месеца. Чичото нареди да поставят тялото в ковчег и го отнесе, за да бъде погребано в семейната гробница.

— В коя куртизанка е бил така пламенно влюбен младежът? — попита съдията Ди.

Отново настъпи неловко мълчание. Господин Фън се изкашля и заяви с мрачен глас:

— В Есенна Луна, ваше благородие. Тазгодишната Царица на цветята.

Съдията Ди въздъхна тежко. Опасенията му се сбъдваха!

— Той не бе оставил никакво писмо за нея, както обикновено правят нещастно влюбените — побърза да добави господин Фън. — Но ние открихме, най-отгоре на купчината книжа върху масата, лист хартия, на който ученият бе начертал два кръга, а под тях името на Есенна Луна, изписано три пъти. Магистратът накара да доведат куртизанката и тя не отрече, че младият мъж се влюбил в нея и ѝ предложил да я откупи, но тя отказала.

— Случайно срещнах тази жена днес привечер — с хладен тон каза съдията Ди. — Тя, както ми се стори, доста се гордее с факта, че хората се самоубиват заради нея. Видя ми се себична и безсърдечна жена. Тъй че присъствието ѝ тук тази вечер ми изглежда...

— Надявам се — живо се намеси Дао Бандъ, — че негово превъзходителство ще бъда така добър да вземе предвид особената атмосфера, която цари тук, преди категорично даzakлейми поведението ѝ. Реномето на една куртизанка много се покачва, когато някой сложи край на живота си заради красивите ѝ очи, особено ако жертвата е известна личност. Из цялата провинция се говори за това... а извратеното любопитство привлича нови поклонници...

— Колкото и да е особена атмосферата, нещастията си е нещастие — сухо го прекъсна съдията.

Слугите внесоха огромно блюдо с печена патица. Съдията опита и бе принуден да признае, че е невероятно вкусна. По този въпрос сведенията на магистрата Луо се оказаха абсолютно точни!

В стаята влязоха три млади жени и се поклониха грациозно. Едната носеше цитра, другата — дайре. Докато те се настаняваха на малките табуретки, облепени на стената, третата, привлекателна и

дребна, с хубаво личице, пристъпи до масата, за да напълни чашите с вино.

— Това е куртизанката Сребърна Фея, ученичка на Есенна Луна — представи я на съдията Ди господин Фън.

Поетът Дзя Юбо, който не бе обелил дума до този миг, изведнъж се оживи. Размени няколко закачки със Сребърна Фея и се впусна в разговор за старинните балади със съдията. Момичето с цитрата засвири весела мелодия, а другата отмерваше ритъма с длан по дайретото. Когато музиката спря, съдията дочу антикваря кисело да казва:

— Много си срамежлива, момичето ми!

Сребърна фея се опитваше да се изплъзне от стареца, който бе пъхнал ръка доста навътре в широкия ръкав на младата жена. Страните ѝ бяха силно порозовели.

— Вечерта едва сега започва, господин Уън — сухо отбеляза поетът.

Докато търговецът на сувенири измъкваше дланта си, Фън Дай нареди:

— Напълни чашата на господин Дзя, Сребърна Фея! И бъди добра с него, той скоро вече няма да е веселият ерген! — и обръщайки се към Ди, добави: — Имам удоволствието да ви съобщя, ваше превъзходителство, че господин Дао Бандъ, когото виждате пред вас, в качеството на брачен посредник след няколко дни ще обяви годеща на господин Дзя Юбо и моята единствена дъщеря Нефритов Пръстен.

— Да прием за щастливото събитие — веднага се провикна Дао Бандъ.

Съдията тъкмо се канеше да поздрави младия поет, когато с неудоволствие съзря на прага високата млада жена със самочувствие на кралица.

Есенна Луна беше в рокля с висока яка и дълги като шлейф ръкави. Великолепната ѝ дреха бе от виолетов брокат с везан мотив на птици и златни цветя, стегнатият широк пояс подчертаваше тънкия ѝ кръст и пищната гръд. От високия ѝ кок стърчаха дълги златни игли със скъпоценни камъни на края. Изискано положената пудра и червилото омокотяваха съвършения овал на лицето ѝ. От изящните ѝ уши висяха дълги обици от зелен нефрит.

Господин Фън разпалено поздрави младата жена. Тя се поклони небрежно и като огледа стаята, запита:

— Магистратът Луо още ли не е дошъл?

Господин Фън побърза да обясни, че магистратът бил принуден спешно да напусне острова. Добави, че негово превъзходителство господин Ди, магистрат на съседния окръг, го замества, и я помоли да седне до него. Съдията си каза, че не ще е зле да се възползва от случая, за да я поразпита за обстоятелствата около смъртта на младия учен. И за да спечели благоразположението ѝ, се обърна с шеговит тон към нея:

— Сега вече съм ви представен според правилата. Днес наистина имам късмет!

Есенна Луна го изгледа студено.

— Напълни ми чашата — заповяда тя на Сребърна Фея. Пухкавото девойче побърза да се подчини на Царицата на цветята, която пресуши чашата си на един дъх. След като ѝ наляха нова, тя не принуди се обърна към съдията:

— Магистратът Луо не остави ли някакво съобщение за мен?

— Помоли ме да поднеса на всички присъстващи, най-искрените му извинения — отговори леко учуден съдията. — Това сигурно се отнася и до вас.

Тя не каза нищо и остана известно време загледана в чашата си, заплашително сбърчила красивите си вежди. Съдията забеляза, че останалите гости я наблюдават с известно безпокойство. Изведнъж тя вдигна глава и извика на двете музикантки:

— Не стойте като истукани! Изсвирете нещо, нали затова сте тук!

Докато уплашените девойки подхващаха инструментите си, Царицата на цветята пресуши още веднъж чашата си. Поглеждайки с любопитство към нея, съдията забеляза, че жестоките гънки около устните на съседката му се бяха очертали още по-ярко: изглежда, настроението на куртизанката ставаше все по-мрачно... Внезапно тя се вторачи изпитателно във Фън Дай. Той побърза да извърне очи и поведе оживен разговор с Дао Бандъ.

Изведнъж съдията разбра. На верандата Есенна Луна бе доверила, че ще се омъжва за някакъв магистрат, поет, при това богат. Луо пописваше стихове и минаваше за доста заможен! Очевидно

неговият пламенен колега се бе увлякъл твърде много в разследването на самоубийството на учения и в момент на порив бе обещал на Царицата на цветята да я откупи и да се ожени за нея. Това обясняваше внезапното му и доста прибързано заминаване! Спешните държавни дела бяха само благовиден повод. Леконравният магистрат сигурно бързо е разбрал, че жената, с която бе прекарал една хубава нощ, е безмилостно и амбициозно създание, готово на всичко, за да постигне целите си. Вероятно тя не би се поколебала да използва факта, че той е допуснал голямо безразсъдство, впускайки се в интимни отношения с важен свидетел по текущо дело. Нищо чудно, че толкова бързаше да напусне острова! Но този нещастен глупак го бе поставил него, колегата си, в изключително досадно положение. Естествено, Фън и останалите са знаели за увлечението на Луо към това момиче и именно затова го бяха поканили. Може би дори вечерята се даваше в чест на откупването на Есенна Луна! Затова толкова се изумиха, когато разбраха, че Луо си е заминал. Те явно се бяха досетили, че Луо му е наприказвал небивалици, и сигурно го смятаха за последен глупак, понеже се е съгласил да замести магистрата при тези обстоятелства! Най-доброто при тези обстоятелства беше да набере повече смелост и да не роптае против съдбата. Той се усмихна мило на съседката си и заяви:

— Току-що научих, че прочутият член на академията Ли Лиен е посегнал на живота си заради вас. Колко са били прави древните в твърдението си, че един хубав и интелигентен млад мъж винаги се влюбва в жена, чиято красота не отстъпва на ума!

Есенна Луна го стрелна с крайчеца на окото си Гласът ѝ прозвуча малко по-любезно:

— Благодаря на негово превъзходителство за този комплимент. Да, Ли Лиен беше по своему много привлекателен. Подари ми парфюм за сбогом и върху хартията, с която бе увит, ми написа очарователни стихове. Клетото момче дойде лично до павилиона ми, за да ми го поднесе през нощта, когато се самоуби. Знаеше, че имам слабост към скъпите парфюми!

Тя въздъхна леко и продължи със замечтан глас:

— Все пак можех да му дам някаква надежда. Той бе толкова внимателен, толкова щедър към мен. Още не съм отворила подаръка и се питам какъв ли парфюм ми е избрал. Знаеше, че харесвам мускус и

индийски сантал. Когато си тръгваше, го попитах кой от двата парфюма е избрал, но той не пожела да ми отговори, само ми повтори: „Направете така, че да стигне до предназначението си!“. Естествено, предназначението съм аз. Той обичаше да се шегува! Според вас кой вид парфюм повече би ми подходил, ваше превъзходителство, мускус или сантал?

Съдията Ди се впусна в изискани комплименти, но бе прекъснат от шума на малка схватка. Наливайки вино на търговеца на сувенири, Сребърна Фея се опитваше да опази гърдите си от твърде предприемчивите ръце на стария развратник и върху дрехата му се разля малко вино.

— Колко си несръчна! — извика ѝ Есенна Луна. — Не можеш ли да бъдеш по-внимателна? И цялата си разрошена! Веднага иди да се справиш в ложата си?

Царицата на цветята проследи със замислен поглед уплашеното момиче, което ситнеше към изхода. После се обърна към съдията и като сведе с престорена свенливост очи, помоли:

— Дали негово превъзходителство би бил така добър да ми налее малко вино? Ще приема това като специална чест от негова страна.

Докато наливаше вино в чашата ѝ, съдията забеляза, че лицето ѝ се е позачервило. Изглежда, силното вино я бе хванало. Тя навлажни устни с върха на езика си и леко му се усмихна, но очевидно мислите ѝ бяха другаде. Отпи няколко глътки и се изправи.

— Моля да ме извините за момент. Веднага се връщам.

Когато тя излезе, съдията се опита да подхване разговор с Дзя Юбо, но поетът отново бе потънал в мрачно мълчание. Поднесоха нови блюда и всички се нахвърлиха върху тях, докато двете момичета изпълняваха модни мелодии. Съдията Ди не харесваше много тази музика, но не можеше да не признае, че храната е превъзходна.

Сервираха последното рибено ястие, когато Есенна Луна се върна в прекрасно настроение. Като минаваше зад търговеца на сувенири, тя му прошепна нещо на ухото и весело го тупна по рамото с върха на ветрилото си. Сядайки, се обърна към съдията:

— Всъщност тази вечер се оказа по-приятна, отколкото предполагах! — тя постави дланта си върху ръката на съдията и сведе глава към него, така че той усети тежкия аромат на мускус в косите ѝ.

— Да ви призная ли защо бях малко рязка с вас на верандата? — запита тя. — Защото се вбесих, когато усетих колко ми харесвате! И то от първата среща! — тя го изгледа многозначително и добави: — И ми се струва, че вие няхахте нищо против дрехата, с която се появих. Не съм ли права?

Докато съдията Ди търсеше подходящ отговор, куртизанката нежно притисна ръката му и продължи:

— Ако знаете какво удоволствие е да срещна човек като вас, мъдър и опитен. Не можете да си представите колко ме отегчават тези уж модерни младоци. Какво облекчение е да бъда в компанията на истински зрял мъж, мъж, който... — тя го погледна с обиграна свенливост — мъж, който знае много неща.

Съдията Ди със задоволство видя, че антикварят Уън Юан се надигна и помоли да бъде извинен, защото имал среща с много важен клиент.

Царицата на цветята вече си разменяше шеги с господата Фън и Дао. Макар да бе изпила няколко чаши, говорът ѝ бе безупречен. Но когато Фън Дай привърши да разказва някаква смешна история, тя изведнъж се попипа по челото и изстена:

— О, аз, изглежда, прекалих с виното! Нали не бихте приели за неучтиво от моя страна, ако се оттегля, господа! Това е прощалната ми чаша!

Тя взе чашата на Ди и бавно я изпи, после се поклони и излезе.

Съдията с отвращение гледаше отпечатъка от червило върху финия порцелан. Хитро усмихнат, Дао Бандъ забеляза:

— Негово превъзходителство направи потресаващо впечатление на нашата Царица на цветята.

— Есенна Луна просто пожела да бъде мила с един чужденец — отговори съдията.

На свой ред се изправи и Дзя Юбо.

— Не се чувствам много добре — каза той. — Моля да ме извините, че и аз ви напускам.

Раздразнен, съдията Ди си даде сметка, че трябва доста да изчака, преди да си тръгне, за да не помислят, че бърза след Царицата на цветята. Това, че пи от чашата му, бе достатъчно прозрачна покана. В каква история го бе заврял този негодник Луо! Той въздъхна и се зае с подсладената супа, която подсказваше края на вечерята.

ГЛАВА IV

МА ЖУН СЕ ЗАПОЗНАВА С ДВАМА ЛЮБИТЕЛИ НА ТИКВИТЕ И НАУЧАВА ИНТЕРЕСНИ ПОДРОБНОСТИ ОТ ЖИВОТА НА ПЪРВЕНЦИТЕ НА ОСТРОВА.

След като остави съдията Ди, пред вратата на павилиона „Сивият жерав“, Ма Жун тръгна, подсвирвайки си весело, и не след дълго намери главната улица на острова.

Под издигнатите на равни разстояния една от друга пъстро боядисани арки, с които бе украсена улицата, се разхождаха хора от всички социални съсловия. Пред високите врати на игралните домове се блъскаха тълпи и всеки се натискаше да влезе преди другите, продавачите на юфка и сладкиши крещяха с пълно гърло, за да надвикат уличната глъч. Когато врявата за миг поутихваше, се разнасяше звънът на медни монети в големите дървени паници, които яки мъжаги по цяла нощ поклащаха пред вратите на игралните домове; смяташе се, че звукът на монетите носи късмет и привлича комарджиите.

Ма Жун спря до висока дървена платформа, издигната пред един от най-големите игрални домове. Тя бе отрупана с купички с всевъзможни захаросани плодове и бонбони. Над нея се издигаше бамбуково скеле, върху което плътно една до друга се извисяваха изработени от хартия къщи, каруци, лодки и мебели, както и камари дрехи, също от хартия. Това бе един от многобройните олтари, които започват да се градят още в началото на Седмата луна в памет на починалите, чиито души свободно се смесват с тълпата от живи по време на Празника на мъртвите. Така духовете могат да вкусат от предложената им храна и да изберат сред хартиените предмети онова, от което се нуждаят в своя отвъден свят. Когато празникът свърши, на трийсетия ден на Седмата луна, бонбоните и плодовете се раздават на

бедните, а олтарите и книжните предмети се изгарят, за да може димът да отнесе даровете към отвъд земното им назначение. Този празник припомня на живите, че смъртта не означава окончателна раздяла и че един път годишно мъртвите се връщат за няколко седмици, за да участват в живота на онези, които са им били скъпи.

Когато Ма Жун се нагледа на живописната подредба, весела усмивка заигра на устните му и той промърмори:

— Душата на чичо Уън едва ли се е завъртяла насам, защото той не си падаше по сладкото. Но обичаше да предизвиква съдбата и, изглежда, напоследък късметът е бил с него, както личи по двата златни свитъка, които ми завеща! Обзалагам се, че духът му витае над някоя игрална маса. Няма да е зле да вляза тук, може пък той да подскаже на племенника си някой добър удар!

Той влезе в залата, плати десет гроша и заоглежда тълпата, която се блъскаше около голямата кръгла маса в средата. Играта — най-простата и най-популярната — се състоеше в това да се отгатне точният брой на монетите, които надзорникът на масата захлупваше с купичка за ориз. Ма Жун погледа известно време и си запробива път към стълбището в дъното, като разблъскваше безцеремонно тълпата с лакти.

На първия етаж играчите бяха разпределени на групички по шест души, насядали около десетина малки масички. Играеха на карти и зарове. Всички посетители бяха добре облечени, Ма Жун дори забеляза папките на няколко императорски чиновници. На стената в дъното висеше червена табела, върху която с големи черни йероглифи пишеше: „След всяка партия залозите се уреждат в брой.“

Докато помощникът на съдията Ди се чудеше към коя маса да пристъпи, за него се лепна един ситен гърбушко. Дребосъкът носеше много чист син халат, но голямата му глава, покрита с четинеста сива коса, беше гола. Той повдигна очи с пронизващ поглед и попита с писклив глас:

— Ако желаете да се включите в играта, първо трябва да ми покажете колко пари имате.

— Това не е твоя работа! — готов да избухне, отвърна Ма Жун.

— И още как! — разнесе се зад гърба му гробовен глас.

Ма Жун се обърна чевръсто и се озова очи в очи с мъж, висок колкото него, но с торс, напомнящ голямо буре. Главата му стърчеше

направо от раменете, а гърдите му се издуваха напред като черупката на гигантски рак. Кръглите му, леко изпъкнали очи оглеждаха помощника на съдията Ди, без да мигнат.

— Кой, по дяволите, пък сте вие? — смаян попита Ма Жун.

— Аз съм Рака — обясни отегчено колосът. — Името на колегата е Скаридата. На вашите услуги.

— А да има случайно и трети — Солта? — позаинтересува се Ма Жун.

— Не, защо?

— За да си направя каша от тримата. Чудна манджа ще стане — предизвикателно отвърна Ма Жун.

Рака се обърна към гърбавия.

— Я ме погъделичкай — заяви той със зловещ глас — Нали в договора ми е писано да се смея на шегичките на клиентите.

Скаридата, изглежда, не разбра майтапа и като повдигна острия си нос към Ма Жун, каза:

— Вие нали сте грамотен? Тук е написано, че, който загуби, си плаща веднага. За да няма после разправии, на влизане всеки показва какво може да заложим.

— Разумно — неохотно призна Ма Жун. — Вие двамата от персонала ли сте?

— Ние със Скаридата сме наблюдатели — без да повишава глас, каза Рака. — Работим за господин Фън Дай, главния надзорник на острова.

Ма Жун замислено огледа чудатата двойка, после се наведе, извади от ботуша си официалната карта и я подаде на Рака:

— Аз работя за съдията Ди от Пуян, който сега е заместник съдия на тукашния окръг. Искане ми се да си поговорим.

Двамата разгледаха внимателно картата. Рака я върна и с въздишка обяви:

— Само като гледам това, и ми пресъхва гърлото. Хайде да седнем на балкона, господин Ма, и да пийнем нещо, пък и да хапнем. За сметка на заведението, разбира се.

Тримата се настаняха в един ъгъл, като Рака седна така, че да държи под око клиентелата. След миг келнерът поставяше пред тях голяма чиния с пържен ориз и три канички вино. Докато се разменяха обичайните вежливи въпроси, стана ясно, че Рака и Скаридата са

прекарали целия си живот на острова. Рака се оказа боксьор осми ранг и скоро двамата с Ма Жун оживено заобсъждаха различните системи. Дребният гърбушко не се интересуваше от тези технически подробности и бе съсредоточил цялото си внимание върху ориза, който изчезна с чудотворна бързина. Ма Жун отпи последна глътка вино, отпусна се назад и се потупа доволно по корема:

— Сега, след началните вежливости, усещам в себе си достатъчно сили, за да пристъпя към сериозната част на въпроса. Какво знаете, приятели, за младия учен Ли?

Рака се спогледа със Скаридата, който каза:

— Аха, значи с това се занимава господарят ви? Ами, с две думи, посещението на Ли започна зле и свърши зле, но между тези два неприятни момента той си поживя разкошно.

От залата долетя шум от препирня. Рака стана и потъна в тълпата с невероятна за телосложението му бързина. Скаридата пресуши чашата си и продължи:

— Ето как стоят нещата. На осемнайсетия ден на настоящата луна Ли с още петима свои приятели пристигна с голяма джонка от столицата. Пътуването им траяло два дни и през тези два дни те пили и се веселили от сутрин до вечер. Пресушили всичко, каквото намерили, и цялата тайфа беше абсолютно пияна. Точно тогава имаше гъста мъгла, с нож да я режеш, и тяхната джонка целунала джонката на господин Фън, нашия шеф. В нея била дъщеря му, която се връщала след посещение при роднини в някакво село нагоре по течението. Повредите не били малки, пътниците успели да слязат на брега едва на разсъмване и ученият Ли трябваше да обещае, че ще снесе немало заради нанесените щети. Затова ви казвам, че престоят му тук започна зле, нали разбирате? После той и приятелите му отседнаха в хотел „Вечно блаженство“, а Ли нае Червения павилион.

— Но там е настанен и господарят ми! — извика Ма Жун. — Слава Богу, че не го е страх от призраци! Предполагам, че Ли се е самоубил в стаята си в павилиона...

Гърбавият свъси вежди.

— Не съм споменава думата самоубийство — каза той. — Нито пък призрак.

Рака, който току-що се появи, дочу последната фраза.

— Ние не обичаме да говорим за призраци — обясни той. — И Ли не се е самоубил.

— Как така? — измърмори учудено Ма Жун.

— Моята работа е да наблюдавам — отговори Скаридата — и мога да ви кажа, че пред игралната маса Ли винаги запазваше пълно самообладание независимо дали печелеше, или губеше. Не беше от хората, дето ще тръгнат да се самоубиват, мога да ви уверя.

— Вече две години наблюдаваме хората тук — намеси се Рака. — Ясни са ни всички възможни типове, каквито се срещат на този свят. Да вземем например този млад поет, Дзя Юбо. В една единствена игра загуби всичките си пари. До грош. Той е от припадничавите, дето току-виж се самоубили, докато си извърнеш главата. Но не и младият Ли, мой човек, той е друга работа.

— А не се ли е забъркал с някаква жена? — настоя Ма Жун. — Случва се човек заради жена да обезумее напълно. Аз като се сетя какви съм ги вършил заради тях...

— Не се е самоубил — натърти невъзмутимо Рака. — Той беше от студените, пресметливи мръсници. Ако някоя женичка го изостави, по-скоро ще гледа да ѝ извърти свински номер, но и през ум няма да му мине да се самоубива.

— Щом не се е самоубил, излиза, че е бил убит? Въпросът като че ли стресна Рака. Той погледна Скаридата и попита строго:

— Да съм казал думата убийство?

— Не си казал такова нещо — решително потвърди Скаридата.

Ма Жун повдигна рамене и попита:

— С коя от блудниците спеше той?

— Отначало ходеше често при Царицата на цветята — отвърна Скаридата. — Но отскачаше и при Розов Карамфил... и при Нефритов Цвят... и при госпожица Божур — Може би е имал с тях онова, дето вие, представителите на закона, му викате интимни отношения. А може и просто да ги е погъделичквал пътъом, на шега, ако мога така да се изразя. Трябва да попиташ жените, не мен. Не съм им светил.

— Няма да ми е неприятно да задълбая с разследването именно в тази посока — призна Ма Жун, широко усмихнат. — Както и да е било, едва ли са скучали, все едно дали са се гъделичкали, или разни други неща са правили. Но какво стана накрая?

— Преди три дни, на двайсет и петия ден сутринта — подзе Скаридата, — Ли поръчал лодка за петимата си приятели и ги изпратил в столицата. После се върнал в Червения павилион, обядвал сам и прекарал следобеда в стаята си. За пръв път не отишъл да играе. Освен това за пръв път вечерял сам. След това се заключил в стаята си и няколко часа по-късно го намерили там с прерязано гърло.

— Това е... — пошепна Рака.

Скаридата замислено се почеса по носа и продължи:

— Повечето от това, което чухте, е разказано по слухове, така че можете да вярвате, може и да не вярвате. Със собствените си очи сме видели само това: търговецът на сувенири, господин Уън, отиде в този хотел същата вечер, малко след вечеря.

— Посетил е Ли, така ли? — извика Ма Жун.

— Ех, тия хора от съдилището, все ще ти напъхат в устата думи, които не си казал! — тъжно поклати глава Скаридата.

По навик го правят — обясни Рака, свивайки рамене.

— Казах само — търпеливо обясни Скаридата, — че видяхме господин Уън да влиза в хотела. Друго не съм казал!

— Всемогъщи небеса! — възкликна Ма Жун. — Ако освен пришелците следите и по-видните жители на острова, сигурно не можете да вдигнете глава от работа!

— Ние не следим всичките видни граждани — отвърна Рака. — Само Уън Юан.

Скаридата енергично заклати глава.

— Три вида търговия носят много пари тук — продължи Рака, като гледаше Ма Жун с изпъкналите си очи. — Първо: хазартът и жените, което е терен на нашия началник, господин Фън. Второ: манджата и пиячката — далавера на господин Дао. Трето: покупко-продажбата на антики — там действа господин Уън. Както и сам можете да се сетите, трите вървят ръка за ръка. Ако някой направи голям удар в игралната зала, ние пошушваме на хората на Дао или на Уън. Може би късметлията ще организира голямо плюскане, може би ще предпочете да вложи парите си в старинен предмет... или в добре гримиран фалшификат. Обратно, ако някого обръснат до голо в играта, нашите приятели се интересуват дали не би продал ценна старинна вещ, или пък някоя хубавичка прислужница, или наложница. И така нататък. Както сам виждате, възможните комбинации нямат край.

— Дума да няма, добра организация — отбеляза Ма Жун.

— Идеално замислена — съгласи се Скаридата. — Значи имаме Фън, Дао и Уън. Нашият шеф Фън е честен и справедлив човек и затова правителството го назначи за главен надзорник на острова. Това му позволява да се меси навсякъде и го прави най-богатия от тримата. Но, ей Богу, той винаги трябва да е нащрек! Когато главният надзорник е честен, всеки прави добри сделки, а и клиентите са доволни. Само глупаците, които сами си го търсят, са измамени. Когато главният надзорник е печен мошеник, печалбите са двайтсеторно по-големи, включително и неговите собствени. Но тогава за много кратко време всичко прогнива напълно. Така че един вид ние с Фън имаме късмет, защото е честен човек. Лошото е обаче, че няма син, а само една дъщеря. Тоест ако умре или му се случи нещо, ще го замести друг. Дао Бандъ е образован човек, литератор и не обича да си пъха носа в чужди работи. Никога няма да приеме поста главен надзорник. Сега вече имате представа за двамата наши първенци, господин Фън и господин Дао. За Уън Юан казах ли? Кажете, Рак, нещо рекох ли за него?

— И дума не си споменал — тържествено отговори Рака.

— Какво означават всички тия приказки? — раздражено запита Ма Жун.

— Той ви описа положението — отвърна Рака.

— Точно така! — съгласи се Скаридата. — Описах положението такова, каквото съм го наблюдавал. Но тъй като ми се струва, че сте добър човек, господин Ма, ще добавя и нещо, което само съм подочул. Преди трийсет години бащата на Дао Бандъ — той се наричал Дао Куан — се самоубил в Червения павилион. Прозорецът бил с железни решетки, вратата заварили заключена отвътре. И онази вечер, преди трийсет години, видели търговеца на сувенири Уън пред хотела. Да наречем това съвпадение.

— Добре де — весело отвърна Ма Жун, — ще предупредя господаря си, че в стаята му се навъртат не един, а два призрака. А сега, след като свършихме със служебните дела, бих искал да узная мнението ви по един чисто личен въпрос.

— И този иска жена! — отегчено въздъхна Рака. После се обърна към помощника на съдията Ди и извика: — За Бога, човече, влез в която и да е къща на съседната улица. Има всякакви жени, най-различни, а и страшно изкусни. Просто се обслужи.

— Именно защото запасът ви е толкова богат, имам нужда от вас — обясни Ма Жун. — Работата е по-особена. Роден съм във Фулин и ми се иска тази вечер да бъда с някое момиче от моя край.

Рака вдигна очи към небето.

— Дръж ми ръката — помоли той Скаридата. — Ще се разхълцам. Господинът иска момиче от собственото си село!

Малко смутен, Ма Жун заобяснява:

— Така се случи, че от не знам колко време не съм произнасял любовни думи на моя диалект, нали разбирате...

— Той блънува. Лош навик — реши Рака. Но след малко поомекна и добави: — Добре. Иди в Синята кула, в Южния квартал. Кажу ми на съдържателката да ти запази Сребърна Фея. Малката е от Фулин, екстра качество и над пъпа, и под него, а и сговорчива по нрав, което не пречи. Знае и да пее, научи я госпожица Лин, една от най-знаменитите куртизанки навремето тук. Но не мисля, че музиката те интересува особено. Значи иди към полунощ в Синята кула. Сега е още рано, малката обслужва някаква официална вечеря не знам къде си. Тогава ще можеш да ѝ покажеш, че умееш да водиш разговор... а при нужда да обясниш и с жестове. Искаш ли някакви съвети?

— Не, благодаря! Но съм ви много благодарен и на двамата за упътването. Май че жените не ви интересуват много, а?

— Не много — призна Скаридата. — Сладкарят яде ли си пастите?

— Може би не на всяко ядене — съгласи се Ма Жун. — Но от време на време, за да се увери, че все още е майстор! Без фустите ще е скучничко на тая земя.

— Имаме си тикви — със сериозен глас се обади Рака.

— Тикви? — повтори Ма Жун.

Рака замислено наведе глава, извади клечка за зъби и съсредоточено зачопли един от кътниците си.

— Садим си в градината — обясни Скаридата. — Имаме малка къщичка на брега на реката с парче земя и там отглеждаме тикви. Връщаме се от работа сутрин и преди да си легнем, ги поливаме. Когато станем, късно следобед, по малко плевим.

— Вкусове най-различни! На мен това ми се струва малко еднообразно.

— Не знаете какво губите — заяви Рака убедено. — Само да ги видите как растат! Няма две еднакви.

— Разкажи му, когато ги поливахме преди десет дена — каза небрежно Скаридата. — Когато намерихме гъсеници в листата...

Рака одобрително кимна и оглеждайки внимателно клечката си за зъби, зараказва:

— Беше сутринта, когато видяхме джонката на младия Ли да пристига на кея. Той е точно срещу градината ни. Господин Уън, търговецът на сувенири, дълго разговаря с Ли. Трябва да кажа, че бащата на господин Ли беше добър клиент на господин Уън, така че няма нищо странно в това, че и синът го познава. Обаче по заговорническия им вид не изглеждаше да си приказват за старинни вещи. Нашата работа е да наблюдаваме хората и ние го правим непрекъснато. Дори когато не сме на служба.

— Ние служим честно на господин Фън — добави Скаридата. — Вече десет години ядем от неговия ориз.

Рака хвърли клечката си за зъби, изправи се и обяви:

— Но да не забравяме, че господин Ма е дошъл тук, за да играе. И така, каква сума можете да заложите, господин Ма?

ГЛАВА V

СЪДИЯТА ДИ ОТКРИВА ТРУП В СТАЯТА СИ И СЕ ГОТВИ ДА ПРЕКАРА ЕДНА НЕПРИЯТНА НОЩ

Ма Жун изигра няколко партии с трима важни търговци на ориз. Идваше му добра карта, но не се забавляваше особено. Той обичаше оживените игри с шумни препирни между партньори, които не се притесняват да ругаят на воля. Отначало печелеше умерено, но после изгуби. Това му се стори подходящ момент, за да си тръгне. Стана, сбогува се с Рака и Скаридата и бързо се върна в павилиона на „Сивият жерав“.

Управителят му съобщи, че вечерята, дадена от господин Фън Дай, вече привършва и че двама от гостите, както и куртизанките вече са се оттеглили. Той го покани да седне и му предложи чаша чай.

Скоро съдията Ди, придружен от Фън Дай и Дао Бандъ, заслиза по мраморните стълби. Докато двамата мъже го изпровождаха до носилката, магистратът се обърна към господин Фън:

— Утре сутрин веднага след закуска ще дойда в бюрото ви на аудиенция. Искам да прегледам всички документи, свързани със самоубийството на учения Ли. Бих желал да присъства и съдебният лекар.

Ма Жун помогна на господаря си да се настани в носилката и седна до него. По пътя съдията му разказа какво бе научил за самоубийството. Дискретно пропусна да спомене за увлечението на магистрата Луо по красивата куртизанка, като спомена само, че колегата му с основание е стигнал до заключението, че това дело за самоубийство е много лесно.

— Помощниците на Фън Дай не са на това мнение, ваше превъзходителство — спокойно отвърна Ма Жун. След това подробно

разказа чутото от Рака и Скаридата. Съдията го изслуша и отсече нетърпеливо:

— Приятелите ти се лъжат. Не ти ли казах, че вратата е била заключена отвътре? А ти самият видя железните решетки на прозореца. Никой не би могъл да се промъкне вътре.

— Все пак не е ли странно съвпадението, че старият търговец на сувенири е бил видян недалеч от Червения павилион, когато е станало самоубийството на Ли, и че е бил пак там преди трийсет години, когато бащата на господин Дао се е самоубил на същото място?

— Двамата ти приятели от рода на ракообразните очевидно не обичат съперника на своя господар и гледат да създават неприятности на стария антиквар. Аз се запознах с него тази вечер и съм съгласен, че е доста неприятен старец, и никак няма да се учудя, ако сплетничи, за да измести Фън от поста главен надзорник на острова. Но да убиеш някого, е съвсем друга работа! И защо Уън ще убива младия Ли, чиято помощ е търсел срещу Фън? Не, драги мой, твоите двама информатори са се омотали в противоречиви догадки. А пък ние по-добре да не се месим в тези местни разправии.

Замълча за миг, подръпвайки замислено мустаците си, след това добави:

— Това, което преданите съгледвачи на Фън са ти разказали за действията на Ли по време на престоя му тук, напълно довършва картината. Тази вечер видях жената, заради която Ли се е самоубил. Дори два пъти се срещях с нея, което беше прекалено лош късмет!

След като разказа на помощника си разговора с куртизанката на верандата на Червения павилион, той заключи:

— Ли може би е бил голям ерудит и литератор, но от жени не е разбирал. Царицата на цветята е изключително красива, дума да няма, но е безсърдечно и непостоянно създание. За щастие тя присъства само на втората част от вечерята. Трябва да призная, че храната бе превъзходна, а и проведох доста интересни разговори с Дао Бандъ и с младия поет Дзя Юбо.

— Това е нещастното момче, което загубило всичките си пари на игралната маса. И то в една партия! — възкликна Ма Жун.

— Странно. Фън ми каза, че Дзя скоро ще се жени за дъщеря му. Ма Жун изкриви насмешливо устни и отвърна:

— Нелож начин да се докопа до парите му!

Носачите поставиха паланкина пред вратата на хотел „Вечно блаженство“. Ма Жун взе една свещ от тезгяха на приемната и двамата мъже се упътиха към градината на Червения павилион, пресичайки предния двор.

Съдията отвори резбованата врата на преддверието и застина. Като сочеше с пръст слабата светлина, прокрадваща се изпод вратата на Червената стая, той прошепна:

— Странно! Прекрасно си спомням, че изгасих свещите, преди да изляза. Ключа също го няма, а го оставих в ключалката!

Ма Жун долепи ухо до вратата.

— Не се чува нищо. Да почукам ли?

— Да се опитаме да надникнем през прозореца.

Те прекосиха бързешком салона и излязоха на верандата, стъпвайки на пръсти. Ма Жун хвърли един поглед в стаята през решетките на прозореца и изруга полугласно. Пред леглото върху червения килим лежеше чисто гола жена. Беше по гръб, с изпънати ръце и крака, а главата ѝ бе обърната към обратната на прозореца страна.

— Умряла ли е? — прошепна Ма Жун.

— Гърдите ѝ май не се повдигат.

Съдията Ди допря лицето си до железните пръчки на прозореца и възкликна:

— Виж! Ключът е в ключалката!

— Това е вече трето самоубийство в тази прокълната стая! — извика Ма Жун тревожно.

— Съвсем не съм уверен, че е самоубийство — промърмори съдията. — Струва ми се, че забелязвам някаква синина по врата. Иди в хотела и заповядай на управителя моментално да доведе Фън Дай. Но на никого не казвай за жената.

Когато Ма Жун се завтече през градината, съдията Ди отново погледна през прозореца. Червените завеси на леглото бяха повдигнати точно както преди да излезе, но до възглавницата лежеше сгъната бяла дреха. Други женски дрехи, също грижливо сгънати, бяха струпани на купчинка върху най-близкия стол. На пода пред леглото се виждаха чифт къси бели копринени чорапки.

— Горката! — промърмори със съжаление съдията. — Толкова суетна и толкова самоуверена... а сега мъртва!

Излезе навън и приседна до парапета на верандата. От павилиона в парка долитаха смехове и песни: веселбата беше в разгара си. Само преди няколко часа, помисли си съдията, нещастницата стоеше до този парапет и излагаше на показ прелестите си. Дали беше толкова строго наказана за своята суетност и за амбициите си? Не... вината не беше изцяло нейна. Почитанието на физическата красота, култът, към плътската любов, трескавият ламтеж за злато които властват в центровете за удоволствие като Райския остров, не могат да не се отразят пагубно върху душата на една млада жена и да не изкривят всяка представа за морални стойности. Царицата на цветята заслужаваше по-скоро съжаление, отколкото укор.

Фън Дай изтръгна съдията от мислите му. Главният надзорник бе придружен от Ма Жун, от управителя на хотела и двама яки пазачи.

— Какво има, ваше превъзходителство? — любопитно попита той.

Съдията Ди махна към прозореца. Фън и управителят се приближиха и веднага отстъпиха назад, едва сподавяйки вика си.

Съдията се изправи.

— Кажете на хората си да разбият вратата — нареди той на главния надзорник.

Двамата пазачи се засилиха към тежката порта. Но тя не поддаде, докато Ма Жун не се притече енергично на помощ. Дървото около ключалката се нацепи и едното крило отхвъркна.

— Останете по местата си — заповяда съдията Ди. Прекрачи прага и отдалеч заразглежда лежащата на пода фигура. Върху бялото гладко тяло на Есенна Луна нямаше и капчица кръв, никаква драскотина. Но агонията ѝ явно е била ужасна, защото обърнатото към тях лице бе сгърчено в зловеща гримаса, а очите ѝ почти бяха изскочили от орбитите.

Съдията влезе в стаята и коленичи до мъртвата. Постава ръка под лявата ѝ гръд. Тялото беше още топло, сърцето бе спряло скоро да бие. Той затвори клепаците на куртизанката и заразглежда шията ѝ. От двете страни имаше синкави белези. Вероятно е биладушена, но пък нямаше никакви следи от нокти. Той продължи огледа на съвършеното ѝ тяло. Нямаше никакви белези от насилие освен няколко леки одрасквания на ръката под лакътя. Изглеждаха съвсем пресни и магистратът беше сигурен, че ги нямаше, когато почти голата жена

стоеше пред него на верандата. Той обърна трупа. По изящния ѝ гръб също нямаше никакви белези. Накрая разгледа ноктите. Дългите, прекрасно поддържани нокти бяха непокътнати, под тях се намериха само няколко тънки влакънца от червения килим.

Съдията Ди стана и обгърна с поглед стаята. Никакви следи от борба. Направи знак на останалите да се приближат и каза на Фън Дай:

— Не е трудно да се отгатне причината за нейното присъствие тук. Тя е смятала да ме съблазни и да прекара нощта с мен. Въобразявала си е, че магистратът Луо ще я откупи, и когато открила грешката си, е решила, че аз бих могъл да го заместя. Докато ме е чакала, се е случило нещо ужасно. Засега ще говорим за нещастен случай, тъй като, доколкото ми е известно, никой не би могъл да проникне в тази стая. Кажете на хората си да отнесат тялото във вашия кабинет за аутопсия. Утре сутрин ще разгледам това дело. Извикайте Уън Юан, Дао Бандъ и Дзя Юбо да присъстват на съдебното заседание.

Когато господин Фън се оттегли, съдията се обърна към управителя:

— Вие или някой друг да я е видял да влиза в хотела?

— Не, ваше превъзходителство. Но нейният павилион е тук наблизо и една пътечка го свързва с верандата на вашия.

Съдията се приближи до леглото, погледна към балдахина, който бе по-висок от нормалните, и почука по задната дървена част. Звукът беше плътен.

Съдията се обърна към управителя, чийто втренчен поглед не се отделяше от трупа на жената, и сухо каза:

— Вместо да се наслаждавате на зрелището, по-добре ми отговорете има ли някаква дупка за наблюдение или нещо от този род в паната на леглото.

— Съвсем не, ваше превъзходителство!

Отново насочи поглед към мъртвата и каза, заеквайки:

— Първо... академикът... сега Царицата на цветята. Не разбирам как.

— Аз също! — срыза го съдията. — Какво има от другата страна на тази стая?

— Нищо, ваше превъзходителство! Само стената на павилиона и градината.

— Ставало ли е и друг път нещо необикновено в тази стая? Говорете истината!

— Не, ваше превъзходителство, кълна се! От петнайсет години съм управител на хотела, стотици клиенти са преспивали тук и никой никога не се е оплаквал. Не зная...

— Донесете ми регистъра.

Управителят забързано излезе от стаята. Хората на Фън се върнаха с носилка, върху която поставиха тялото, грижливо увито в една от завивките, и го понесоха към кабинета на Фън.

Съдията Ди внимателно претърси вътрешността на ръкавите на виолетовата дреха, но не откри нищо освен обичайната брокатена кесийка с гребен, сребърна зъбочистка, визитни картички с името на Есенна Луна и две кърпички. Управителят се върна с искания регистър на посетителите.

— Оставете го на масата — нареди съдията Ди. Когато остана сам с Ма Жун, той се отпусна на стола и въздъхна уморено.

Помощникът му извади чайника от ватената калъфка и напълни една чаша с горещата течност. Сочейки отпечатъка от червило по ръба на другата чаша, той забеляза:

— Пила е чай, преди да умре. Била е сама, защото втората чаша, тази, в която ви налях чай, беше чиста.

Съдията Ди, който почти я бе поднесъл към устните си, рязко я върна на масата.

— Изсипи този чай в чайника — заповяда той. — Кажи на управителя да намери някаква стара котка или куче и да им даде да пият от чая.

Когато Ма Жун излезе от стаята, съдията запрелиства регистъра.

Помощникът му се върна по-бързо, отколкото очакваше, и поклати глава:

— Нищо му няма на чая — заяви той.

— Толкова по-зле! Мислех, че някой може да е придружил Есенна Луна дотук и скришом да е пуснал отрова в чая, преди да си тръгне. Тя е заключила вратата след него и тогава е пила. Това би ни предоставило единственото разумно обяснение за нейната смърт.

Съдията се отпусна назад обезкуражен, като подръпваше брадата си.

— Ами синините по шията ѝ, ваше превъзходителство?

— Съвсем повърхностни са и без белези от нокти. Може да са предизвикани от погълната отрова, неизвестна за мен, но със сигурност не са от душене.

Ма Жун поклати голямата си глава и попита притеснено:

— Тогава какво се е случило, ваше превъзходителство?

— Тесните и дълги драскотини по ръката ѝ, чийто произход не мога да определя, са същите както по ръката на младия Ли. Очевидно има някаква връзка между неговата смърт и тази на любовницата му още повече че и двете са настъпили тук, в Червената стая. Не ми харесва тази история, Ма Жун!

Магистратът постоя замислено известно време, като поглаждаше бакенбардите си, после се изправи и продължи:

— Докато те нямаше, внимателно проучих данните от регистъра. През последните два месеца в Червената стая са отсядали за по-дълго или по-кратко трийсетина души. Срецу имената на повечето от тях в полето са добавени женски имена и някаква допълнителна сума, вписана с червен туш. Знаеш ли какво означава това?

— Разбира се. Клиентът е прекарал нощта с професионалистка в любовните изкуства. Вписаната цифра е частта от сумата, която куртизанките дават на управата на хотела.

— Разбирам. Ли е прекарал първата си нощ, деветнайсети, с момиче на име Божур. Следващите две нощи — с Нефритов Цвят, а на двайсет и втори и двайсет и трети — с някоя си Розов Карамфил. Починал е на двайсет и пети.

— Значи през самотната нощ не му е провървяло — насмешливо подметна Ма Жун.

Съдията не го чу и продължи замислено:

— Странно е, че името Есенна Луна липсва...

— Ами следобедите? Някои мъже просто прекаляват с изтънченостите на чайната церемония!

Съдията Ди затвори регистъра. Погледът му се рееше из стаята, после той се изправи и пристъпи към прозореца. Опипа дебелите железни пръчки, провери здравината на масивната дървена рамка и отбеляза:

— Невъзможно е някой да се промъкне в стаята през този прозорец. Няма какво да се занимаваме с него, тъй като Есенна Луна лежеше на повече от десет стъпки навътре в стаята. Краката ѝ сочеха

към вратата, а главата ѝ беше леко извърната наляво, към леглото. Той продължи с уморен глас:

— Сега си върви, Ма Жун, и гледай хубаво да се напиш. Утре призори иди на кея, опитай се да намериш капитана на джонката на Фън Дай и го накарай да ти разкаже всичко, което знае за сблъскването между двете лодки. Внимателно разпитай и за срещата между Ли и антикваря, която според твоите двама тикволюбци се е състояла на това място. Аз ще огледам леглото още веднъж, преди да си легна. Утре ни чака тежък ден.

— Негово превъзходителство нали няма да спи в тази стая? — тревожно попита Ма Жун.

— Напротив! — отвърна нетърпеливо съдията. — Така ще разбере дали наистина има нещо нередно тук. Сега върви и си намери подслон. Лека нощ!

Ма Жун понечи да възрази, но като видя решителния израз на съдията, се поклонил дълбоко и излезе.

Щом остана сам, съдията отиде до леглото, кръстоса ръце зад гърба си и започна огледа. По тънката коприна, която покриваше рогозката върху дървената основа, имаше няколко гънки. Той я попипа, беше леко влажна. Наведе се и помириxa възглавницата. Ухаеше на същия мускусов парфюм, който беше доловил в косите на куртизанката по време на вечерята.

Първата част от историята лесно можеше да се възстанови. Есенна Луна е минала през верандата и е дошла в Червения павилион, вероятно след като се е отбила за малко до своя собствен павилион. Може би отначало е смятала да остане в салона, но след като е видяла ключа на вратата, е решила, че една среща в Червената стая би била по-решителна. Изпила е чаша чай, свалила е роклята си, сгънала я е и я е метнала на стола. После се е съблякла съвсем гола, подредила е останалите си дрехи до възглавницата. Седнала е на края на леглото, събула е чорапките си и ги е оставила на пода. Изтегнала се е на леглото и е зачакала да се почука на вратата. Вероятно е лежала известно време така, тъй като запотеният ѝ гръб бе поизмачкал копринената постеля върху рогозката. Какво се е случило после, съдията изобщо не можеше да си представи.

Нещо, изглежда, я е накарало да стане от леглото, но много спокойно, тъй като възглавницата и завивката изобщо не бяха помествани, но след това се е разиграла някаква зловеща сцена. Съдията потръпна, като си припомни ужаса, запечатан върху сгърченото ѝ лице.

Той махна възглавницата и отметна копринената завивка. Отдолу имаше само една фино изплетена тръстикова рогозка, постлана върху масивните дъски. Съдията отиде до масата и взе свещта. Качен върху леглото, вече можеше да достигне балдахина. Почука със свити пръсти по него, но навсякъде кънтеше плътно. Още веднъж огледа внимателно задните пана и с погнуса отвърна очи от еротичните гравюри по тях. После свали малката шапка от главата си, извади една фиба от косата си и замушка в жлебовете, които съединяваха дървените плоскости, за да провери дълбочината им. Отново нищо, което да подсказва някакъв таен отвор.

Съдията въздъхна уморено и слезе на пода. Цялата история беше абсолютно необяснима. Попипвайки замислено дългата си черна брада, заглежда отново леглото, но внезапно го завладя странна тревога. И по младия Ли, и по Есенна Луна имаше дълги и тесни следи от одраскване. Възможно ли бе в постройката да се крие някакво животно? Той си спомни, че бе чел една любопитна история, в която...

Като остави бързо свещта на масата, той внимателно разтърси завесата на леглото, после коленичи и надникна отдолу. Нищо. Нямаше дори пращинка или паяжина. Съдията повдигна един от краищата на червения килим. Подът беше толкова чист, колкото и останалата част от стаята. Очевидно след смъртта на Ли бяха почистили особено грижливо.

— Някое непознато животно би могло да се промъкне между пръчките на прозореца — пошепна си съдията. Взе сабята, която Ма Жун бе оставил на кушетката в салона, и излезе на верандата. Замушка с дългото острие гроздовете глицинии, после енергично раздруса листака. Облак от синкави цветчета полетя във въздуха и се запуска плавно към земята. Това бе всичко.

Съдията Ди се върна в Червената стая. Затвори вратата и избута голямата маса до нея. Развърза пояса, съблече горната си дреха, сгъна я и я положи на пода пред тоалетката. След като се увери, че двете свещи са достатъчно дълги, за да горят през цялата нощ, той остави

шапката си върху масата и легна на пода. Главата му почиваше върху сгънатата дреха, а дясната му длан лежеше върху дръжката на сабята до него. Спеше леко и знаеше, че и най-слабият шум би го разбудил.

ГЛАВА VI

МА ЖУН СРЕЩА СВОЯ ЗЕМЛЯНКА ПРИ СТРАННИ ОБСТОЯТЕЛСТВА И ТЯ МУ РАЗКАЗВА ЛЮБОПИТНИ НЕЩА ЗА ГОСПОДИН УЪН.

След като пожела спокойна нощ на господаря си, Ма Жун се отправи към салона на хотела, където пет-шест прислужници, плътно скупчени, обсъждаха тихичко трагедията. Той хвана един от най-младите за ръка и му нареди да го отведе до входа за кухненските помещения.

Момчето го изведе на улицата и посочи една бамбукова врата от лявата страна на главната порта. Влязоха в малък двор и Ма Жун видя вдясно зида около хотела, а вляво — една занемарена градина. От малка врата в стената долиташе шум на течаща вода и тракащи чинии.

— Това е входът за кухнята — каза момчето. — Клиентите вечеряха доста късно.

— Продължавай — нареди Ма Жун.

Скоро пътят им бе препречен от гъсти глицинии. Ма Жун се промъкна през висящите клонки и се озова пред тясно дървено стълбище, водещо към крайния ляв ъгъл на верандата на Червения павилион. Тясна пътечка се провираше между буренясалата тревна площ встрани от верандата.

— Води към задния вход на павилиона на Царицата на цветята. Тук приема любимите си ухажори. Местенцето е много удобно и добре обзаведено.

Ма Жун изруга. С усилие си пробиваше път сред гъстите храсти към една още по-тясна пътечка, която обикаляше терасата. Изведнъж дочу отгоре стъпките на съдията, който крачеше из Червената стая. Обърна се към водача си и сложи пръст пред устните си. Внимателно прерови храстите наоколо. Вършеше всичко безшумно — навик от

горския му живот. Когато се убеди, че никой не се крие там, той продължи напред и скоро се озова на по-широка пътека.

— Това е главната алея на парка — обясни прислужникът. — Надясно се излиза на улицата, от другата страна на хотела.

Ма Жун кимна. Мисълта, че всеки би могъл да се добере до павилиона, без да мине през приемната или да бъде видян, го притесняваше. За миг реши да остане да спи под някое дърво, за да бъде близо до верандата, но съдията Ди сигурно си имаше свой собствен план на действие за през нощта, тъй като изрично му бе наредил да нощува другаде. Във всеки случай сега беше сигурен, че никакъв злосторник не се крие около павилиона.

Когато се върнаха пред хотела, той разпита младия си водач как да намери Синята кула. Момчето му обясни, че се намира в южната част на острова, след „Сивият жерав“. Ма Жун побутна назад шапката си и уверено тръгна.

Въпреки че минаваше полунощ, игралните домове и ресторантите бяха ярко осветени и из улиците се блъскаше все така многобройна шумна тълпа. Ма Жун задмина „Сивият жерав“, сви наляво и изведнъж се озова в тиха уличка, обградена от еднотажни къщи. Всички прозорци бяха тъмни, наоколо не се мяркаше жив човек. Йероглифи по вратите отбелязваха само ранга и номера, което подсказа на Ма Жун, че се намира в квартала с общежитията на проститутките и куртизанките, настанени според ранга им. Достъпът до тези сгради беше забранен за клиентите. В тях младите жени се хранеха, спяха, вземаха уроци по музика и танци.

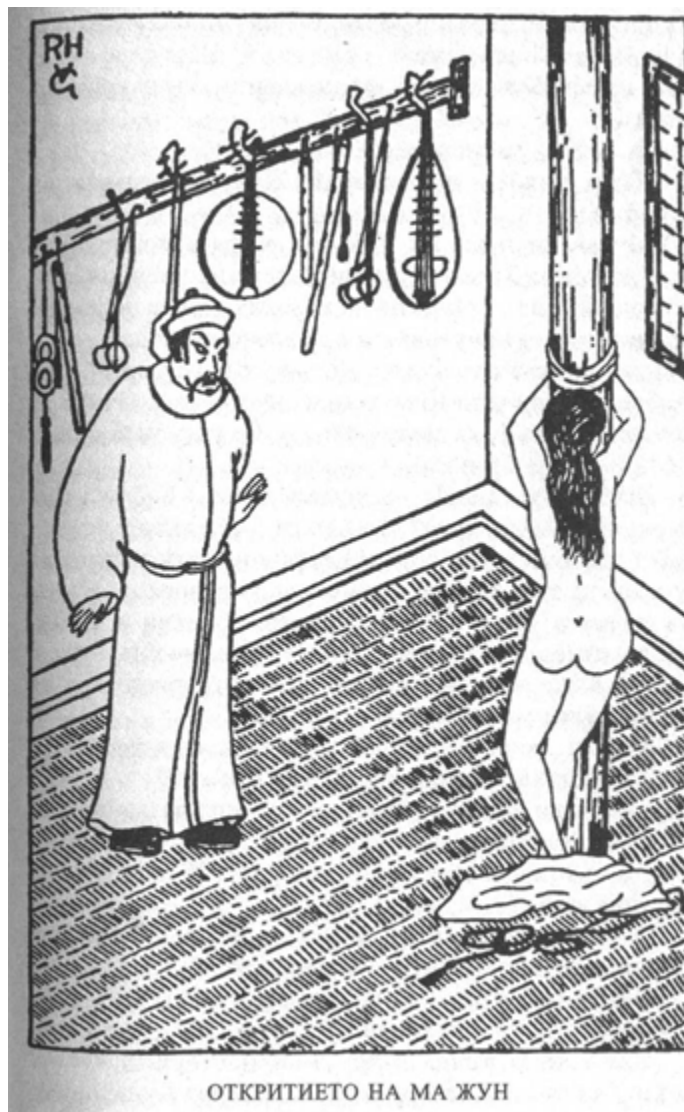
— Синята кула трябва да е наблизко — промърмори на себе си помощникът на съдията Ди. — Удобно е, персоналът им е подръка.

От затворените капаци вляво долетяха стенания. Той замря на място и допря ухо до дървената стена. След миг тишина стенанията отново прозвучаха. Някой страдаше, и то очевидно в самота, тъй като обитателите на къщата едва ли щяха да се върнат преди разсъмване. На вратата пишеше: „Втори ранг, четвърти номер“, а самата тя беше масивна и заключена с резе. Ма Жун забеляза, че тесен балкон опасва цялата къща, и запретна дрехата си. Напъха я в пояса, подскочи и се хвана за перваза на балкона. След това се повдигна, прескочи парапета, с ритник отвори решетеста дървена врата и нахлу в малка стаичка, ухаеща на гримове и оризова пудра. Грабна от тоалетката свещ и

огниво, запали свещта, забеляза няколко тесни стъпала, спусна се бързо по тях и се озова в тъмна зала.

Под вратата отляво струеше светлина. Оттам идваха и стенанията. Той постави свещта на пода, бутна едно от крилата и влезе в просторна стая, осветена само от маслена лампа. Шест яки колони крепяха ниския таван с открити греди. Подът бе застлан с тръстикови рогозки. На отсрещната стена висяха най-различни музикални инструменти: цимбали, бамбукови флейти, цитри. Очевидно бе влязъл в стаята, където куртизанките вземаха уроци по музика. Стенанията идваха от най-отдалечения ъгъл, някъде до прозореца. Ма Жун се приближи.

За колоната, с лице към нея, беше завързано младо момиче. Съвсем голо, едва стъпващо на пръсти и с ръце, изтеглени над главата. По бедрата и заобления ѝ гръб личаха червени резки от бич. Широк панталон и кордонен колан лежаха в краката ѝ. Щом дочу стъпките на Ма Жун, младата жена извика, без да обръща глава.

ОТКРИТИЕТО НА МА ЖУН

— Не... не... умолявам ви...

— Тихо, тихо! — изръмжа Ма Жун. — Идвам да ви отвържа.

Той извади ножа си и бързо разряза копринения пояс, с който бяха завързани ръцете на пленничката. Тя се опита да се облегне на колоната, за да не падне, но силите ѝ я напуснаха и се свлече на пода.

Помощникът на съдията Ди мислено се упрекна, че не беше предвидил това, и коленичи до нея. Очите на нещастницата бяха затворени, тя бе изгубила свят.

Ма Жун одобрително я огледа:

— Хубаво момиче! — пошепна той. — Кой е имал сърце да я мъчи така? И къде са ѝ дрехите?

Той се обърна и забеляза различни части от женски тоалет, нахвърляни на купчина под прозореца. Намери долната дреха на младата жена, покри я с нея, после отново коленичи и заразтрива посинелите ѝ китки. Клепачите на хубавицата потрепериха и тя отвори уста ужасена.

— Шшт, не се страхувайте — бързо каза той. — Аз съм служител на трибунала. Коя сте вие?

Тя направи опит да седне, но политна назад, викайки от болка. Пошепна с треперещ глас:

— Аз съм куртизанка от втори ранг. Живея горе.

— Кой ви би?

— О, това не е нищо — веднага отвърна тя. — За всичко съм си виновна аз. Това не засяга трибунала.

— Ще видим. Отговорете на въпроса ми.

Тя го погледна уплашено.

— Няма нищо, кълна ви се — тихо повтори тя. — Тази вечер бях на една вечеря заедно с Есенна Луна, нашата тазгодишна царица. Проявих несръчност и разлях вино върху дрехата на един от гостите. Царицата ми се скара и ми нареди да я чакам в нашата гримьорна. После ме доведе тук. Тя искаше само да ми удари няколко плесници, но аз, за да ги отбягна, неволно я одрасках по ръката. Есенна Луна ми заповяда да се съблека, тя не е с лесен характер, после ме върза за колоната с пояса и ме удари няколко пъти. Каза ми, че по-късно, когато се покая за държанието си, ще дойде да ме освободи.

Устните на куртизанката затрепериха и преди да продължи разказа си, тя на няколко пъти преглътна.

— Но тя не се върна и краката вече не ме държаха, а ръцете ми изтръпнаха. Помислих, че може би ме е забравила. Толкова се уплаших, че...

По бузите ѝ потекоха сълзи. Във вълнението си тя беше произнесла последните думи със селски акцент, който Ма Жун веднага разпозна. Той избърса сълзите на клетото дете с края на ръкава си и каза на родния си диалект:

— Неприятностите ти свършиха, Сребърна Фея! Сега за теб ще се погрижи твой земляк.

Без да обръща внимание на удивлението на младата жена, той продължи:

— Да благословим случая, който насочи стъпките ми насам, за да чуя стенанията ти, защото Есенна Луна няма да се върне. Нито днес, нито когато и да било!

Като си помагаше с ръце, момичето седна, без да обръща внимание, че дрехата ѝ отново се свлече и разкри съблазнителните ѝ закръглени гърди. Със задавен глас попита:

— Какво се е случило?

— Тя умря.

Сребърна Фея скри лице в дланите си и захълца.

Удивен, Ма Жун поклати глава. Явно не можеше да разбере жените.

Когато най-сетне повдигна глава, малката куртизанка занарежда със задавен глас:

— Нашата царица е мъртва! Беше толкова красива и толкова умна... Понякога ни биеше, но пък и често се случваше да е добра и отзивчива. Не беше много здрава. Дали внезапно не ѝ е прилошало?

— Бог знае. Но нека сега да ти кажа кой съм. Аз съм по-големият син на Ма Лян, лодкаря, който живее в северния край на селото.

— Ами! Вие, син на лодкаря Ма! Аз съм госпожица У, втората дъщеря на месаря. Баща ми веднъж спомена за вашия баща пред мен. Изглежда, е най-добрият лодкар в този край. Как попаднахте на този остров?

— Пристигнах тази вечер с господаря си, съдията Ди. Той е магистрат на съседния окръг. В момента е временно помощник-съдия тук.

— Познавам го. Той присъстваше на вечерята, за която ви споменах. Изглежда добър и спокоен човек.

— Добър, да. Но спокоен... позволявам си да твърдя, че понякога е доста невъздържан! Добре, да те отведе в стаята ти, трябва да се погрижа за гърба ти.

— Не искам да остана тук тази нощ! — ужасена извика Сребърна Фея. — Отведете ме някъде!

— Само ми кажи къде! Откакто съм на този остров, такава работа ми се отвори, че сам не съм си намерил място за нощувка.

Сребърна Фея прехапа устни и скръбно попита:

— Защо нещата винаги са толкова объркани?

— По този въпрос трябва да се обърнеш към господаря ми. Аз върша само грубата работа.

Тя се опита да се усмихне.

— Добре — рече тя, — отведете ме до магазина за коприна, на две преки е. Държи го вдовицата Уан от нашето село. Тя ще ми разреши да прекарам нощта при нея, а и на вас също. Но първо ми помогнете да отида до банята.

Ма Жун я повдигна, загърна раменете ѝ с горната ѝ дреха, събра останалите и я поведе към банята.

— Ако някой ме потърси, кажете, че съм излязла — бързо изрече тя, преди да затвори вратата след себе си.

Той почака в коридора, докато тя се появи, вече напълно облечена. Като видя, че едва-едва пристъпва, я взе на ръце и я понесе, следвайки указанията ѝ. Първо минаха по една алея зад къщата, оттам навлязоха в някакъв тесен пасаж и накрая спряха пред черния вход на малко магазинче. Ма Жун постави товара си на земята и потропа.

Една яка лелка отвори вратата. Сребърна Фея забързано обясни, че двамата с приятеля ѝ търсят подслон за през нощта. Без да задава въпроси, жената ги въведе в една много чиста стаичка. Ма Жун я помоли да донесе чайник с горещ чай, кърпа и успокояващ мехлем. Той помогна на момичето да се съблече и го накара да легне по корем на тясното легло. Когато вдовицата се върна и видя гърба на Сребърна Фея, възкликна:

— Горкото момиче! Какво се е случило!

— Аз имам грижата за това, стринке — каза Ма Жун, докато я избутваше навън.

С обиграна ръка той намаза с мехлема посинелите от ударите с колана места.

— Раните не са сериозни — каза той. — След няколко дни ще изчезнат.

Но когато разгледа кървящите белези по бедрата, той свъси вежди. След като ги проми с чай и ги намаза с мехлема, той седна на единствения стол в стаята и строго рече:

— Белезите по бедрата съвсем не са от връвта на панталона ти, малката. Аз съм служител на трибунала и ги разбирам тия работи! По-добре ми разкажи всичко.

Тя скри лице в шепата си и гърбът ѝ се разтресе от ридания. Ма Жун я покри с дрехата и продължи:

— Вашите домашни игрички са си ваша работа. Е, донякъде... Но ако някой клиент се отнася жестоко с вас, това вече засяга трибунала. Хайде, говори, кой ти причини това?

Сребърна Фея обърна разплаканото си лице:

— Това е толкова тъжна история — пошепна обезсърчена тя. — Сигурно знаете, че момичета от трети и четвърти ранг са задължени да последват всеки клиент, който внесе необходимите пари, докато куртизанките от първи и втори ранг имат право да си избират партньорите. Аз съм от втори ранг и не могат да ме задължат да обърна внимание на някой, който не ми харесва. Но, естествено, има и изключения. Ужасният Уън например. Той е от първенците на острова и на няколко пъти се опита да ме закара у тях. Досега винаги успявах да се измъкна, но на банкетата тази вечер, изглежда, е научил от Есенна Луна, че тя ме е оставила вързана в музикалната стая, и гнусникът довтаса малко след като царицата си тръгна. Каза ми, че щял да ме освободи, ако се съглася да... ами да направя някои отвратителни неща. Естествено, отказах. Тогава той взе една от дългите бамбукови флейти, окачени на стената, и започна да ме бие с тях. Ударите с връвта от колана на Есенна Луна не бяха много болезнени: унижението беше по-голямо от болката. Но този подлец наистина искаше да ме изтезава и спря едва когато се замолих с всички сили и му обещах да направя каквото пожелае. Щом се увери, че съм напълно в негова власт, той си тръгна и каза, че ще се върне след малко, за да си получи обещаното. Затова не исках да оставам там. Но ви моля да не казвате на никого. Ако реши, Уън може напълно да ме погуби!

— Гаден мръсник! — изруга Ма Жун. — Не се тревожи, той ще си получи заслуженото и без твоя помощ. Замесен е в много тъмна афера отпреди трийсет години.

Вдовицата Уан бе пропуснала да донесе чаши и галантният Ма Жун предложи на куртизанката да пие от чучура на чайника. Тя му благодари и замислено каза:

— Много ми се иска да ви помогна някак. Аз не съм единствената, която е била тормозена от него.

— Не вярвам да можеш да ми съобщиш нещо, което се е случило преди трийсет години, момиче!

— Едва ли ще мога, аз наскоро навърших деветнайсет. Но познавам един човек, който знае много стари истории. Една нещастна жена на име Лин, която ми преподава уроци по пеене. Тя е сляпа, а и дробовете ѝ са зле, но паметта ѝ е безпогрешна. Живее в една мизерна колибка срещу кея, в южната част на острова...

— Някъде около мястото, където Рака отглежда тиквите си?

— Да! Но откъде знаеш това?

— Е, ами ние, служителите на трибунала, знаем доста повече, отколкото хората предполагат — отвърна Ма Жун и се изпъчи.

— Рака и Скаридата са сърцати момчета. Веднъж ми помогнаха да се измъкна от този отвратителен дърт продавач на сувенири. А Скаридата е страхотен, когато се бие.

— Сигурно искри да кажеш Рака!

— Не, не, Скаридата. Разправят, че шестима яки мъже нищо не могат да му направят.

Ма Жун повдигна рамене. Безполезно беше да обсъжда бойна техника с жена. Тя продължи:

— Тъкмо Рака ме запозна с госпожица Лин. От време на време ѝ носи лекарство за кашлицата. Май преди трийсетина години тя е била най-прочутата куртизанка на острова. Нима не е тъжно, като си помисли човек как една велика куртизанка се превръща в стара и грозна бабичка? И не можеш да не си кажеш, че един ден и ти...

Тя млъкна. За да върне усмивката върху устните на младото момиче, Ма Жун заговори за родното им село, като между другото спомена как веднъж срещнал баща ѝ пред дюкяна му на площада. Момичето тъжно поклати глава. Каза му, че скоро след това горкият човечец затънал в дългове и бил принуден да продаде двете си дъщери на някаква сводница.

В този момент се появи вдовицата Уан с пресен чай и чиния със семки от пъпеш. Започнаха да си припомнят стари познати, а домакинята се впусна в дълга история, свързана с покойния ѝ мъж. Ма Жун забеляза, че Сребърна Фея е задрямала.

— Дойде време да си пожелаем спокойна нощ, стринке — заяви той на вдовицата. — Трябва да изляза отгук утре призори. Не се тревожете за закуската ми, ще си купя нещо от уличните продавачи. Кажете на момичето, че ще гледам да намина към обед.

След като домакинята се оттегли, Ма Жун отвърза пояса си, свали ботушите и се излегна на пода, като положи глава на ръцете си. Беше свикнал да спи, където дойде, и скоро стаята се озвучи от юнашко хъркане.

ГЛАВА VII

СЪНЯТ НА СЪДИЯТА ДИ Е СМУТЕН ОТ КОШМАРИ, А МА ЖУН КРОИ ПЛАНОВЕ ЗА БЪДЕЩЕТО.

Изтегнат в Червения павилион, също на пода, съдията Ди не можеше да заспи. Ярочервеният килим не бе така удобен, както дебелията и мека рогозка, с която беше свикнал.

Когато най-накрая очите му се затвориха, той потъна в тежък неспокоен сън. Занизаха се странни видения, вплътили неприятните мисли, които го измъчваха преди лягането. Изгубен в някаква мрачна гора, отчаяно се мъчеше да си пробие път сред трънливи храсталаци. Изведнъж нещо студено падна на врата му. Ръката му напипа някакво животно, което се заизвива в пръстите му, и той го захвърли надалеч с ругатня. Беше огромна стоножка с люспесто тяло и, изглежда, го бе ухапала, защото му се зави свят и наоколо се спусна мрак. Когато отвори очи, лежеше в леглото в Червената стая и с мъка си поемаше дъх. Някакво ужасяващо създание се бе надвесило над него и го смазваше с тежестта и зловонието си. Едно от черните му пипала търсеше гърлото му. Вече почти се задушаваше, когато подскочи и се събуди, целият плувнал в пот.

Въздъхна с облекчение. Всичко се оказа само кошмар. Посегна да избърше влажното си лице и изведнъж замръзна. В стаята се долавяше някаква отвратителна миризма, а свещите бяха загаснали. С крайчеца на очите си забеляза някакъв тъмен силует да се плъзга край прозореца, едва осветен от фенерите в парка.

За миг си помисли, че сънят още продължава, но осъзна, че е съвсем буден, и ръката му здраво стисна дръжката на сабята. Без да помръдва, той се вторачи в прозореца, като се мъчеше да долови някакво движение в сянката до него. Ослуша се: откъм леглото се

разнесе тихичко подраскване, после пърхане на крила. Този път звукът идваше от тавана. В същия момент подът на верандата изскърца.

Съдията се изправи безшумно, стисна сабята и стегна тялото си. Все така напълно безшумно той скочи стремително напред и се облегна на стената срещу леглото. Огледа с бърз поглед стаята. Беше празна. Масата си стоеше на мястото и все така затискаше вратата. С три крачки стигна до прозореца. На верандата нямаше никой, само гроздовете на глициниите се поклащаха лениво от нощния ветрец.

Съдията започна да души: отворотелната миризма в стаята не бе изчезнала, но дали пък не идваше от пушека на загасените от вятъра свещи?

Той драсна огнилото, запали ги, взе една и се приближи до леглото. В него нямаше нищо. Съдията го ритна и му се стори, че отново доту леко подраскване. Сигурно мишки. Повдигна свещта и разгледа здравите греди на тавана. Звукът, който му приличаше на пърхане на крила, може би е бил от някой прилеп, кацнал за малко горе, а после излетял през решетките на прозореца. Не, никое от тези животни не би могло да има размерите на сянката, която бе видял до прозореца. Той поклати глава, избута масата и излезе в преддверието.

Вратата на салона към верандата беше широко отворена, както я бе оставил, за да влиза нощен хлад. Излезе на верандата, опипвайки с крак дъските по пода. Точно пред прозореца една от тях изскърца със същия звук, който бе чул преди малко.

Той се облегна на парапета и се вгледа в пустия парк. Ветрецьт леко поклащаше гирляндите от фенери. Полунощ, изглежда, отдавна бе минало: ресторантът беше утихнал, но някои от прозорците на първия етаж още светеха. Съдията се замисли. Изгасването на свещите, неприятната миризма, тъмната сянка, както и драскането и шумът от крила биха могли да имат съвсем просто обяснение. Но скърцането на пода на верандата означаваше, че някой е минал край прозореца.

Съдията Ди се загърна плътно в леката си долна дреха и влезе в салона. Излегна се на кушетката и скоро потъна в дълбок тежък сън.

Когато се събуди, в стаята струеше бледа утринна светлина. Младият прислужник припряно приготвяше чая на масичката. Магистратът му нареди да поднесе закуската на верандата. Нощната

прохлада бе поосвежила въздуха, но с изкачването на слънцето жегата щеше да става все по-смазваща.

Съдията си взе чиста долна дреха и се отправи към банята на хотела. В ранния утринен час нямаше други кандидати за малкото каменно басейнче и той се отдаде спокойно на блаженството. Когато се върна в Червения павилион, върху масата на верандата го очакваха купичка ориз и чиния с туршия. Тъкмо посегна към клечиците, когато глициниите се размърдаха и се показа Ма Жун. Той се поклони леко и пожела добър ден на господаря си.

— Откъде мина? — възкликна удивен съдията.

— Снощи, ваше превъзходителство, направих известно проучване наоколо. Видях, че една тясна пътечка се отделя от главната алея на парка и извежда точно до верандата. Отляво има друга пътечка, която стига до павилиона на Царицата на цветята. Значи поне тогава не е излъгала, когато ви е казала, че пътят през верандата за нея е по-кратък. Това обяснява и как е влязла в Червената стая, без да я забележи никой от персонала на хотела. Спахте ли добре, ваше превъзходителство?

Дъвчейки парченцата зеле, съдията реши да не споделя онова, което бе видял и чул — или му се бе сторило, че е видял и чул — през нощта. От опит знаеше, че необяснимите загадки са единственото, което би могло да изплаши якия му помощник. Затова само каза:

— Да, много добре, благодаря. А ти изпълни ли поръчението на кея?

— И да, и не! Отидох призори, когато рибарите се готвеха за излизане. Джонката на Фън беше на брега. Дупките са закръпени и моряците вече я боядисаха. Капитанът е добро момче и на драго сърце ме разведе из нея. С много платна е, а каютите откъм носа са като истински хотелски стаи, дори с балкони. Когато му споменах за сблъскването, лицето на капитана почервения и, трябва със съжаление да призная, езикът му не беше много изискан. Изглежда, другата джонка се е врязала в тях към полунощ и грешката е била изцяло на моряците на Ли и на капитана им, пиян като бъчва. А Ли е бил абсолютно трезвен. Госпожица Фън изскочила на балкона по нощни одежди, понеже помислила, че корабът потъва. Ли дошъл лично да й поднесе извиненията си, капитанът ги видял да разговарят пред каютата на момичето. Моряците цяла нощ се мъчили да разделят двете

джонки и едва на разсъмване корабът на Ли успял да довлече на буксир кораба на Фън до кея. Там имало само една носилка и тя веднага била наета от госпожица Фън и прислужницата ѝ. Малко по-късно дошли паланкини и за господин Ли и гостите му и ги отнесли до хотела. Докато чакали за носилките, петимата седели в главната каюта и се мъчели да се освободят от махмурлука. През това време академикът Ли, свеж и бодър, се разхождал по кея. Колкото до стария антиквар, никой не е зървал и върха на носа му.

— Може би твоите приятели Рака и Скаридата са измислили тази история с намерение да навредят на господин Уън — отвърна съдията, като че без да придава особено значение на думите си.

— Може би. Но за тиквите не излъгаха. Въпреки мъглата видях и Рака, и Скаридата да човъркат нещо из градинката. Не разбрах какво точно правеше Скаридата, защото през цялото време подскачаше насам-натам! О, ваше превъзходителство, видях и прокажения. Ругаеше някакъв лодкар, който не искаше да го качи в лодката си. Трябва да кажа, че нещастникът ругаеше здравата, направо беше удоволствие да го слуша човек! Накрая взе, че предложи на лодкаря една сребърна монета, но онзи му каза, че предпочитал да си остане беден, но здрав. Прокаженият си тръгна бесен.

— Добре е, че не е изпаднал чак до дъното. Снощи ми отказа да приеме пари.

Ма Жун потърка брадата си и продължи:

— Та като говорим за снощи, ваше превъзходителство, срещнах една куртизанка, Сребърна Фея, която ми каза, че ви е видяла в павилиона „Сивият жерав“.

Съдията кимна утвърдително и Ма Жун му заразправя как я бе открил и как първо Есенна Луна, после Уън изтезавали клетото момиче.

— Есенна Луна е казала на онзи гнусен търговец на сувенири, че момичето ще е в ръцете му — възкликна гневно съдията. — Видях я да му прошепва нещо на ухото, когато влезе в банкетната зала. В тази жена имаше нещо жестоко — задърпа мустаците си и добави: — Във всеки случай загадката с драскотините по ръката на Есенна Луна е изяснена. Сети ли се да отведеш Сребърна Фея някъде на сигурно място за през нощта?

— Да, ваше превъзходителство. Заведох я при една почтена вдовица, нейна близка.

За да не даде възможност на съдията да го попита къде самият той е прекарал нощта, Ма Жун забързано продължи:

— Сребърна Фея взема уроци по пеене при една стара куртизанка, госпожица Лин, на която я представил Рака. Сега госпожица Лин е грохнала бабичка, но преди трийсет години била най-прочутата красавица на острова. Ако самоубийството на бащата на Дао Бандъ все още занимава негово превъзходителство, възможно е госпожица Лин да ви разкаже някои интересни подробности.

— Свършил си добра работа, Ма Жун. Доста време е минало от това самоубийство наистина, но то е станало в същия този павилион и всякакви сведения относно тайнствената Червена стая са добре дошли. Имаш ли представа, къде бихме могли да намерим госпожица Лин?

— Живее недалеч от къщичката на Рака. Мога да го попитам.

Съдията Ди кимна утвърдително.

— Пригответи ми официалната роба от зелен брокат — нареди той. — И кажи на управителя да поръча носилка до дома на Фън.

Ма Жун излезе, свирукайки си. Когато си тръгна от вдовицата Уан, Сребърна Фея още спеше, но му се стори все така съблазнителна и той се надяваше да я види на обед.

— Странно колко ми харесва това момиче — говореше си той. — А досега само сме си приказвали. Сигурно защото е от моето село!

ГЛАВА VIII

СЪДИЯТА ДИ ПОСЕЩАВА ГОСПОДИН ФЪН И СВИКВА ПЪРВОТО СЪДЕБНО ЗАСЕДАНИЕ В КАЧЕСТВОТО СИ НА ПОМОЩНИК-СЪДИЯ НА РАЙСКИЯ ОСТРОВ.

Съдията и помощникът му слязоха от носилката пред великолепен храм, заел северната част на главната улица. Още вчера, когато пристигнаха в града и минаха наблизко, съдията бе забелязал високите колони от червен мрамор и величествения портал.

— На кого е посветен този храм? — попита той началника на носачите.

— На божеството на богатството^[1], ваше превъзходителство. Всички, които пристигат на острова, идват да се помолят тук, преди да си опитат късмета на игралните маси. Комарджиите никога не пропускат да запалят пръчици пред статуята на божеството.

Резиденцията на Фън заемаше цялата площ срещу храма: обширно имение, оградено с наскоро укрепена стена. Господин Фън излезе да посрещне съдията в покрития с бял мрамор преден двор. В дъното се издигаше голяма едноетажна постройка с величествена порта и медни плочи на покрива, които проблясваха на утринното слънце.

Докато господин Фън отвеждаше съдията в библиотеката, за да му поднесе нещо разхладително, неговият иконом съпроводи Ма Жун до Източния кабинет, за да провери дали всичко е наред за заседанието на трибунала.

Фън въведе съдията в просторна, богато мебелирана стая и му предложи да се настани пред ниска масичка за чай. Докато отпиваше на малки глътки ароматната течност, съдията с интерес оглеждаше

рафтовете по стените. Бяха натъпкани с книги, от които стърчаха безброй листчета за отбелязване. Домакинът, който бе проследил погледа му, скромно се усмихна:

— Не претендирам за ученост, ваше превъзходителство! Навремето купих тези книги, тъй като смятам, че една библиотека трябва да е пълна именно с книги! Всъщност тази стая използвам за приемна, но приятелят ми Дао Бандъ, който се интересува от история и философия, често идва тук, за да прави разни справки. Дъщеря ми Нефритов Пръстен също я използва. Тя е доста даровита в поезията, а и много обича да чете.

— Значи бракът ѝ с поета Дзя Юбо ще бъде тъкмо онова, което се нарича литературен съюз, скрепен от небесата — усмихнато отбеляза съдията Ди. — Чух, че този младеж нямал голям успех на игралната маса, но се надявам, че семейството му е възможно.

— Не е и той фактически е изгубил всичко, което е притежавал. Но в този случай дребното нещастие стана причина за голямо щастие! Когато Дзя ме посети, за да уредим един малък заем, който би му позволил да продължи пътуването си, дъщеря ми го видя и веднага се влюби в него. Бях много щастлив, тъй като тя скоро ще стане на деветнайсет години, а досега отправяше всички кандидати. Поканих Дзя няколко пъти вкъщи и така уредих нещата, че той също да забележи дъщеря ми. По-късно Дао Бандъ ми каза, че Дзя бил направо поразен от красотата на Нефритов Пръстен и че самият той с радост би приел да бъде посредник при годежа. Що се отнася до финансовата страна на въпроса, Ди, то аз минавам за богат човек, а щастие то на дъщеря ми е единственото, което ме вълнува. Като се ожени за дъщеря ми, Дзя ще има толкова пари, че ще се чуди какво да ги прави!

Господин Фън се покашля и след кратко колебание попита:

— Негово превъзходителство дали има вече някаква хипотеза за ужасната смърт на нашата Царица на цветята?

— Никога не правя хипотези, без да съм се запознал с всички факти — сухо отговори съдията. — Всеки момент ще имаме резултатите от аутопсията. Искане ми се да зная повече за учения Ли, който се е самоубил заради нея. Що за човек беше?

Фън замислено опъна дългите си бакенбарди:

— Виждал съм го само веднъж — бавно отговори той, — в деветнайсетия ден на настоящия месец, когато дойде, за да изчислим

щетите от сблъсъка на неговата и моята джонка. Беше хубав млад мъж, малко високомерен и както ми се стори, с високо мнение за собствената си значимост. Не бях много строг към него, тъй като навремето познавах баща му, доктор Ли Уейдзин. Беше прекрасен човек! Красив, здрав като бик, остроумен и при това с безупречни маниери. Когато на път за столицата спираше на острова, всички куртизанки хукваха по петите му. Но той доста внимаваше да не се увлича. Искаше да стане императорски цензор и си даваше сметка, че моралът му трябва да е безукорен. Остави много съкрушени сърца след себе си! Както вероятно негово превъзходителство знае, преди двайсет и пет години той се ожени за дъщерята на един висш чиновник от двореца и бе назначен за цензор. От шест години се е оттеглил в семейните си владения в планинската, северната част на окръга ни. Лошата реколта и някои неудачни вложения понамалили богатството му, както дочувам, но предполагам, че земите му все пак носят значителни приходи.

— Никога не съм се срещал с доктор Ли — каза съдията. — Зная само, че е един от най-способните висши сановници. Жалко, че разклатеното му здраве го е принудило да подаде оставка. От какво точно е болен?

— Не зная, ваше превъзходителство. Но, изглежда, е нещо сериозно, тъй като разбрах, че от една година не е излизал от стаята. Именно затова, както ви казах вчера, тялото на починалия бе взето от чичо му.

— Някои говорят, че Ли не е човек, който би се самоубил заради една жена.

— Заради жена не — с тънка усмивка каза Фън, — но от самолюбие — да! Както вече споменах пред негово превъзходителство, Ли беше доста самолюбие и отказът на Царицата на цветята щеше да се разнесе из цялата ни провинция. Според мен по-скоро нараненото му достойнство го е подтикнало към самоубийството.

— Може би сте прав. Впрочем чичото отнесе ли книгата на Ли? Фън се плесна по челото.

— Вие ме подсетихте! — възкликна той. — Забравих да му предам документите, които намерих в бюрото на племенника му.

Отвори едно чекмедже на бюрото си и извади увит в кафява хартия пакет, който подаде на съдията. Той го отвори и набързо

прегледа съдържанието му. Накрая вдигна глава и заяви:

— Този Ли е бил твърде методичен човек. Всички разходи по пребиваването му тук са прилежно отбелязани, дори и сумите, изплатени на жените, с които е преспивал: Нефритов Цвят, Розов Карамфил, Божур.

— Всички те са куртизанки втори ранг — забеляза Фън.

— Виждам, че се е разплатил с тези млади жени на двайсет и пети — каза съдията, — но никъде няма отбелязана сума за Есенна Луна.

— Тя присъстваше на повечето приеми, които Ли даваше, но в този случай цената е включена в сметката на ресторанта. Що се отнася до... до по-интимни връзки на клиент с куртизанка от първи ранг, каквато беше Есенна Луна, то прието е при тръгването си той да ѝ направи някакъв подарък. Така търговският момент остава на по-заден план^[2].

На господин Фън, изглежда, му бе неприятно да разкрива кухнята на занаята си, явно смяташе, че е под достойнството му. Той бързо взе един от поставените пред съдията листа и продължи:

— Тези драсканици тук са от ръката на Ли и доказват, че последните му мисли са били отправени към нашата царица. Именно заради това листче я разпитах. Тя ми съобщи, че Ли ѝ предложил да я откупи от господаря ѝ, но тя му отказала.

Съдията Ди внимателно разгледа хартийката. Явно Ли се бе опитал да изпише кръг с едно движение на четката, после, след повторен опит, под кръга бе изписал три пъти името на Есенна Луна. Съдията пхна листчето в ръкава си, надигна се и каза:

— Сега да отидем в заседателната зала.

Работните помещения на главния надзорник заемаха цялото ляво крило на жилището му. Той преведе съдията през канцеларията, където четирима чиновници усърдно движеха четките си, и оттам двамината се озоваха в обширна зала с висок таван. В дъното имаше лакирани в червено колони, зад които се виждаше чудесно поддържана градина. Очакваха ги шестима мъже. Съдията разпозна Дао Бандъ, търговеца на сувенири Уън Юан и поета Дзя Юбо. Другите трима виждаше за пръв път.

Шестимата се поклониха дълбоко на магистрата, който им отвърна по същия начин, преди да се разположи в съдийското кресло

до масата. Съдията Ди неодобрително огледа залата. Съдийската маса бе покрита със скъп червен брукат със златно везмо, а предметите върху нея бяха истински произведения на изкуството. Изящната купичка за размиване на туш, преспапието от тъмнозелен нефрит, кутийката за печати от санталово дърво и четките от слонова кост бяха далеч по-подходящи за кабинета на някой колекционер, отколкото за залата на трибунала. Подът бе покрит с разноцветни плочи, а широкият параван пред задната стена изпъкваше с прекрасен мотив с облаци и вълни в синьо и златно. Съдията Ди смяташе, че административните здания трябва да бъдат възможно най-скромно обзаведени, за да се покаже на хората, че правителството не пилее парите на данъкоплатците в излишни разходи за показан лукс. Но на Райския остров правителствените чиновници, изглежда, се чувстваха задължени да демонстрират богатството на гражданите!

Господин Фън и Ма Жун стояха прави от двете страни на масата. Писарят седна пред по-ниска масичка до страничната стена, а двама непознати за съдията мъже застанаха отляво и отдясно пред трибунала. Дългият бамбуков прът, който държаха, говореше, че са от специалния отряд на стражниците на главния надзорник.

Съдията Ди прелисти документите пред себе си, удари с чукчето по масата и обяви:

— Аз, заместник-съдията на трибунала на Цинхуа, обявявам заседанието за открито. Ще започна с делото на академика Ли Лиен. Пред мен е смъртният му акт, изготвен от негово превъзходителство магистрата Луо. Според този документ Ли Лиен се е самоубил на двайсет и петия ден на настоящата луна, след като разбрал, че любовта му към тазгодишната Царица на цветята Есенна Луна е отблъсната. От доклада на съдебния лекар разбирам, че гореспоменатият Ли се е самоубил, прерязвайки вратната си артерия със своя собствен нож. По лицето и ръцете на починалия са открити тънки драскотини. По тялото няма никакви белези, само на врата му, от лявата и от дясната страна, са установени леки подутини с неустановен произход. Нека съдебният лекар се приближи: бих желал повече подробности по този въпрос.

Мъж на средна възраст с къса брадичка се запъти към трибунала. Коленичи и каза:

СЪДИЯТА ДИ РАЗПИТВА ДЗЯ ЮБО, ПОДПОМАГАН ОТ ФЪН ДАЙ

— Недостойната личност, която почително се представя на негово превъзходителство, е аптекарят на острова и съдебен лекар. По отношение подутините по врата на трупа на Ли Лиен ще си позволя да уточня, че те се намираха от двете страни, точно под ушите, и имаха размерите на голямо топче. По кожата нямаше следи от обезцветяване и тъй като не бе забелязан и никакъв външен отвор от вероятно ужилване, възможно е тези подутини да се дължат на някакво вътрешно заболяване.

— Разбирам — каза съдията. — Бих искал, преди официално да регистрирам самоубийството, да изясня още някои дребни обстоятелства.

Отново чукна по масата с дървеното чукче.

— А сега съдът ще се занимае със смъртта на куртизанката Есенна Луна, настъпила снощи в Червения павилион. Да докладва съдебният лекар.

— Недостойната личност, коленичила пред вас — поде отново възрастният аптекар, — тази нощ извърши аутопсия на тялото на госпожица Юан Фън, наречена Есенна Луна. Смъртта е настъпила вследствие на спиране на сърцето, по всяка вероятност поради прекомерна употреба на алкохол.

Съдията Ди повдигна вежди и попита сухо:

— Нека съдебният лекар бъде така добър да уточни диагнозата си.

— През последните два месеца, ваше превъзходителство, покойната идва да се консултира с оплаквания от сърцебиене и виене на свят, които я притесняваха. Установих изразена нервна преумора и ѝ предписах успокоително, като я посъветвах да си почине известно време и да не употребява спиртни напитки. Според установения ред изпратих доклад до съответните служби на гилдията. След което бях уведомен, че пациентката ми е решила да взема предписаното ѝ лекарство, но не и да промени начина си на живот.

— Аз настоявах Есенна Луна дословно да изпълни препоръките на доктора, ваше превъзходителство — обади се Фън. — Ние винаги държим професионалистките да спазват стриктно лекарските предписания, защото това е както в техен, така и в наш интерес. Но тя не искаше дори да ме послуша и тъй като беше Царица на цветята...

Съдията Ди кимна с разбиране.

— Продължавайте! — обърна се той към съдебния лекар.

— Освен няколкото синини на шията и драскотините на ръцете по тялото на покойната не са открити други белези от насилие. Разбрах, че същата вечер е погълнала значително количество алкохол, и стигнах до заключението, че след като е задрямала за кратко, тя е усетила затруднение в дишането. Събудила се е рязко и е скочила от леглото, с отчаяно усилие се е помъчила да си поеме въздух и ръцете ѝ са се вкопчили в шията. От това са и синините, за които споменах. После се е свлякла на пода и ноктите ѝ са се впили в килима при гърча на агонията. Под тях открих влакънца от червена вълна. Като се основавам на посочените обстоятелства, ваше превъзходителство,

заявявам, че заключението ми е смърт вследствие на внезапна сърдечна криза.

По знак на съдията писарят прочете на глас заключението на аптекаря, както го бе записал. След като той подпечата документа с палеца си, съдията му направи знак да се оттегли и запита Фън:

— Какво знаете за миналото на куртизанката?

Фън извади връзка книжа от ръкава си и отговори:

— Тази сутрин, в първите часове, поисках от нашите служби да ни представят всички необходими подробности.

Той прегледа документите и продължи:

— Баща ѝ е бил дребен чиновник в столицата. Продад я на една сводница, която я доведе на острова. Когато нашата комисия по покупките я видяла как танцува и пее, платила за нея три златни слитъка. Това стана преди две години. Още от самото начало Есенна Луна се стараяше да се хареса на учените мъже, на художниците и литераторите, които се отбиваха на острова, и скоро стана една от нашите най-забележителни куртизанки. Когато тази година комитетът се събра да посочи новата Царица на цветята, Есенна Луна спечели с пълно единодушие. Срещу нея никога не е постъпвало никакво оплакване и тя не е била замесена в никакъв инцидент.

— Много добре — отзова се съдията Ди. — Уведомете най-близките роднини на покойната, за да приберат тялото за погребение. Сега бих искал да изслушам търговеца на антики Уън Юан.

Антикварят го погледна учудено. Когато той застана на колене пред трибунала, съдията отсече:

— Опишете действията си от момента, когато напуснахте „Сивият жерав“.

— Вашият покорен слуга напусна празненството рано поради делова среща с важен клиент. Трябваше да се уточнят условията за закупуването на една стара картина. Отидох направо в магазина си.

— Кой беше този клиент и колко време остана?

— Това е търговският представител Хуан, ваше превъзходителство. Отседнал е във втория хотел на тази улица. Но снощи напразно го чаках. Сега се отбих при него и той започна да ме уверява, че срещата ни е била за тази вечер. Изглежда, аз съм обърнал датите.

— Много добре — каза съдията и направи знак на секретаря, който прочете на глас показанията на Уън. Антикварят нямаше забележки и постави палеца си. Съдията го освободи и призова Дзя Юбо.

— Сега кандидатът за литературните изпити Дзя Юбо ще ни изложи какво е правил, след като напусна „Сивият жерав“.

Дзя започна веднага:

— Вашият покорен слуга, недостойният кандидат за литературните изпити, който стои сега на колене пред трибунала, има честта да уведоми негово превъзходителство, че напуснах вечерята рано, тъй като се почувствах неразположен. Намерението ми бе да отида до умивалнята, но по погрешка се озовах в съблекалнята на куртизанките. Едно момче ме заведе до помещението, което търсех, малко след това излязох от ресторанта и тръгнах пеша към парка. Разхождах се докъм полунощ и после се върнах в моя хотел.

— Показанията да бъдат заверени — нареди съдията Ди и щом поетът притисна палеца си под документа, удари по масата с чукчето и обяви: — Делото за смъртта на куртизанката Есенна Луна се отлага до ново разглеждане. Заседанието е закрито.

Преди да се изправи, той се наведе към Ма Жун и му прошепна:

— Иди да разпиташ този господин Хуан, после тичай в павилиона на „Сивият жерав“ и в хотела на Дзя и провери показанията му. И ела да ми докладваш.

Ди се обърна към Фън Дай и заяви:

— Иска ми се лично да поговоря с господин Дао. Дали бихте могли да ни отведете някъде, където няма да бъдем обезпокоявани?

— Разбира се, ваше превъзходителство! Ще ви отведа в един павилион в задния двор. До стаите на съпругите ми е и никой не дръзва да отиде там.

И след кратко колебание продължи:

— Простете ми, че си позволявам да ви говоря така, но не разбирам много добре защо негово превъзходителство реши да не приключи още сега с двете дела. Един ясен случай със самоубийство и смърт вследствие на сърдечна криза... Струва ми се, че...

— О, просто исках да добия по-ясна представа — без повече уточнения отвърна съдията. — В известен смисъл, за да придам повече тежест на съображенията на съда.

[1] Божеството (духът) на богатството Цай Шън е едно от най-почитаните в Китай. Олтари е имало на почти всяка улица, както и многобройни храмове. Смятало се, че е обожественият мъдрец от XII в. пр. Хр. Би Ган, умъртвен от последния владетел на династията Шан, тъй като дръзнал да го обвини в мошеничество, а и за да се увери, след като го разсече, че сърцето на мъдреца наистина има седем отвърстия, както се твърдяло по онова време. Празнува се на 20-ия ден от Седмата луна, главно от по-бедните и от любителите на хазарта — Б.пр. ↑

[2] Цариците на цветята от Западната градина в Пекин (по данни за 1989 г.) са обучени професионалистки под протекцията на управителите на големите хотели, ченгета в пенсия. Цената за чужденци е около 200–300 юана — Б.пр. ↑

ГЛАВА IX

ГОСПОДИН ДАО СПОДЕЛЯ ПОДОЗРЕНИЯТА СИ СЪС СЪДИЯТА ДИ, КОЙТО ХВАЩА НА МЕСТОПРЕСТЪПЛЕНИЕТО ЕДНА КРАСИВА ПОДСЛУШВАЧКА.

Павилионът, където отведоха съдията, се намираше в дъното на голяма градина, почти скрит сред олеандрови храсти. Съдията седна в едно кресло до висок параван с красиви мотиви на цъфнали сливови клонки и направи знак на Дао Бандъ да се настани до малката масичка, върху която икономът на дома току-що бе поставил подноса с чая и чинийка със захаросани плодове.

В този отдалечен кът на имението цареше дълбоко спокойствие, едва нарушавано от тихото жужене на лениво прелитащите сред цветовете на олеандъра пчели.

Дао Бандъ почтително изчакваше съдията да започне разговора. След като отпи няколко глътки чай, магистратът любезно заговори:

— Вие имате славата на наистина начетен мъж, господин Дао. Търговията с алкохол и домакинството оставят ли ви свободно време за литературни занимания?

— Имам щастието да работя с много опитни хора, на които се доверявам изцяло, ваше превъзходителство. Оставям на тях всекидневните грижи по поддържането на магазините за алкохол и ресторантите ми. От друга страна, тъй като съм ерген и живея сам, домакинството ми не изисква почти никакви грижи.

— Позволете ми, господин Дао, да премина направо на въпроса. Това, което ще ви кажа, е абсолютно поверително: страхувам се, че Ли Лиен и Царицата на цветята са били убити.

Съдията Ди много внимателно наблюдаваше лицето на събеседника си, докато изричаше тези думи, но изражението на търговеца на алкохол си остана безучастно. С равен и спокоен глас той попита:

— Но как тогава негово превъзходителство обяснява факта, че и в двата случая никой не би могъл да се вмъкне в стаята?

— Не мога да го обясня! Но също така не мога да си обясня и защо Ли Лиен, който е прекарал пет поредни нощи с различни жени, внезапно е бил така завладян от страстта си към Царицата на цветята, че слага край на живота си, когато тя му отказва своята любов! Не разбирам и как дългите и заострени нокти на Есенна Луна не са оставили следи по кожата ѝ, когато, задушавайки се, впива длани в шията си. Тези два случая са много по-сложни, отколкото изглеждат, господин Дао.

Собственикът на заведенията на острова бавно поклати глава и съдията продължи:

— Теорията ми все още е твърде неясна, но ми се струва, че самоубийството на вашия баща, което, както ми казаха, е станало в същата стая и почти при същите обстоятелства като това на Ли Лиен, би могло да ми подсказе някои полезни подробности. Напълно разбирам колко мъчителен е за вас подобен разговор, но... — съдията не довърши фразата си.

Погълнат от спомени, Дао Бандъ не отговори веднага, но след малко като че се реши, вдигна глава и започна с равен глас:

— Баща ми не се самоуби, ваше превъзходителство, той бе убит. Съзнанието за този факт хвърли трагична сянка върху целия ми живот, сянка, която ще изчезне единствено когато открия подлия убиец и го изправа пред съда. Защото казано е, че синът не може да живее под едно и също небе с убиеца на своя баща.

Замълча за миг, после впери поглед пред себе си и поде:

— Бях на десет години, когато стана нещастieto, но си спомням всичко, и то с най-малки подробности, тъй като през следващите години безброй пъти ги извиквах в паметта си. Баща ми ме обичаше много. Бях единственият му син и той реши сам да се нагърби с обучението ми. Следобеда на фаталния ден той ми преподаваше урок по история. Беше почнало да се здрачава, когато той получи някакво съобщение и ми каза, че трябва незабавно да отиде в Червения

павилион на „Вечно блаженство“. След като тръгна, аз взех книгата му и вътре открих любимото му ветрило. Знаех, че държи винаги да му е подръка, и изтичах след него. Никога преди това не бях ходил в този хотел, но управителят ме познаваше и ми показа пътя за павилиона. Вратата беше полуотворена, влязох и видях Червената стая. Баща ми седеше отпуснат в едно кресло вдясно, пред леглото. С крайчеца на окото си зърнах отляво някаква изправена фигура в дълга червена роба, но не й обърнах никакво внимание, понеже наблюдавах, онемял от ужас, кръвта, заливаща гърдите на баща ми. Изтичах до него и видях, че бе мъртъв. От гърлото му стърчеше нож. Почти обезумял от ужас, се обърнах към фигурата в червено, за да попитам какво се бе случило. Беше изчезнала. Втурнах се навън, за да потърся помощ, залитнах и си ударих главата в стена или в някаква колона. Когато дойдох в съзнание, лежах в собствената си спалня в лятната ни планинска вила. Слугинята ми каза, че съм бил болен и че майка ми заедно с цялата прислуга се е скрила във вилата, тъй като в града вилнеела епидемия от едра шарка. И когато спомена, че баща ми е заминал на дълго пътуване, вече напълно повярвах, че всичко е било просто някакъв кошмар, но ужасяващите подробности на този сън останаха завинаги запечатани в съзнанието ми.

Дао Бандъ взе чашата си с трепереща ръка и като отпи няколко глътки, продължи:

— По-късно, когато вече станах мъж, ми обясниха, че баща ми се е самоубил, след като се заключил в Червената стая. Аз веднага разбрах, че е бил убит и че съм зърнал убиеца, който току-що е извършил пъкленото си дело. Изглежда, се е възползвал от това, че изпаднах в безсъзнание, и е избягал, като е заключил вратата отвън и после е хвърлил ключа през решетките на прозореца. Защото по-късно ми казаха, че ключът бил намерен вътре в стаята, на пода.

Дао Бандъ въздъхна дълбоко, поглади челото си и продължи уморено:

— Тогава започнах свое тайно разследване. Уви, всичките ми усилия да открия истината се оказаха напразни. Първо, досието по делото беше унищожено. Магистратът по онова време беше много мъдър и енергичен чиновник, който разбрал, че публичните домове са главният развъдник, от който се разпространява шарката, и наредил да евакуират жените и да запалят целия квартал. За нещастие

канцеларията била засегната от пламъците и досиетата в нея — напълно унищожени. Все пак успях да открия, че по това време баща ми бил силно влюбен в една куртизанка, наречена Зелен Нефрит, токущо избрана за Царица на цветята. Според разказите красотата на тази жена била наистина забележителна, но малко след смъртта на баща ми тя се заразила от болестта и умряла за няколко дена. Според официалната версия баща ми се самоубил, защото тя му отказала любовта си. Хора, които са присъствали на съдебното разследване, когато магистратът разпитвал Зелен Нефрит, преди тя да се разболе, ми предадоха показанията ѝ. Вечерта преди смъртта на баща ми тя му била съобщила, че не може да приеме предложението му за откуп, тъй като обичала друг мъж. За нещастие магистратът не се позаинтересувал за името на този човек. Той само попитал защо баща ми се е самоубил именно в Червената стая. Зелен Нефрит отвърнала, че вероятно поради това, че често се срещали именно там. Струваше ми се, че ако открия мотива на престъплението, ще се добера до личността на убиеца, и така успях да науча, че по това време още двама обитатели на острова са се домогвали до благоразположението на Зелен Нефрит. Първият бил Фън Дай, двамайт и четири годишен по онова време, а вторият — Уън Юан, трийсет и пет годишен. Господин Уън бил женен от осем години, но нямал деца. Говорело се, че бил импотентен, а куртизанките си шушукали за телесните страдания, които им причинявал като заместители на нормалното удоволствие, отказано му от природата. Ако е ухажвал Зелен Нефрит, то е било само за да поддържа името си на изискан мъж, поклонник на слабия пол. Оставаше Фън Дай, фин и изискан младеж, ерген, дълбоко влюбен в Зелен Нефрит, която искал, както разказват, да направи своя първа съпруга.

Дао замълча, загледан в разцъфналите храсти с невиждащ поглед. Съдията усети някакво тихо шумолене зад себе си и небрежно погледна към паравана, но колкото и да се вслушваше, не долови нищо повече. Може би бяха капещите сухи листа? Дао вдигна към него тъжните си вторачени очи и продължи:

— Ако се вярва на неясни, смътни слухове, би трябвало Фън да е убиецът, когото търся. Предпочетеният любим на Зелен Нефрит може би се е срещнал с баща ми в Червената стая, последвала е свада и той го е убил. Уън Юан непрекъснато ми загатваше, че нещата са се

развили именно така, но когато настоях да ми представи някакви доказателства, той само ми каза, че Зелен Нефрит също знаела истината и поддържала версията за самоубийство единствено за да предпази Фън. Самият той, Уън Юан, бил видял Фън в парка зад Червения павилион точно когато баща ми бил убит. Тоест всички известни факти сочеха, че Фън Дай е престъпникът. Думите, ваше превъзходителство, са безсилни да предадат душевния ми смут. Фън Дай бе най-добрият приятел на баща ми и след смъртта му — най-довереният съветник на майка ми. Когато и тя си отиде, а аз тъкмо бях достигнал пълнолетие, той ми помогна да поема делата на баща ми и се отнасяше с мен като с истински син. Дали той е убиецът, който, разяждан от угризения, се посвещава на семейството на жертвата, или умело подхвърляните от врага му Уън Юан слухове са били ужасяващи клевети? Както и да е било, през всичките тези години аз непрекъснато бях разкъсван от съмнения. Задълженията ми ме принуждават да се срещам с него всеки ден и, разбира се, аз с нищо не съм му разкрил своите жестоки подозрения, но и не мога да не го дебна непрекъснато, да очаквам някаква дума, издайнически жест. Наистина не мога повече...

Гласът на Дао Бандъ се прекърши и той скри лице в дланите си. Съдията Ди мълчеше. Дали не дочу пак някакъв слаб шум зад паравана? Този път му напомни за търкане на копринен плат. Той се послуша внимателно, но отново всичко бе спокойно. Обърна се към Дао и каза замислено:

— Много съм ви признателен, че ми разказахте всичко това, господин Дао. Известни моменти от разказа ви твърде много напомнят за така нареченото самоубийство на Ли Лиен. Ще видя какво би могло да се извлече като заключение от тези сходства, но засега ще се огранича само до проверката на някои детайли. Първо, защо магистратът, който се е занимавал с делото, е решил, че става дума за самоубийство? Вие ми казахте, че той е бил мъдър и способен чиновник. Едва ли е пропуснал да се досети, както по-късно и вие самият, че е възможно стаята да е била заключена отвън, а ключът да е бил подхвърлен през прозореца или подпъхнат под вратата...

Дао повдигна глава и отвърна уморено:

— По това време, ваше превъзходителство, магистратът е бил прекалено погълнат от епидемията, опустошаваща града. Хората

гинели като мухи и покрай пътищата се издигали камари от трупове. Чувствата на баща ми към Зелен Нефрит били добре известни и е нормално да се предположи, че след като е изслушал показанията на куртизанката, магистратът с облекчение е посрещнал едно толкова просто и задоволително обяснение.

— Когато ми разказвахте за ужасния миг, преживян от вас като малко момче в Червената стая, вие споменахте, че на влизане в стаята сте забелязали леглото вдясно. Сега то е от лявата страна, до стената. Съвсем сигурен ли сте, че тогава сте го видели отдясно?

— Напълно, ваше превъзходителство. Сцената се е запечатала отчетливо в съзнанието ми, завинаги. Може би управата на хотела е разместила по-късно мебелите.

— Ще разпитам по този въпрос. И последно: вие ми казахте, че само сте зърнали фигурата в червени одежди, но, предполагам, сте забелязали дали това е било мъж, или жена?

Дао безпомощно поклати глава.

— Не, ваше превъзходителство. Спомням си само някакъв висок силует в червено. Опитах се да разбера дали човек с такива дрехи е бил забелязан до мястото на престъплението този ден, но напразно.

— Мъжете рядко се обличат в червено — забеляза съдията Ди, — а почтените момичета обличат червена рокля един-единствен път в живота си, в деня на сватбата. Тоест можем да заключим, че е била някоя куртизанка.

— Тъкмо така реших и аз, ваше превъзходителство! Постарах се да разбера дали госпожица Зелен Нефрит е носела дреха в този цвят, но никой никога не я бил виждал в подобна одежда. Предпочитала зеленото заради името си.

Дао замълча за миг, после, подръпвайки късите си мустачки, продължи:

— Щях отдавна да съм напуснал този остров, ако не бях убеден, че никъде не ще намеря мир и покой, докато тази загадка не бъде изяснена. Мисля си и че, продължавайки делото на баща си и поддържайки създадената от него търговска мрежа, отчасти изпълнявам своя синовен дълг. Но не ми е лесно да живея тук, ваше превъзходителство. Фън проявява толкова внимание към мен, а и неговата...

Той внезапно млъкна и като стрелна съдията с очи, забързано продължи:

— Сега разбирате, ваше превъзходителство, защо не се гордея особено с литературните си занимания. За мен те са само начин да се откъсна от действителността... тази действителност, която ме смущава, често дори ме ужасява.

Той извърна очи, като се мъчеше да се овладее. За да смени темата, съдията Ди запита:

— Според вас кой би могъл до такава степен да мрази Есенна Луна, че да посегне на живота ѝ?

— Не участвам в нощния живот и не се ползвам от удоволствията, които предлага островът — отвърна Дао. — Срещал съм Царицата на цветята само няколко пъти, когато служебните задължения са ме принуждавали. Тя ми направи впечатление на твърде повърхностно и непостоянно същество, но нима повечето куртизанки не са такива или не стават такива поради нерадостната си професия? Тя беше много известна и почти всяка вечер присъстваше на някаква веселба. Чувах, че преди да бъде избрана за Царица на цветята, доста лесно приемала всякакви предложения. Но след избора скланияла да преспи само с клиенти с високо социално положение и изисквала да бъде дълго ухажвана, преди да отстъпи. Никоя от кратките ѝ авантюри не прерасна в трайна връзка, доколкото ми е известно, и никога не съм чувал някой да ѝ е предложил да я откупи. Предполагам, че острият ѝ език е карал поклонниците ѝ да се откажат! Изглежда, академикът Ли Лиен е бил първият, който ѝ е направил подобно предложение. Но ако някой е изпитвал силна омраза към нея, причината по всяка вероятност трябва да се търси в миналото. Във всички случаи преди идването ѝ на острова.

— Благодаря ви, господин Дао. Не смея повече да отнемам от времето ви. Аз ще поостана, за да допия чая си, и после се връщам в кабинета на господин Фън. Ще ви помоля междувременно да го уведомите.

Щом Дао се отдалечи, съдията се изправи бързешком и скочи към паравана. Крехката девойка, която се криеше отзад, сподави вика си и понечи да хукне по стъпалата към гъстите храсти. Преди да успее, съдията я улови за ръката. Издърпа я назад и попита строго:

— Коя сте вие? И защо подслушвате?

Момичето прехапа устни и го изгледа ядно. Лицето ѝ с правилни черти излъчваше интелгентност. Имаше големи изразителни очи, над които елегантно се извиваха тънки вежди. Черната ѝ копринена рокля бе съвсем семпла, но чудесно прилягаше на нежното ѝ тяло. Единствените накити по нея бяха зелените нефритови обици. Дълъг червен шал покриваше раменете ѝ. Тя се отскубна от ръката на съдията и извика:

— Какъв долен човек... какъв презрян тип е този Дао. Как се осмелява да клевети баща ми! Мразя го!

— Успокойте се, госпожице Фън — сухо каза съдията Ди. — Седнете и изпийте чаша чай.

— Не! Искам само веднъж завинаги да заявя, че баща ми няма нищо общо със смъртта на Дао Куан! Абсолютно нищо! Независимо от подмятанията на отвратителния търговец на антики. И можете да съобщите на Дао, че не искам да го видя, че обичам Дзя Юбо и ще се омъжа за него възможно най-скоро, без да ми е необходимо посредничество. Това е всичко!

— Така ли? — леко усмихнат, попита съдията. — Убеден съм, че здравата сте нахокали академика.

Тя тъкмо тръгваше, когато думите на съдията я приковаха на място.

— Какво искате да кажете?

— Сблъскването на двете джонки е станало по вина на моряците на Ли и този инцидент е забавил с цяла нощ завръщането ви у дома, нали? — с успокоителен глас изрече съдията. — И тъй като разбирам, че не сте надарена с прекомерна свенливост, предполагам, че сте обяснили на Ли доста неща.

Тя поклати презрително глава и отвърна:

— Лъжете се. Господин Ли ми поднесе извиненията си като истински възпитан мъж и аз ги приех.

Тя бързо изтича по стъпалата и изчезна между храстите на олеандъра.

ГЛАВА X

РАКА ДАВА ПОЛЕЗНО СВЕДЕНИЕ НА МА ЖУН, А ЕДИН МЛАД ПОЕТ РАЗКРИВА СЪРЦЕТО СИ ПРЕД СЪДИЯТА.

Съдията се отпусна в креслото и бавно допи чая си. Отношенията между първенците на града започваха да се изясняват по доста странни пътища, но това не го улесняваше особено в разтълкуването на загадъчните самоубийства.

Той въздъхна тежко и се отправи към бюрото на господин Фън. Главният надзорник го чакаше с Ма Жун и церемониално го изпроводи до паланкина.

Когато носачите тръгнаха, Ма Жун започна доклада си:

— Старият антиквар твърдеше в съда, че след банкета се е прибрал право у дома, но това е лъжа. Естествено, ние вече го знаехме. Обаче останалата част от историята му е горе-долу правдоподобна, колкото и да не ми е приятно да го призная! Господин Хуан наистина останал с впечатление, че има среща с него тази вечер, но като разбра, че според Уън е била определена за снощи, допуска, че може и да е обърнал датите. Толкова за Уън. Що се отнася до Дзя Юбо, има известни разминавания между неговите показания и истината. Според старата вещица, която стои в съблекалнята на куртизанките, младежът едва ли е влязъл там по погрешка, тъй като веднага попитал къде са Есенна Луна и Сребърна Фея. Когато тя му отговорила, че двете излезли заедно, той се въртнал и изчезнал, без да продума. Управителят на неговия хотел — който е до нашия — го зърнал да минава оттам около половин час преди полунощ. Очаквал Дзя да влезе, обаче той продължил и когато стигнал до алеята вляво, свърнал по нея. А тя извежда до павилиона на Царицата на цветята. На покойната царица, би трябвало да кажа. Пак според управителя Дзя се прибрал към полунощ.

— Странна история — каза съдията Ди. Той разказа на помощника си какво бе споделил с него Дао Бандъ за самоубийството на баща си, както и за съмненията си относно Фън Дай.

— Доста ще трябва да се поблъскаме, докато се оправим в тия истории — промърмори Ма Жун, поклащайки голямата си глава.

Съдията не отговори и до края на пътя остана вгълбен в мислите си.

Когато слизаха от паланкина пред вратата на „Вечно блаженство“, едрият управител пристъпи към Ма Жун и някак притеснено му съобщи:

— Двама... хм... господа искат да се срещнат с вас, господин Ма. Чакат в кухнята. Помолиха да ви предам поздравите от ракообразните.

Ма Жун го изгледа за миг с недоумение, но изведнъж лицето му разцъфна в широка усмивка. Той се обърна към съдията и попита:

— Мога ли да поговоря с тях, ваше превъзходителство?

— Ама, разбира се! Аз ще уточня една подробност с нашия домакин. След като свършиш с тях, ела при мен в Червения павилион.

Съдията се спря в преддверието да поговори с управителя на хотела, а един от прислужниците отведе Ма Жун до кухнята.

Голи до кръста, двама майстори готвачи със страховити мускули следяха без особено благоразположение движенията на Рака, който стоеше пред най-голямата печка с тиган в ръка. На благоразумно разстояние Скаридата и четирима помощници също наблюдаваха сцената. Великанът подхвърли във въздуха едра камбала, тя се преобърна и той ловко я посрещна точно със средата на тигана.

Изцъклените му очи се вторачиха в двамата готвачи и той издума важно:

— Видяхте ли? Движението идва от китката. Сега е твой ред, Скаридо!

Силно разгневен на вид, гърбушкото се приближи до Рака и грабна тигана от ръцете му. Този път опашката на рибата остана наполовина извън тигана.

— Пак не успя — смърри го Рака. — Това е, защото при теб движението идва от лакътя. Запомни, трябва да движиш само китката!

Щом забеляза Ма Жун, той кимна към вратата и го поведе навън, давайки нареждания на Скаридата как да продължи с упражненията си.

Когато двамата мъже се озоваха в една занемарена градина, Рака заобяснява със снишен глас:

— Тук сме със Скаридата по работа заради един тип, който хитрувал на игралната маса. Господин Ма, имате ли желание да се срещнете с търговеца на антики?

— За нищо на света! Видях гадната му мутра тази сутрин и ми стига за една-две години!

— Ако предположим — флегматично продължи Рака, — че вашият господар поиска да се срещне с него, ще трябва да побърза. Чух, че тази вечер Уън тръгва за столицата да купува антики. Аз нищо не твърдя. Това са непотвърдени сведения, нищо официално.

— Благодаря за сламката. На свой ред мога да ви доверя, че ние съвсем не сме привършили с този стар мръсник. В никакъв случай!

— Така си и мислех. Добре, аз се връщам в кухнята. Скаридата има нужда от упражнения с тигана. Сериозна нужда. Довиждане.

Ма Жун заобиколи гъстите храсти и се качи на верандата на Червения павилион. Щом видя, че съдията още не е пристигнал, той се изтегна в широкото кресло и вдигна краката си на парапета. Затвори очи и с доволна усмивка си припомни, една по една, прелестите на Сребърна Фея.

В това време съдията Ди разпитваше управителя на хотела за историята на Червения павилион.

Изненадан отначало, човечецът замислено се почеса по главата:

— Доколкото ми е известно, ваше превъзходителство, Червеният павилион си е съвсем съшият както преди петнайсет години, когато започнах работа тук — отговори бавно той. — Но ако негово превъзходителство желае да променим нещо...

— Няма ли някой, който да помни как е бил нареден преди това? — прекъсна го съдията. — Преди трийсет години, да речем?

— Единствено бащата на нашия портиер, ваше превъзходителство. Поне така мисля. Синът му го замести преди десетина години, защото...

— Заведете ме при него.

Мърморейки извинения, управителят го преведе през шумните общи помещения до едно малко дворче. Седнал върху дървено

сандъче, крехък старец с рядка брадица се топлеше на слънцето. Той запримига срещу преливащото зелено от брокатената роба на съдията, понечи да се изправи, но магистратът побърза да каже:

— Не ставайте, уважаеми. Не искам да ви безпокоя на вашата почтена възраст. Бих желал само да науча една подробност от историята на Червения павилион, тъй като се интересувам от старинни постройки. Дали си спомняте кога леглото в Червената стая е било преместено до стената срещу вратата?

Старецът подръпна космите на редките си мустаци, поклати глава и отвърна:

— Това легло никога не е било местено, ваше превъзходителство. Не и по мое време. Стоеше опряно до южната стена, пада се отляво, когато влизате в стаята. Там би трябвало да бъде и там си е било винаги. Поне там беше преди десет години. Но оттогава... ами, може и да са го преместили. Сега всичко променят.

— Не, там си е — успокой го съдията. — В момента аз съм настанен там.

— Красиви стаи — промърмори старецът. — Най-красивите стаи на хотела. По това време глициниите трябва да са разцъфнали. Аз съм ги садил, сигурно има двацет и пет години оттогава. И с градинарство се занимавах по малко. Тази глициния я взех от беседката в парка, току-що я бяха разрушили. Колко жалко... да съборят такава прелест. Изработка, каквато само старите майстори умееха. И какво, на нейно място вдигнаха някаква сграда. Ама за тях колкото по-високо, толкова по-красиво. Пресадиха и дървета. Развалиха изгледа от верандата. Ах, какви красиви залези се виждаха оттам. Пагодата на даоисткия храм се открояваше в здрача, прекрасно беше, ваше превъзходителство. А сега тия високи дървета, съвсем близо до павилиона, сигурно държат влага!

— Точно под верандата има няколко групи гъсти храсти — вметна съдията Ди. — Вие ли сте ги сажали, уважаеми чичо?

— Аз, никога! Никога не се сажат храсти пред веранда. Ако не се поддържат добре, те привличат змиите и всякакви гадини. Пазачите на парка са ги сажали, глупаците му с глупаци! Онзи ден улових два скорпиона. Пазачите би трябвало да се грижат за доброто поддържане на градината, но май не го правят. Аз предпочитам открито слънчево пространство, особено сега с този ревматизъм. Отведнъж ми дойде на главата и оттогава...

— Радвам се да ви видя в такова добро здраве на вашата възраст — прекъсна го съдията Ди. — Казаха ми, че синът ви добре се грижи за вас. Благодаря ви за сведенията, които ми дадохте.

И без да се бави повече, той се върна в Червения павилион.

Когато Ма Жун го видя да се задава, веднага скочи и без да го изчака да седне, му заразправя какво му бе съобщил Рака във връзка със заминаването на Уън.

— За нищо на света не можем да го оставим да замине — каза строго съдията. — Обвинен е в даване на неверни показания пред съда. Разбери къде живее, и днес следобед ще го изненадаме с една мила визита. Но първо иди в хотела на Дзя и кажи на момчето, че искам веднага да говоря с него. След това можеш да обядваш, но гледай да се върнеш след час, имаме много работа днес.

Съдията седна близо до парапета на верандата. Като поглаждаше бавно бакенбардите си, той съпоставяше разказа на Дао Бандъ със спомените на стария портиер. Пристигането на Дзя Юбо го изтръгна от мислите му. Младият поет изглеждаше притеснен и започна да прави поклон след поклон.

— Седнете най-сетне — раздражено каза съдията.

Когато Дзя се настани на бамбуковото столче, съдията без капка съчувствие огледа разстроеното лице на младежа и каза студено:

— И все пак вие не приличате на истински играч, господин Дзя. Какъв демон ви подтикна да опитвате късмета си на игралната маса? И както изглежда, с твърде злополучен резултат.

Смутен, поетът се поколеба за миг, но след това като че реши да се изповяда:

— Аз не съм достоен човек, ваше превъзходителство. Освен с известна лекота в стихоплетството не бих могъл да се похваля с нещо особено. Много лесно се оставям на моментното настроение или просто на обстоятелствата. Още щом влязох в това проклето заведение, атмосферата му ме завладя на часа и вече нищо не можеше да ме спре! Не съм в състояние да се преборя с това, ваше превъзходителство, такава ми е природата.

— Как тогава възнамерявате да се явите на литературните изпити, за да станете чиновник на империята?

— Записах се за изпитите единствено за да последвам примера на приятелите си, ваше превъзходителство. Техният ентузиазъм ме

увлече пряко волята ми! Аз не съм достоен да стана имперски чиновник и сам най-добре съзнавам това. Единствената ми амбиция е да водя тих и спокоен живот в някое отдалечено кътче, да чета и да пиша по малко... — той млъкна, погледна скръбно дланите си, които нервно шаваха насам-натам, и продължи: — Ужасно съм притеснен, като си помисля за господин Фън, който очаква толкова неща от скромната ми особа! Той е толкова щедър към мен, дори желае да се ожени за дъщеря му. Всички тези благодеяния са огромен товар за мен, ваше превъзходителство.

Ако това момче не е напълно откровено — каза си съдията Ди, значи е актьор. Без да повишава тон, той попита:

— Защо излъгахте тази сутрин пред съда?

Лицето на младия поет доби пурпурен цвят и той запелтечи:

— Какво... какво иска да каже негово превъзходителство?

— Вие не сте влезли по погрешка в съблекалнята на куртизанките. Търсили сте Есенна Луна. А по-късно са ви видели на алеята, която води към нейния личен павилион. Говорете... бяхте ли влюбен в нея?

— Да съм бил влюбен в това жестоко и високомерно създание? Слава на небето, не, ваше превъзходителство! Не мога да разбера защо Сребърна Фея толкова й се възхищаваше. Толкова ужасно се отнасяше с нея, а и с другите момичета, налагаше ги с камшик за най-малката дреболия. Сякаш това дори й доставяше удоволствие. Ужасна жена! Не, ходих в съблекалнята, за да я помоля да не наказва Сребърна Фея, задето разля вино по дрехата на гадния антиквар. Като не я намерих, отидох до павилиона й, обаче прозорците не светеха. Не се прибрах веднага, защото реших да се поразходя из парка, докато ми попремине от алкохола.

— Ясно. Но ето прислужницата ми носи обедния ориз и ще трябва да облека нещо по-удобно.

Поетът побърза да се оттегли, мънкайки безброй извинения, още по-притеснен, отколкото в началото.

Съдията облече тънка сива роба и седна на масата, но мислите му бяха другаде. Поглъщаше храната без никакво удоволствие. Изпи чая си и закрачи напред-назад. Изведнъж лицето му светна. Спря се и промърмори:

— Ето го решението! И смъртта на академика Ли се представя в съвсем нова светлина!

В този момент се появи Ма Жун и той му извика:

— Сядай, току-що разбрах какво се е случило с бащата на Дао преди трийсет години.

Ма Жун се отпусна тежко в креслото. Дишаше запъхтяно, но сияеше. Връщаше се от вдовицата Уан, където завари Сребърна Фея, вече поокопитена от снощните преживявания. Докато домакинята им приготвяше обяда, те се качиха в таванската стаичка. Там стана въпрос за неща, съвсем различни от спомените за родното им село, и минутите отлетяха толкова бързо, че когато слязоха, той едва успя да излапа една купичка юфка.

— Бащата на Дао наистина е бил убит — продължи съдията, без да обръща внимание на сияещата физиономия на своя помощник. — И то в салона на този апартамент.

— Но Дао е видял тялото в Червената стая — възрази Ма Жун, когато успя да схване за какво говори съдията.

— Дао Бандъ е сбъркал. Разбрах го, когато си спомних, че той спомена за легло отрядно, опряно до северната стена. Едно малко разследване ме увери, че леглото в Червената стая винаги е било отляво, до южната стена, както е и сега. Но ако интериорът на апартамента е останал същият както преди трийсет години, то отвън са били извършени доста промени. Завесата от глицинии тогава не е съществувала, както и високите дървета в парка и сградата на ресторанта. От тази веранда е имало всеобхватен изглед, а вечер тя е била осветявана от залеза.

— Възможно е — съгласи се Ма Жун. Мислите му обаче витаеха другаде. Сребърна Фея се оказа страхотна, истинска артистка в професията си.

— Ти, изглежда, не разбираш — настояваше съдията. — Това дете никога не е идвало тук, но е знаело, че резиденцията се нарича Червеният павилион, защото спалнята е била изцяло в този цвят. Когато е влязло в салона, той е бил облян от пурпура на залеза. Нищо чудно, че детето го е взело за Червената стая... която именно е очаквало да види!

Ма Жун погледна през рамо, обходи с поглед стаята и мебелите от санталово дърво в естествен цвят и замислено поклати глава:

— Значи бащата на Дао е бил убит в този салон — продължи съдията. — Тук детето вижда трупа и забелязва убиеца, облечен не в червена роба, както си е помислило, а в бяла долна дреха, която последните слънчеви лъчи са багрели в червено. Щом момчето изскача навън, убиецът премества тялото в Червената стая, излиза, заключва вратата от външната страна и хвърля ключа през решетките на прозореца. Той пада близо до жертвата и осигурява версията за самоубийство. Никой, разсъждава убиецът, не ще обърне внимание на думите на едно подплашено дете.

Съдията замълча за миг умислен и продължи:

— Но ако убиецът е носел само долна дреха, значи е бил на среща с куртизанката Зелен Нефрит! Изненадан от съперника си Дао Куан, той го убива със собствения си нож. Дао Бандъ има право. Баща му не се е самоубил. Това хвърля нова светлина върху смъртта на Ли Лиен. Тук също имаме работа с убийство, представено за самоубийство точно както преди трийсет години. Ли е бил убит в салона, където всеки може да влезе незабелязано през верандата. После са пренесли трупа в Червената стая заедно с книгата на мъртвия. Този номер вече е успявал веднъж и убиецът е решил, че може да го повтори. А това ни дава важна следа за неговата самоличност!

— Наистина — каза Ма Жун. — Това означава, че нашият човек е или Фън Дай, или Уън Юан. Обаче има една важна разлика, ваше превъзходителство: когато Ли Лиен е бил намерен мъртъв, ключът не е бил на пода, а в ключалката. Трудно ще успееш да го мушнеш там, хвърляйки го през прозореца, дори и да тренираш сто и петдесет години.

— Ако Фън е въпросният човек, това лесно може да се обясни — замислено рече съдията. — Във всеки случай съм сигурен, че ако разкрием убиеца на Дао Куан и на Ли Лиен, ще разберем и какво се е случило с Царицата на цветята.

Магистратът се умълча за малко и после добави:

— Струва ми се, че трябва да поговоря със Сребърна Фея, преди да се срещна с антикваря. Знаеш ли къде можем да я открием?

— В спалните на куртизанките, сградите зад павилиона „Сивият жерав“, ваше превъзходителство. Тя ми каза, че днес ще се върне там.

— Чудесно. Води ме при нея.

ГЛАВА XI

ЕДНА МАЛКА КУРТИЗАНКА СИ ПРИЗНАВА ЛЮБОПИТСТВОТО, А ЗАПЛАХА С КАМШИК РАЗВЪРЗВА ЕЗИКА НА ЕДИН МЕРЗАВЕЦ

В ранния следобед на улицата със спалните помещения на куртизанките цареше оживление. Вратите непрекъснато се отваряха, за да пропуснат търговци и вестноосци, навсякъде се чуваха звуци на флейта, барабани и цитри, акомпаниращи вокалните или хореографските упражнения на госпожиците.

Ма Жун спря пред една врата, на която бе отбелязано „Втори ранг, № 4“. Вратата отвори някаква смръщена старица и той ѝ обясни, че господарят му желае да види госпожица Сребърна Фея по служебни дела. Без да отговаря, старицата ги въведе в някаква тясна приемна и се упъти да търси младата дама.

Сребърна Фея се появи почти веднага и се поклони дълбоко, като се правеше, че не забелязва усиленото намигане на Ма Жун зад гърба на съдията. Той отпрати старата жена и мило се обърна към малката куртизанка:

— Казаха ми, че вие сте били ученичка на Есенна Луна. Тя вероятно ви е преподавала танци и пеене?

Девојката кимна утвърдително и съдията продължи:

— Това значи, че би трябвало добре да я познавате?

— О да, ваше превъзходителство! Почти всеки ден я виждах.

— В такъв случай ще можете да ми помогнете да си изясня нещо, което ми се губи. Бях осведомен, че тя очаква да бъде откупена от мой колега, магистрата Луо, и че е била твърде огорчена, когато разбрала, че това няма да стане. Веднага се впуснала да си търси нов обожател. Това доказва, че силно е желала да намери някой, която да я отведе оттук и да се омъжи за нея, така ли е?

— О да, ваше превъзходителство! Тя често ни говореше, и на мен, и на другите момичета, че изборът за Царица на цветята е големият шанс в живота на една куртизанка и че това ще ѝ помогне полесно да си намери богат покровител, който да ѝ осигури стабилно положение.

— Отлично. Щом е така, защо е отказала предложението на един толкова богат и известен мъж, като Ли Лиен?

— Това и мен много ме учуди, ваше превъзходителство. Ние, момичетата, си говорехме, че сигурно има някаква особена причина, но можехме само да гадаем каква е тя. Имаше нещо потайно в тяхната връзка. Например ние така и не узнахме къде ходеха... хм... да се любят. Той я канеше на всички свои пирове, но след вечеря двамата никога не се оттегляха в някоя от стаите, запазени за поканените. А тя нито веднъж не го придружи до неговия хотел. Когато научих, че Ли се бил самоубил заради нея, аз...

Младата жена се изчерви и като стрелна съдията с очи, продължи:

— Бях толкова любопитна да разбера къде са се срещали, че разпитах слугинята на Есенна Луна, и тя ми каза, че Ли е идвал единствен път в павилиона на господарката ѝ, и то вечерта, преди да се самоубие. Поговорили си малко и той веднага си тръгнал. Разбира се, Царицата на цветята благодарение на титлата си може да отиде, където пожелае, на острова има толкова места, където би могла да се среща с любовниците си. Вчера следобед се осмелих да ѝ задам този въпрос и тя ми отговори рязко да се занимавам с моите си неща. Стори ми се доста странно, защото тя обичаше да ни разказва пикантни подробности от интимното поведение на партньорите си. Няма да забравя колко много се смяхме, когато ни описваше как внушителният магистрат Луо...

— Да, да... — забързано я прекъсна съдията Ди. — Чух, че имате чудесен глас. Доколкото разбрах от моя помощник, вие учите пеене при една бивша куртизанка, някоя си госпожица Лин?

— Не знаех, че помощникът ви е толкова бърлив! — отвърна Сребърна Фея и стрелна яден поглед към Ма Жун. — Ако другите момичета разберат, те също ще искат да вземат уроци при госпожица Лин и ще имаме еднакъв репертоар.

— Ние ще запазим тайната — усмихнато отвърна съдията. — Само исках да поговоря с госпожица Лин за неща, случили се на острова преди много години, но тъй като не бих искал нашата среща да стане достояние на някои люде, не мога да я проведа в трибунала. Мога ли да разчитам на вас да ми уредите една дискретна среща с нея?

— Няма да е лесно, ваше превъзходителство — каза куртизанката, като бърчеше чело. — Току-що бях при нея, но тя не ми позволи да вляза вътре. През вратата ми каза, че кашлицата ѝ отново се засилила и че не ще може да ми дава уроци още една-две седмици.

— Едва ли е толкова болна, че да не може да отговори на няколко обикновени въпроса. Идете да я предупредите, че след час ще ни отведете при нея. Ние ще се върнем веднага.

Сребърна Фея церемониално ги изпрати до вратата. Щом излязоха, магистратът каза на Ма Жун:

— Искам Дао Бандъ да присъства на разговора ми с госпожица Лин, тъй като би могъл да ни подсказе интересни въпроси. Да влезем в този магазин за вино, сигурно ще ни упътят къде да го намерим.

Късметът им се усмихна. Управителят им каза, че в момента господин Дао Бандъ е в склада и преглежда нова пратка вина. Намериха Дао наведен над голяма делва вино. Търговецът се извини, че ги посреща на подобно място, и предложи да ги заведе в магазина, за да опитат от новото вино, но съдията отвърна:

— Бързам, господин Дао. Искях само да ви съобщя, че след малко ще имам среща с една възрастна жена, която преди трийсет години е била най-прочутата куртизанка на острова. Помислих си, че може би ще пожелаете да присъствате на срещата.

— Разбира се — възкликна Дао. — Как успяхте да я откриете, ваше превъзходителство? Аз от години се опитвам да издиря такъв човек!

— Струва ми се, че малко хора знаят за нейното съществуване. Сега имам едно кратко посещение, господин Дао, и на връщане ще минем да ви вземем оттук.

Дао Бандъ топло благодари на магистрата. На улицата съдията се обърна към помощника си и рече:

— Този търговец на вино отделя доста повече време за сделките си, отколкото пожелала да си признае сутринта, струва ми се.

— Малцина биха се отказали да опитат новото вино! — отвърна с хитра физиономия Ма Жун.

Магазинът за антики и сувенири на Уън Юан беше на ъгъла на една пешеходна улица. Вътре върху множество големи и малки масички стояха скулптури, лакирани съдове и други старинни предмети с най-различни — форми и размери. Когато продавачът изчезна по стълбите, отнасяйки червената му визитна картичка, съдията каза тихо на Ма Жун:

— Ще се качиш с мен. Ще те представя като колекционер на старинен порцелан.

Едрият мъжага отчаяно запротестира, но съдията го прекъсна и му каза, че се нуждае от свидетел.

Уън Юан слезе почти моментално и се поклони ниско на съдията Ди. Понечи да се впусне в обичайния за подобни случаи порой от вежливи фрази, но нервното треперене на устните му не му позволи да произнесе и дума. Съдията побърза да заговори с подчертано сърдечен тон:

— Толкова съм чувал да хвалят вашата прекрасна колекция, господин Уън, че не можах да устоя на изкушението и дойдох да ѝ хвърля едно око.

Уън отново се поклони дълбоко. Когато се изправи, си личеше, че обяснението на съдията е разпръснало уплахата му. Той се усмихна с пресилена скромност и каза:

— Нещата, които са тук долу, нямат голяма стойност, ваше превъзходителство. Те са просто за невежите посетители от затъntenите провинции. Позволете ми да ви отведа горе.

Залата на първия етаж беше препълнена с ценни предмети, а по лавиците, които я опасваха, бе наредена превъзходна колекция от старинен порцелан. Антикварят отведе съдията и Ма Жун в една малка стая кабинет и покани магистрата да седне пред ниска масичка за чай. Ма Жун остана прав зад господаря си. Приглушената от хартията на прозорците светлина меко осветяваше окачените по стените свитъци, подчертавайки изящния им колорит, облагороден от времето. Въздухът беше приятно свеж, но Уън настоя гостът му да приеме едно красиво копринено ветрило. Докато антикварят наливаше уханныя жасминов чай в чашата му, съдията заобяснява:

— Древните картини и ръкописи са моята слабост. А помощникът ми е специалист по старинен порцелан.

— Какво щастливо съвпадение! — възкликна Уън и постави на масичката лакирана кутия, от която извади изящна бяла ваза с издължена форма, обявявайки: — Донесоха ми я тази сутрин, но не съм сигурен дали е автентична. Дали вашият помощник би ми оказал честта да изкаже своето мнение?

Злощастният бивш боксьор загледа вазата с толкова покрусена физиономия, че Уън побърза да прибере деликатния предмет в подплатената му кутия и каза с тъжен глас:

— Да, аз също мислех, че е фалшификат, но не допусках, че е толкова груб. Господинът е истински познавач!

Ма Жун се върна зад креслото на господаря си, потискайки въздишка на облекчение. С все така приятелски тон съдията се обърна към антикъаря:

— Но седнете, господин Уън, нека си поговорим спокойно.

Когато домакинът седна, съдията уточни небрежно:

— Да поговорим... но не за порцелан. Най-добре да се върнем на лъжите, които наприказвахте тази сутрин на съдебното заседание.

Изпитото лице на Уън стана мъртвешки бледо.

— Недостойната личност, която ви слуша... — заекна той.

Съдията го прекъсна студено и каза:

— Вие заявихте, че снощи сте дошли направо тук, след като сте напуснали „Сивият жерав“. Вероятно си въобразявате, че никой не ви е видял как изтезавате една беззащитна млада жена в занималнята на куртизанките. Но една прислужничка е станала свидетелка на сцената и ме уведоми.

Лицето на Уън се покри с червени петна. Като овлажни с усилие тънките си устни, той отвърна:

— Не сметнах за нужно да занимавам негово превъзходителство с подобна дреболия. Но тези своенравни момичета имат нужда от време на време от наказание.

— Този, който ще получи хубаво наказание, сте вие. Обида на съда, това значи петдесет удара с големия камшик^[1]. Да свалим десет заради напредналата ви възраст, останалото ще е достатъчно, за да ви направи инвалид до края на живота ви!

Уън рязко се изправи и се хвърли в краката на съдията Ди. Заудря чело о земята, молейки за прошка. Съдията Ди ядно нареди:

— Станете! Няма да бъдете наказан с камшик, защото палачът ще отсече главата ви. Замесен сте в убийство.

— Убийство? — извика Уън. — Това не е възможно, ваше превъзходителство... Какво убийство!

— Убийството на члена на академията Ли Лиен. Един човек е чул разговора, който сте водили с него сутринта, когато е пристигнал тук преди десет дни.

Уън изгледа съдията с ококорени от почуда очи.

— До кея, под дърветата, мръсник такъв! — изрева Ма Жун.

— Но никой... — започна Уън. Замълча, после заекна: — Тоест...

Отново млъкна, като полагаше отчаяни усилия да се овладее.

— Хайде, говори... признавай! — прокълтя гласът на съдията Ди.

— Но ако разговорът ни ви е бил съобщен, би трябвало да знаете, че аз се постарях, направих всичко, което бе по силите ми, за да вразумя младия Ли — проплака Уън. — Казах му, че е чиста лудост да иска да обезчести дъщерята на Фън, че той ще му отмъсти по ужасен начин, че...

— Разказвай всичко — сръза го съдията. — Разкажи ми как се стигна до убийството.

— Този подлец Фън сигурно ме е наклеветил, ваше превъзходителство. Нямам нищо общо със смъртта на Ли Лиен. Виновникът сигурно е самият Фън!

Антикварят пое дъх и продължи по-спокойно:

— Ще ви обясня съвсем точно какво се случи, ваше превъзходителство. На разсъмване слугата на Ли дойде тук. Току-що бях станал. Каза ми, че господарят му, когото очаквах предната вечер, бил задържан поради сблъскване с друга джонка и че ме моли да отида на кея. Познавах баща му, императорския цензор Ли, и се надявах, че и със сина ще имам добри сделки. Мислех, че може би...

— Не се отдалечавай от фактите! — прекъсна го съдията.

— И така, Ли не се интересуваше от антични предмети, а настоя да му помогна в уреждането на тайна среща с госпожица Нефритов Пръстен, дъщерята на Фън Дай! Видял я, когато джонките им се

сблъскали, и се опитал да я убеди да прекара нощта в неговата кабина. Отказът на момичето наранил самолюбието на този глупак и той бе решен на всяка цена да я накара да отстъпи пред каприза му. Опитвах се да му обясня колко нелепи са тези намерения. Подчертах, че това е благопристойна девойка, чийто баща не само е твърде богат, но и е един от най-влиятелните хора и освен това...

— Това го знаят всички. Разкажи ми по-добре как омразата ти към Фън те накара да промениш плановете си.

Съдията Ди забеляза нервния тик, който изкриви изопнатото лице на Уън. Значи бе улучил. Антикварят избърса потното си чело и с отчаян глас заговори:

— Изкушението бе твърде силно за мен, ваше превъзходителство. Направих ужасна грешка, но Фън винаги се е отнасял с презрение към мен както в търговските сделки, така и... за други неща. Какъв глупак съм бил да помисля, че случаят е добър да го унизя чрез дъщеря му! А ако планът пропаднеше, Ли щеше да отнесе всичко. Затова му подхвърлих, че зная как да накараме Нефритов Пръстен да се съгласи на среща с него, и му казах да мине следобед при мен, за да уточним подробностите.

Антикварят погледна боязливо застиналото лице на съдията и продължи:

— Ли дойде и аз му разказах, че навремето един от първенците на острова се е самоубил, понеже известна куртизанка отблъснала любовта му и всички знаели, че Фън Дай е бил щастливият съперник на покойния. Дори се шушукаше, че това не било самоубийство и че Фън е убиец. И може би тези слухове не са били толкова неверни, ваше превъзходителство, тъй като, кълна се, вечерта, когато умря онзи нещастник, аз видях Фън да се шмугва зад хотела, където се разигра трагедията. Според мен Фън го е убил и е представил убийството за самоубийство.

Уън се покашля и продължи:

— Обясних на Ли, че госпожица Фън е чувала тези подмятания и ако той изпрати на девойката вест, че притежава неоспорими доказателства за вината на Фън, тя непременно ще дойде, защото силно обича баща си. Тогава той, Ли, ще може да прави каквото си пожелае с нея, тъй като тя няма да се осмели да го обвини публично. Това е всичко, ваше превъзходителство. Кълна се! Не зная дали Ли е

изпратил съобщението и ако го е сторил, дали Нефритов Пръстен Го е посетила, но това, в което съм сигурен, е, че видях Фън в парка точно зад Червения павилион. А какво се е случило там, нямам никаква представа, ваше превъзходителство, и ви моля да ми вярвате! — Той падна на колене и заудря челото си о пода.

— Всяка дума от изявлението ви ще бъде проверена — смръщен изрече съдията Ди. — Надявам се, за ваше добро, всичко да е истина. Сега ще напишете признанията си как Есенна Луна ви е пошушнала, че Сребърна Фея е завързана гола за една колона в учебната зала на куртизанките, как вие сте отишли на посоченото място и след като момичето е отказало да отстъпи пред долните ви щения, жестоко сте я били с бамбукова флейта. Хайде, ставайте и изпълнявайте каквото ви наредих.

Уън се изправи с неочаквана пъргавина. Треперещите му ръце измъкнаха лист хартия от чекмеджето и го поставиха върху бюрото. Но когато потопа четката в туша, той се поколеба.

— Аз ще ви диктувам — рязко каза съдията Ди. — Аз, долуподписаният, с настоящото признавам, че през нощта на двайсет и осмия ден на Седмата луна...

Когато търговецът свърши, магистратът му нареди да сложи печата си върху признанието и отпечатъка от палеца си в долния ъгъл на документа. После побутна листа към Ма Жун, за да положи и той отпечатъка на палеца си като свидетел.

Пъхна листа в ръкава си и студено процеди:

— Не може и да се мисли за никакво пътуване до столицата. Поставям ви под домашен арест.

После слезе по стълбите, придружен от Ма Жун.

[1] Правото в Китай е основано на една възходяща стълбица от наказания, които зависят не само от вида на престъплението, но и от положението на виновника по отношение на жертвата. Наказанията градират от бой с ратанени и с бамбукови пръчки до каторжен труд, изселване, заточение, удушаване, обезглавяване — Б.пр. ↑

ГЛАВА XII

СЪДИЯТА ДИ ПРОУЧВА НОВИ ФАКТИ С ПОМОЩНИКА СИ, А ЕДНА БИВША КУРТИЗАНКА ИЗВИКВА СЕНКИ ОТ МИНАЛОТО

Крачейки забързано по улицата, магистратът се обърна към помощника си:

— Бях несправедлив към Рака и другия ти приятел, признавам го. Те ни предоставиха ценни сведения.

— Да, на тия двамата можем да имаме доверие. Въпреки че не им разбирам и половината от това, което говорят. Особено на Рака. Но да се върнем на Уън, ваше превъзходителство. Вярвате ли на историята, която ви изтърси тоя мерзавец?

— Отчасти. Ние го изненадахме. Пипнахме го неподготвен. Предполагам, че Ли наистина е пожелал госпожица Фън, и освен това вярвам, че Уън Юан му е подсказал подлата стратегия, която ни описа. Всичко това отговаря както на самомнението и арогантността на Ли, така и на нападателната подлост на Уън. То обяснява и защо Фън толкова е бързал да омъжи дъщеря си за Дзя Юбо. Младият поет изцяло зависи от Фън и не би посмял да върне младата съпруга на баща ѝ, когато открие, че не е девствена.

— Значи ваше превъзходителство е убеден, че Ли наистина я е обезчестил?

— Разбира се. Затова и Фън го е убил. Подредил е всичко така, че смъртта на младия учен да прилича на самоубийство точно както е направил и преди трийсет години с Дао Куан.

Като забеляза доста недоверчивото изражение на помощника си, съдията побърза да добави:

— Но може и да не е Фън, разбира се! Той просто има мотив и е бил на мястото. Аз съм напълно съгласен с твоите приятели Рака и

Скаридата, че този учен съвсем не е човек, който ще се самоубие заради една жена, заради това, че някаква куртизанка му отказала благоразположението си. Не, очевидно Фън го е убил. Освен с удобен случай и сериозен мотив той е разполагал и с похват, излязъл твърде сполучлив преди трийсет години. Съжалявам, че няма друго разрешение, защото Фън ми направи много добро впечатление. Но ако той е убиецът, доброто впечатление няма да ми попречи да го арестувам.

— Може би той ще ни даде някои полезни сведения за смъртта на Есенна Луна, ваше превъзходителство.

— Би било чудесно! Това, което открих във връзка с убийствата на Дао Куан и Ли Лиен, с нищо не ни помага да разрешим загадката около Есенна Луна. И все пак съм убеден, че между смъртта на Царицата на цветята и другите два случая има някаква връзка, но да ме вземат дяволите, ако виждам каква!

— Преди малко казахте, ваше превъзходителство, че вярвате на стария сладострастник за Ли и Нефритов Пръстен. А какво мислите за останалото?

— След като ни обясни какви съвети е дал на Ли, забелязах, че сякаш се покопити. Изглежда, е разбрал, че блъфирам, и тъй като вече не можеше да промени признанията си, реши да не ни казва повече. Но имам чувството, че е разговарял с Ли за неща, които предпочита да премълчи. О, ще открием ние пиленцето. Още не съм привършил с този гнусен старик.

— Надявам се да не му се размине леко! — избоботи Ма Жун и двамата продължиха пътя си.

Дао Бандъ ги чакаше пред магазина за вино. Тримата се отправиха към общежитието на Сребърна Фея. Младата жена сама им отвори и тихичко каза:

— Госпожица Лин се срамува да посрещне негово превъзходителство в мизерната си колиба. Настоя да я доведе тук, колкото и болна да е. Вкарах я вътре, без да ни види никой, и сега тя ви очаква в стаята за занимания, която в момента е свободна.

Младата куртизанка ги отведе до обширна зала, където до прозореца в дъното забелязаха силуета на слаба, превита в креслото жена. Облечена беше в проста избеляла рокля от кафяв памучен плат. Сивите ѝ коси висяха раздърпани по раменете, ръцете ѝ с изпъкнали

вени почиваха в скута. Когато ги чу да влизат, тя обърна неவிждащите си очи към тях.

Светлината, нахлуваща през хартията на прозореца, осветяваше обезобразено от шарка лице. На двете хлътнали бузи имаше нездравни алени петна, очите, под нещо като мътно перде, оставаха странно неподвижни.

Сребърна Фея се завтече бързешком към старата жена, последвана от съдията Ди и двамата му спътници. Свеждайки се над посивялата глава, тя пошепна:

— Магистратът е тук, госпожице Лин.

Бившата куртизанка понечи да стане, но съдията сложи ръка върху крехкото ѝ рамо и изрече с топъл глас:

— Не ставайте, моля ви. Не трябваше да си правите труда да идвате дотук, госпожице Лин.

— Недостойната стара жена е изцяло на ваше разположение, ваше превъзходителство — произнесе сляпата.

Съдията неволно отстъпи назад, стреснат и невярващ. Никога досега слухът му не бе погалван от толкова топъл, толкова богат и вълшебен глас. Долитащ от едно нещастно създание, опустошено от годините и болестта, той звучеше като жестока подигравка. Съдията преглътна няколко пъти, преди да успее да проговори:

— Какво бе професионалното ви име, госпожице Лин? — най-сетне попита той.

— Наричаха ме Златен Яспис, ваше превъзходителство. Хората се възхищаваха от пеенето и... от красотата ми. Бях на деветнайсет години, когато болестта... — гласът ѝ се задави.

— По това време — поде магистратът — една куртизанка на име Зелен Нефрит е била избрана за Царица на цветята. Познавахте ли я добре?

— Да. Но тя умря преди трийсет години, по време на епидемията. Аз бях една от първите, която се зарази. Научих за смъртта на Зелен Нефрит няколко седмици по-късно, когато вече оздравявах. Тя се заразила малко след мен и починала много бързо.

— Предполага се, че Зелен Нефрит е имала много обожатели?

— Разбира се. Не познавах по-голямата част, само двама ми бяха по-близки, двама обитатели на острова — Фън Дай и Дао Куан. Когато се възстанових, Дао и Зелен Нефрит вече не бяха между живите.

— Уън Юан, търговецът на антики, не се ли опитваше да спечели благоразположението й?

— Уън Юан? Да, познавам и него, но ние го отбягвахме. Той намираще удоволствие само в това да изтезава жените. Правеше скъпи подаръци на Зелен Нефрит, но тя дори не го поглеждаше. Уън още ли е на тоя свят? Вероятно минава шейсетте. Всичко беше толкова отдавна.

Прелестни куртизанки минаха край прозореца, разговаряйки оживено. Едната избухна във весел смях.

— Мислите ли — отново попита съдията Ди, — че може да има нещо вярно в приказките, че Фън бил любовник на Зелен Нефрит?

— Фън беше много красив мъж. С честно сърце, човек, на когото можеше да се разчита. Той и Дао Куан бяха сродни, избрани души. Дао също бе красив, честен и добър. И много, много влюбен в нея.

— Носи се слух, че Дао се е самоубил, тъй като Зелен Нефрит предпочела Фън. Вие сте го познавали, госпожице Лин, мислите ли, че е възможно Дао да е постъпил по този начин?

Бившата куртизанка не отговори веднага. Вдигна сляпото си лице, за да улови по-добре звука от цитра, на която някой се упражняваше на първия етаж. Натрапчиво се повтаряше един и същ мотив. Най-последно госпожица Лин каза:

— Това момиче трябва да настрои инструмента. Да, Дао Куан дълбоко обичаше Зелен Нефрит и е възможно да се е самоубил заради нея.

Тя изведнъж долови учестеното дишане на Дао Бандъ при последните думи и рязко попита:

— Кой е с вас, ваше превъзходителство?

— Един от моите помощници.

— Не е вярно, ваше превъзходителство, този, когото чух, вероятно добре е познавал Дао Куан. Той би могъл да ви разкаже много повече от мен.

Разтърси я жестока кашлица, тя извади от ръкава си смачкана кърпичка и избърса устните си. Когато отдръпна дланта си, на кърпичката аленееха кървави петна. Съдията разбра, че дните на болната са преброени. Той я изчака да се посъвземе и продължи:

— Казват също, че Дао Куан не се е самоубил, а е бил убит от Фън.

Тя бавно поклати глава.

— Това е клевета, ваше превъзходителство. Дао Куан беше най-добрият приятел на Фън. Често съм ги чувала да говорят за Зелен Нефрит. Зная, че ако тя бе предпочела единия, другият щеше да приеме избора ѝ. Но мисля, че не е имала време да избира.

Съдията въпросително погледна Дао Бандъ, който поклати глава. Списъкът с въпросите бе изчерпан.

— Мисля — поде красивият, топъл глас, — че Зелен Нефрит искаше нещо повече от хубав, честен и богат любим. Нейният избраник трябваше да въплъщава всичко това, но и да бъде способен да захвърли богатство и репутация, всичко... заради жената, която обича.

Гласът секна. Съдията Ди гледаше втренчено през прозореца. Музикалната тема на цитрата му лазеше по нервите. Като правеше усилия да запази спокойствие, той се обърна към куртизанката:

— Дълбоко съм ви благодарен, госпожице Лин. Страхувам се, че ви изморих. Ще поръчам носачи и стол.

— Аз съм ви признателна, ваше превъзходителство, за благосклонното внимание и ви благодаря.

Въпреки че думите ѝ бяха смирени, тонът, с който старата жена ги изрече, извикваше образа на великата куртизанка, отпращаща поредния почитател с царствена милост. Сърцето на съдията Ди се сви.

Когато всички излязоха, Дао Бандъ промълви:

— Останал ѝ е само гласът. Колко странно е това извикване на сенките. Имам нужда да размисля, ваше превъзходителство, моля да ме извините.

Съдията кимна и се обърна към Ма Жун:

— Иди да наемеш стол и носачи за госпожица Лин. Ще кажеш да го докарат пред задната врата и ще помолиш Сребърна Фея да настани старата жена, без да привлича вниманието. Имам да направя още едно посещение, преди да се върна в Червения павилион. Ще бъда там след час.

ГЛАВА XIII

МА ЖУН НАМИРА УПОТРЕБА НА ЗЛАТНИТЕ СЛИТЪЦИ И ДАВА МЪДРИ СЪВЕТИ НА ЕДИН МЛАД ПОЕТ

Ма Жун отиде до търговския квартал на острова и избра сред носилките, очакващи клиенти, малък стол с четирима носачи. Плати предварително и даде щедър бакшиш. Зарадваните носачи весело заприпкаха след него към общежитието на куртизанките. Сребърна Фея и госпожица Лин ги чакаха в задния двор. Младата куртизанка помогна на по-възрастната жена да се качи в стола, после с тъжен поглед изпрати групата, която се скриваше зад ъгъла. Като забеляза униинето ѝ, Ма Жун се усмихна смутено:

— Кураж, моето момиче! Не се тревожи, остави се на моя господар да разреши всичките ти проблеми и неприятности. Аз самият винаги така правя.

— От теб какво друго може да се очаква — подхвърли тя през рамо и хлопна вратата под носа му.

Ма Жун се почеса по главата. Дали пък Сребърна Фея не смяташе, че му липсва предприемчивост? Той замислено огледа главната улица.

Когато забеляза величествената порта на гилдията на увеселителните домове, спря, гледа известно време тълпата от влизачи и излизачи хора, после продължи пътя си. Великанът се спря и започна да претегля доводите за и против, обмисляйки важно решение. Внезапно се обърна, върна се пред гилдията и с лакти си запробива път към входа.

Десетки мъже се тълпяха пред тезгяха, размахваха червени квадратни картончета и крещяха един през друг, опитвайки се да привлекат вниманието на служителите. Това бяха посредниците и прислужниците от ресторантите и чайните, а върху листчетата бяха

изписани имената на куртизанките, които техните клиенти желаеха. Щом някой успееше да връчи своето листче на служителя, той разгръщаше регистрите пред себе си и ако момчето се окажеше свободно, изписваше срещу името му мястото и часа на срещата, подпечатваше хартиейката и я предаваше на някое от момчетата, които се мотаеха около вратата. Момчето тичаше да отнесе поканата до общежитието на куртизанките и желаната дама се явяваше в уречения час на указаното място.

Без много да се церемони, Ма Жун отблъсна пазача, който стоеше до вратата на тезгяха, и нахълта в дъното на стаята, където зад огромно бюро властваше главният чиновник. Това беше едър и дебел мъж с гладко кръгло лице, а през тежките му клепачи се процеждаше надменен поглед, който разсеяно се спря върху помощника на съдията Ди.

Ма Жун извади от ботуша си официалното удостоверение за длъжността си и го хвърли на бюрото. Едрият мъж с подчертано внимание изучи документа, вдигна глава и лицето му се разтопи в усмивка:

— Какво мога да направя за вас, господин Ма?

— Да ми помогнеш да осъществя една проста сделка. Искам да откупя една куртизанка от втори ранг, името ѝ е Сребърна Фея.

Дебелакът прехапа устни, измери с поглед Ма Жун и извади дебел регистър от чекмеджето. Прелисти го и щом откри нужната страница, внимателно прочете записаното.

— Купили сме я доста евтино, слитък и половина злато. Но тя има голям успех и е много търсена. Освен това пее добре. Облекли сме я с много скъпи дрехи. Тук има две фактури, общо за...

Докато той търсеше сметалото си, Ма Жун го прекъсна рязко:

— Достатъчно! Вие сте изхарчили много за нея, а тя ви е донесла петдесет пъти повече. Давам ви сумата, срещу която сте я купили, и толкоз, ясно ли е. Плащам в брой!

Той извади от пазвата си двата златни слитъка — наследството на чичо Уън, разгъна плата, с който бяха завити, и ги постави на масата.

Чиновникът се взря в блестящия метал, бавно потърквайки тлъстата си брадичка. С тъга си мислеше, че няма как да се опъне на съдебен служител. Шефът му Фън Дай никак няма да хареса подобна

сделка. Все пак жалко, този як тарикат явно изгаря от желание да извърши покупката. Ако не заемаше такава служба, можеха да го одрусат с двойно повече, пък и да разчитат на щедър бакшиш. Днес явно не му вървеше. А и паренето в стомаха беше по-остро от обикновено. Докато късаше квитанцията за платената сума, устните му помръдваха от желание да откаже. Въздъхна и подаде листчето на Ма Жун, след което възможно най-бавно отброи рестото... двайсет сребърни монети. Пръстите му сякаш залепнаха за последната, но правейки се, че нищо не забелязва, помощникът на съдията Ди нареди:

— Добре ги увийте... всичките!

Чиновникът го погледна укоризнено и бавно зави монетите в лист червена хартия. Ма Жун пхна пакетчето и разписката в ръкава си и излезе. Докато вървеше по улицата, си повтаряше, че решението му е правилно. Идва момент, когато мъжът изпитва нужда да води по-улегнал живот. А какво по-добро от землячка? Със заплатата, която му отпускате съдията Ди, можеше спокойно да издържа семейство, а това беше далеч по-добре, отколкото да профуква всичко по кръчми и бардаци както досега. Единственият неприятен момент бе, че двамата му колеги, Цяо Тай и Тао Ган, щяха да го уморят от подигравки. Какво пък, да си дрънкат колкото искат... обаче видят ли жена му, няма начин да не млъкнат. Ма Жун сви по улицата, където се намираше хотел „Вечно блаженство“, но погледът му попадна на примамлив червен надпис над една кръчма и той реши да се почерпи с чаша вино, преди да се върне при съдията. Но когато разтвори завесата на вратата, видя, че залата, шумна и напоена със силни аромати, е препълнена с развеселени пиячи. Имаше само едно свободно място, на масата до прозореца, където тъжен млад мъж печално съзерцаваше празна кана. Ма Жун си проби път до него и попита:

— Ще ми позволите ли да седна при вас, господин Дзя?

Лицето на самотния младеж просветна:

— Заповядайте, за мен е удоволствие!

После отново помръкна и рече:

— Съжалявам, че не мога да ви предложа нищо повече. Последните ми пари изтекоха с виното от тази кана. А старият Фън още не е снесъл обещаната сума.

Езикът му се преплиташе. Ма Жун предположи, че въпросната кана е била предшествана от доста други, и предложи бодро:

— Хайде да изпием една кана!

Той извика келнера, поръча и след като му плати, напълни чашите.

— За добрия ни късмет! — изпразни чашата на един дъх и побърза да я напълни отново. Поетът направи същото, после заяви мрачно:

— Благодаря ви, малко късмет никак няма да ми е излишен.

— Велики небеса! Вие ли изричате това, бъдещият зет на Фън? Да се ожениш за единствената дъщеря на съдържателя на игралните домове, ами че това е най-приятният начин да се добереш до парите му!

— Именно за това имам нужда от късмет, за да се измъкна от мръсната каша, в която ме забърка оня мерзавец Уън.

— Все още не съм наясно от какво се притеснявате. Но че Уън е кучи син, съм напълно съгласен.

За миг Дзя се вгледа в Ма Жун с плувнали в сълзи очи и изведнъж се реши:

— Тъй като академикът Ли умря и планът бе изоставен, не виждам защо да не ви го разкрия... — каза той. — Та ето какво се случи. Когато загубих парите на онази проклета маса, наглият Ли седеше точно срещу мен. Добър човек, дори ме смъмри, че играя непредпазливо. По-късно ме заговори и попита дали не бих желал да си върна парите срещу една дребна услуга. Разбира се, отвърнах, дори и това да ми струва някои неудобства. Той ме заведе в магазина на Уън. Двамата крояха нещо срещу Фън Дай. Уън щял да го постави в затруднено положение, а Ли щял да използва влиянието си в двора, за да отстранят Фън от длъжността му. Мястото на главен надзорник щяло да се заеме от Уън. Естествено, Ли щеше да получи нещичко за услугата, нали знаете как е при висшите сановници! Моята роля в тази афера бе да спечеля благоразположението на Фън, да вляза в стаята му и да скрия там една малка кутийка. Само това се искаше от мен.

— Мръсници! И вие приехте, глупак такъв!

— Няма защо да ме обиждате. Я ми кажете какво щяхте да правите вие без пукната пара тук, на този остров. Освен това не познавах Фън и мислех, че и той е същият мръсник. Не ме прекъсвайте, защото ще изгубя нишката. Впрочем не казахте ли, че тази кана е за двамата?

Ма Жун отново напълни чашата на младия поет, който я пресуши жадно и продължи:

— Добре. Значи Ли ме посъветва да отида при Фън и да му поискам заем, който съм щял да върна, след като си взема изпитите. Изглежда, Фън има слабост към младите талантливи поети, изпаднали в беда. До този момент всичко вървеше според плана. Но когато се срещнах с Фън, разбрах, че той е достоен човек. Веднага се съгласи да ми заеме парите и, изглежда, ме хареса, защото на другия ден ме покани на обяд. На следващия ден също. Запознах се с дъщеря му, очарователна девойка, и с Дао Бандъ, честен младеж и с безупречен вкус по отношение на поезията. Беше чел стиховете ми и смяташе, че могат да се мерят с елегантността на древните поети.

Дзя си наля сам, отпи дълга глътка и продължи:

— След този втори обяд отидох при Уън и му заявих, че отказвам да работя срещу Фън Дай, защото е почтен човек и тъй като и аз съм почтен човек, никога не работя против почтените хора. И уточних, че именно поради това е съвсем в реда на нещата да работя срещу Уън и Ли и всичките техни приятели. Всичко това му го казах, мой човек, а и още едно-две неща. Тогава Уън се развика, че и без това от тях няма да получа пукната пара, понеже Ли Лиен размислил и изоставил целия план. Това чудесно ме устройваше. Взех на заем една сребърна монета от собственика на странноприемницата, докато Фън ми отпусне обещаната сума, и тръгнах по улиците на острова, където се раздават фриволните земни наслади. Там открих едно очарователно дете, най-красивото и приятно създание, което съм срещал в живота си — с една дума, жената на моите мечти.

— Тя пише ли стихове? — подозрително попита Ма Жун.

— Не, слава на небето! Тя е обикновена, мила и сговорлива. Отморяваща, ако разбирате какво искам да кажа. Небето да ме пази от литераторки! — той се задави, после продължи: — Жените с литературни дарби са нервни, лесно се палят и са прекалено възторжени — а всичко това самият аз притежавам в достатъчна степен. Не, приятелю, в дома ми поезия ще създавам само аз. Никой друг!

— Тогава защо е тази погребална физиономия? — извика Ма Жун. — Вие май не си знаете късмета! Оженват се за Фъновата и вземат другата, отморяващата, за наложница: от просто по-просто!

Дзя изпъна гръб, с усилие съсредоточи погледа си в своя събеседник и изрече с достойнство:

— Фън Дай е свестен човек, а дъщеря му не е „Фъновата“, а сериозно и възпитано момиче, дори да е малко припадничава, ако мога така да се изразя. Фън ме обича, Нефритов Пръстен ме обича, аз обичам и него, и нея. За такъв подлец ли ме вземате? Да туря ръка върху парите и дъщерята на такъв свестен човек и като скромен принос към сватбеното увеселение да си купя куртизанка и да я въведа в дома им.

— Много мъже биха се втурнали към такъв късмет — отвърна замислено Ма Жун. — Аз първи.

— Тогава съм щастлив, че аз не съм вие — възмутено изтърси Дзя.

— Чувствата ни са взаимни!

— Взаимни?... — бавно повтори поетът, сбърчвайки чело в усилие да схване смисъла.

Сочейки последователно с пръст ту Ма Жун, ту себе си, заповтаря:

— Вие... аз... вие, аз. После рязко млъкна и изкрещя: — Вие ме обиждате, господине!

— Не, не — отвърна Ма Жун. — Погрешно ме разбрахте.

— Моля да ме извините — с усилие изговори Дзя. — Толкова съм затънал в неприятности.

— Какво смятате да правите?

— Не зная. Само да имах малко пари, щях да откупя момичето и двамата да изчезнем оттук. Това би било и чудесен подарък за Дао Бандъ. Той обича госпожица Нефритов Пръстен, но не смее да ѝ го признае.

И като се наведе към Ма Жун, пошепна:

— Господин Дао има скрупули. Разбирате ли?

Ма Жун въздъхна дълбоко.

— Изслушайте, млади човече, мнението на един опитен мъж. Ето какво трябва да се направи. Оженете се за дъщерята на Фън и се потрудете здравата, цял един месец, докато възторзите ѝ съвсем охладнеят, така че да започне да моли за милост и покой. Тогава ѝ заявявате: чудесно, ще те оставя да си починеш, но пък аз през това време няма да стоя и да си бия шамари, и откупвате онова отморяващо

девойче. Жена ви е възхитена, другата също и работата ви оттук нататък е да правите така, че двете да са си все така възхитени. След това се почерпвате с още една наложница, за да можете вечер да играете домино на четири чифта ръце, когато настроението им не е от най-прекрасните... Така прави господарят ми, съдията Ди, с трите си съпруги, а той е учен човек и възможно най-свестният мъж. Това е, а понеже отворих дума за господаря си, май е време да се връщам при него.

Той вдигна каната и я допи до дъно. После напусна кръчмата, оставяйки задъхания от негодувание поет да търси някакъв достоен отговор.

ГЛАВА XIV

НЕФРИТОВ ПРЪСТЕН ПРИЗНАВА, ЧЕ Е ИЗВЪРШИЛА УБИЙСТВО, А ПЪК ГОСПОДИН ФЪН РАЗКАЗВА НА СЪДИЯТА ДИ ЛЮБОВНИ СПОМЕНИ

Щом излезе от общежитието на куртизанките, съдията Ди се упъти стремително към Фън. Подаде на вратаря голямата си официална визитка и няколко минути след това Фън забързано прекоси вътрешния двор, за да посрещне неочаквания гостенин.

— Нещо ново ли има? — живо попита той.

— Да — отвърна съдията с най-спокоен тон. — Научихме някои интересни подробности. Но все пак, преди да предприемем официалните мерки, които обстоятелствата изискват, бих искал да доуточня някои неща с вас и с вашата дъщеря.

Фън го стрелна с поглед и бавно изрече:

— Трябва ли да разбирам, ваше превъзходителство, че желаете да проведете поверителен разговор с нея?

Съдията Ди кимна утвърдително и Фън продължи:

— Тогава позволете да ви отведа до малкия павилион, където ваше превъзходителство се срещна с Дао тази сутрин.

Той даде някакви нареждания на домакина и поведе съдията Ди през лабиринта от коридори и богато украсени зали до задния двор. Двамата седнаха пред ниска масичка за чай, домоуправителят напълни чашите им и се оттегли. Скоро по алеята се мярна изтънченият силует на Нефритов Пръстен. Момичето носеше същата рокля от черна коприна. След като Фън я представи на съдията, тя застана зад стола на баща си и зачака права, скромно свела очи. Съдията Ди се отпусна в креслото си, поглади умислено дългата си черна брада и се обърна към Фън:

— Осведомиха ме, че членът на академията Ли Лиен, след като е видял дъщеря ви по време на сблъскването на двете джонки, замислил скверно деяние и изпратил съобщение, в което се казвало, че ако тя не се съгласи да се срещне тайно с него в Червения павилион, той ще направи публично достойние някои факти, свързани с извършено някога от вас престъпление. Освен това има свидетели, които твърдят, че са ви видели близо до Червения павилион в нощта, когато умря Ли.

Фън силно преbledня и прехапа устни. Докато се мъчеше да съобрази някакъв отговор, Нефритов Пръстен вдигна глава и каза спокойно:

— Ли наистина се държа подло с мен. Не е нужно да отричам, татко! Винаги съм смятала, че това рано или късно ще стане известно.

Фън понечи да каже нещо, но тя побърза да продължи, като гледаше магистрата право в очите.

— Ето какво се случи, ваше превъзходителство. След сблъскването на джонките Ли дойде лично да поднесе извиненията си. Отначало се държеше много възпитано, но веднага щом прислужницата ми излезе да донесе чай, поведението му стана твърде нагло, обсипа ме с дръзки комплименти и каза, че бихме могли да се възползваме от това, че джонките ни ще бъдат една до друга цялата нощ, за да прекараме времето си по приятен начин. Този човек бе толкова убеден в силата на обаянието си и в собствената си значимост, че изобщо не можеше да допусне някакъв отказ от моя страна. Когато категорично отхвърлих недостойното му предложение, изпадна в бяс и се закле да ме притежава независимо от моята воля. Оставих го да беснее и се барикадирах в каютата си. Когато се прибрах у дома, не казах нищо на баща си, защото се страхувах, че ще тръгне да се разправя с Ли и ще си навлече неприятности. Според мен цялата история не си струваше труда, тъй като Ли Лиен очевидно бе пиян, когато дойде на джонката ми, и се държа по този неприличен начин. Но следобеда в деня, когато почина, този нещастник ми изпрати писмо, в което пишеше горе-долу това, което вие сега казахте.

Фън понечи да отвори уста, но тя постави ръка върху рамото му и продължи:

— Аз обичам баща си, ваше превъзходителство... готова съм да направя всичко, за да му помогна. А наистина се носят слухове, че преди много години някои от постъпките му биха могли да се обяснят

по злепоставящ за него начин. И така, същата вечер аз се измъкнах от къщи и се отправих към Червения павилион. Минах отзад и влязох, без никой да ме види. Ли седеше пред масата и пищеше нещо. Той се зарадва на появата ми, предложи ми стол и заяви, че винаги е бил уверен в моето съгласие, тъй като това е волята на небето. Опитах се да изкопча нещо за предполагаемото престъпление, но той ми отговаряше уклончиво. Виждам, че сте ме излъгали, казах му аз тогава, връщам се вкъщи и ще разкажа всичко на баща си. Той стана и започна да ме обижда как ли не, разкъса горната част на роклята ми и заяви, съскайки, че ще ме изнасили. Не смеех да викам за помощ, тъй като името ми щеше да бъде опетнено, ако се разбере, че съм дошла на тайна среща с мъж. Всъщност се надявах да го удържа и се борих с всички сили, издрах му устата и ръцете. Той от своя страна беше много груб с мен. Ето доказателството.

Без да обръща внимание на протестите на баща си, смъкна от раменете роклята си и застана гола до кръста пред съдията. По рамото ѝ, по лявата гърд и по ръцете се виждаха виолетови, вече започнали да пожълтяват белези. Тя се прикри отново с роклята и продължи:

— Докато се борехме, от масата се разхвърчаха листата и се показа малък кинжал. Престорих се, че приемам предложението на негодника, и когато той пусна ръцете ми, за да развържа колана си, аз сграбчих оръжието и извиках, че ще го убия, ако не се откаже от намерението си. Той пристъпи към мен... замахнах наслуки и после видях кръв да блика от врата му. Той отстъпи към креслото, строполи се в него и захърка ужасяващо. Обезумяла, аз изтичах през парка. После разказах всичко на баща си, той ще ви разкаже останалото.

Нефритов Пръстен се поклони леко на съдията и слезе по стълбите на павилиона. Съдията Ди погледна въпросително към Фън. Главният надзорник на Райския остров подръпваше бакенбардите си, после се покашля и започна със сломен глас:

— Когато дъщеря ми разказа всичко, ваше превъзходителство, се опитах да я успокоя, като ѝ обясних, че тя няма вина за убийството, че най-свещено право на жената е да брани честта си независимо на каква цена. От друга страна, за мен щеше да е твърде неприятно, ако цялата история се разчуеше. Репутацията на Нефритов Пръстен щеше да пострада и въпреки че слуховете за някаква моя злодейска роля в една история отпреди много години са напълно несъстоятелни, щеше да ми

е доста неприятно отново да се разнесат. Затова реших да действам твърде... хм... неправомерно.

Той замълча, колкото да сръбне глътка чай, и продължи:

— Отидох в Червения павилион, където заварих Ли мъртъв в креслото в средата на салона, точно така, както беше разказала дъщеря ми. На масата и по пода имаше малко кръв, дрехата му бе попила почти всичко. Отнесох трупа в Червената стая, положих го на пода с ножа в дясната ръка. После взех пръснатите при борбата документи от салона и ги занесох в Червената стая, излязох и заключих вратата отвън. Единственият прозорец на Червената стая с мъртвеца в нея е с решетки и се надявах смъртта му да мине за самоубийство. Така и стана, още повече че отказът на Царицата на цветята осигуряваше достатъчно правдоподобен мотив.

— Предполагам — отбеляза съдията Ди, — че сте мушналия ключа в ключалката отвътре при разбиването на вратата, след като са ви извикали?

— Точно така, ваше превъзходителство. Бях взел ключа със себе си, защото знаех, че щом нещастieto бъде открито, аз ще съм първият, когото ще повикат. Управителят на хотела ме извика, пътем уведомихме съдията Луо и веднага дойдохме в Червения павилион. Когато разбиха вратата, магистратът и стражарите нахълтаха веднага в стаята и се спуснаха към мъртвия, както и очаквах, така че успях спокойно да пхна ключа в ключалката.

— Тъкмо това и предположих — рече съдията Ди. Замисли се за миг, после, поглаждайки брадата си, допълни: — И за да не се разкрие измамата ви, сте взели последните писания и драсканици на Ли.

— Но защо да го правя, ваше превъзходителство? Този развратник се е домогвал и до Царицата на цветята.

— Но не за нея е мислел, когато е чертаел двата кръга, а за вашата дъщеря. В неговите представи тези два кръга са означавали нефритови пръстени. Когато ги е начертал, е забелязал, че приличат и на пълната есенна луна, и затова е изписал три пъти това име под тях.

Фън се взря втрещен в съдията.

— Всемогъщи небеса, точно така е! — извика той. — Колко глупаво от моя страна да не се сетя. — И с неудобство добави: — Предполагам, че сега цялата история ще се разчуе и отново ще се разглежда от съда?

Съдията Ди допи чая си на малки глътки, загледан в разцъфналите олеандри. Две пеперуди се преследваха над озарените от слънцето цветове. В тази така спокойна градина човек се чувстваше много далеч от шумното оживление на острова. Като се обърна към домакина, съдията промълви с тъжна усмивка:

— Вашата дъщеря е много смело и способно момиче, господин Фън. Разказът ѝ, допълнен с вашия, ни помага да изясним смъртта на младия учен. Много съм доволен, че имаме и обяснения за произхода на драскотините по ръцете му, тъй като в един момент започнах да се питам дали в тази загадъчна история не са замесени и свръхестествени сили. Но трябва да си обясним и подутините на врата му. Дъщеря ви забелязала ли ги е?

— Не, ваше превъзходителство. Нито пък аз. Вероятно е някакво подуване на жлеза. Но да се върнем към мерките, които възнамерявате да предприемете по отношение на дъщеря ми и мен. Дали смятате...

— Когато една жена убива мъж, който се опитва да изнасили — прекъсна го магистратът, — законът повелява тя да напусне трибунала свободна. Но вие господин Фън, вие нарочно сте объркали уликите на убийството, а това е сериозно престъпление. Преди да реша какво ще предприема, бих искал да зная нещо повече за едновременните слухове, за които вашата дъщеря спомена. Прав ли съм, мислейки, че те ви набеждават за убийството на Дао Куан, бащата на Дао Бандъ, преди трийсет години, понеже е бил ваш съперник за сърцето на една жена?

Фън се изправи в креслото си и отговори отчетливо:

— Да, ваше превъзходителство. Безполезно е да ви убеждавам, че това е една чудовищна клевета и че не съм убил Дао Куан, моя най-добър приятел. Вярно е, че по онова време бях дълбоко влюбен в Царицата на цветята, куртизанката Зелен Нефрит. Най-съкровено ми желание бе да се ожена за нея. Бях на двацет и пет години, току-що назначен за главен надзорник на острова. Моят приятел Дао Куан, който беше на двацет и девет години, също я обичаше много. Той беше женен, но бракът му не бе твърде щастлив. Фактът, че и двамата бяхме влюбени в Зелен Нефрит, не влияеше върху нашето приятелство. Всеки от нас се стараеше да спечели сърцето на красавицата и този, който не успееше, нямаше да се сърди на другия заради победата му, така се бяхме уговорили и бяхме напълно единодушни в решението си.

Зелен Нефрит като че не бързаше да направи своя избор и все отлагаше момента за окончателното си решение.

Фън спря за миг и потърка брадичката си. Поколеба се, очевидно се питаше как точно да обясни и да поднесе нещата, и накрая каза:

— Май че ще е по-добре да ви разкажа цялата история, ваше превъзходителство. Трябваше още преди трийсет години да го направя, но постъпих глупашки и когато ми дойде акълът, вече беше късно.

И той въздъхна дълбоко.

— Освен Дао Куан и мен още един човек ухажваше Нефрит, търговецът на антики Уън Юан. Той домогваше до нейната благосклонност не защото беше влюбен, а единствено за да се наложи... да каже че струва не по-малко от мен или Дао. Той плати на една от прислужничките на Зелен Нефрит да следи, като си въобразяваше, че аз или Дао тайно един от друг сме станали любовници на красивата куртизанка. И тъкмо когато с Дао решихме да подканим Зелен Нефрит най-сетне да направи своя избор, платената от Уън прислужница му доверила, че господарката ѝ е бременна. Уън веднага отишъл при Дао и му съобщил новината, загатвайки, че аз съм отговорен за събитието и че двамата със Зелен Нефрит сме се подиграли с него. Дао веднага дотича. Въпреки че беше темпераментен човек, той бе достатъчно умен и справедлив и никак не ми беше трудно да го убедя, че не съм имал интимни отношения със Зелен Нефрит. Започнахме да обсъждаме как да постъпим. Аз предложих да отидем при нея и да ѝ кажем: ние знаем, че обичате друг, и няма да ви досаждаме повече, но по-добре е да ни имате доверие и да ни съобщите името на избраница на вашето сърце, защото ние си оставаме ваши приятели и сме готови да ви помогнем при нужда. Но Дао не беше съгласен. Според него Зелен Нефрит ни бе накарала да повярваме, че се колебае кого от двама ни да избере, с единствената цел да измъкне повече пари. Аз я защитих, като изтъкнах, че подобно нещо не ѝ е присъщо, но Дао не желаше повече да ме слуша и бързо си тръгна. Щом излезе, размислих и реших, че е мой дълг да го разубедя и да го предпазя от някоя необмислена постъпка. На път за дома му срещнах Уън Юан. Със злорада усмивка той ми каза, че токущо е съобщил нещо ново на Дао: Зелен Нефрит щяла да Се срещне с неизвестния си любовник същия ден следобед в Червения павилион... И добави, че Дао вече е тръгнал за там, за да разбере кой е мъжът. Като

се опасявах приятелят ми да не попадне в мрежите на Уън, се втурнах към Червения павилион направо през парка. Когато стигнах до верандата, видях Дао да седи в салона. Извиках го. Той не помръдна. Тогава влязох и видях, че от гърлото му стърчи дръжката на нож, а гърдите му са целите в кръв. Нещастникът вече не дишаше.

Фън прекара ръка по лицето си, после се втренчи с невиждащ поглед в олеандрите отвън. След малко се посъвзе и продължи:

— Докато гледах потресен трупа на моя приятел, чух стъпки в коридора. Веднага съобразих, че ако ме заварят, ще ме обвинят, че съм убил Дао от ревност. Изтичах до павилиона на Царицата на цветята. Нямаше никой. След това се върнах вкъщи. Седнах в библиотеката и се помъчих да намеря някакво обяснение на току-що видяното, когато един помощник на съдията дойде да ми съобщи, че в качеството си на главен надзорник на острова трябва незабавно да отида в Червения павилион, където някой се е самоубил. Отидох. Заварих съдията и хората му в Червената стая. Някакъв прислужник от хотела забелязал тялото на Дао през решетките на прозореца. Вратата била заключена, а ключът се намираще на пода до нея и съдията реши, че Дао се е самоубил, забивайки в гърлото си ножа, чиято дръжка още стискаше във вкочанената си длан. Какво да сторя? Какво да кажа? Изглежда, след като съм си тръгнал от павилиона, убиецът е пренесъл трупа от салона в Червената стая, за да заприлича на самоубийство. Когато разпитаха управителя за възможния мотив за самоубийство, той изтъкна че Дао е бил един от ухажорите на Царицата на цветята. Магистратът нареди да доведат Зелен Нефрит и тя потвърди. За голяма моя изненада заяви, че той бил предложил на господаря ѝ да я откупи, за да се ожени за нея, но тя му отказала. Отчаяно се мъчех да привлека вниманието ѝ, правех знаци, докато изричаше невероятните си лъжи, но тя нито за миг не отклони погледа си към мен. Без да мисли повече, съдията реши, че става въпрос за банално самоубийство поради нещастна любов, и я отпрати. Понечих да тръгна след нея, но той ми нареди да остана. Епидемията от едра шарка вземаше плашещи размери и магистратът на Цинхуа и хората му бяха на острова. Цяла нощ се мъчихме да измислим какви мерки да предприемем, за да спрем разпространението на заразата. Реши се освен всичко друго да се изгорят някои постройки. Затова не успях да потърся Зелен Нефрит и да ѝ поискам обяснение за лъжите. Повече не я видях. Рано сутринта

на другия ден тя тръгнала към гората заедно с останалите куртизанки, когато стражите дошли да подпалят техните общежития. Там се заразила и починала. Една нейна приятелка ми предаде документите ѝ за самоличност, които открила в дрехите ѝ, преди трупът да бъде изгорен на голямата погребална клада, издигната по заповед на магистрата.

Лицето на Фън бе мъртвешки бледно, капчици пот блестяха върху челото му. Той пое с несигурна ръка чашата чай, едва отпи и продължи уморено:

— Разбира се, трябваше да предупредя магистрата, че Дао Куан е бил убит и че виновникът е подредил всичко така, че да изглежда като самоубийство. Дългът ми повеляваше да отмъстя за своя приятел, но не знаех до каква степен Зелен Нефрит бе замесена. А и след смъртта ѝ как можех да разбера? Не ваше освен това да забравям, че Уън Юан ме бе видял близо до Червения павилион. Ако проговорех той щеше да ме обвини, че аз съм убил Дао. И като подъл страхливец си замълчах. След три седмици, когато епидемията утихна, Уън Юан дойде при мен. Обвини ме, че аз съм убил Дао и съм подредил всичко така, че да прилича на самоубийство. Каза, че ако не му отстъпя поста си на главен надзорник, щял да ме предаде на съда. Тичай веднага, отвърнах му. Бях много щастлив, че най-сетне истината ще излезе наяве, тъй като мълчанието ми тежеше повече от всичко. Но Уън е хитър подлец. Знаеше, че няма доказателства, и просто се опитваше да ме уплаши. Задоволи се да подхвърля насам-натам, че не било изключено аз да съм убил Дао, но не отиде в съда. Четири години по-късно успях да прогоня образа на Зелен Нефрит от сърцето си, ожених се и ми се роди дъщеря, Нефритов Пръстен. Тя порасна и срещна Дао Бандъ, сина на Дао Куан. Двамата като че се харесаха и аз хранех надеждата, че ще се съберат един ден. Този съюз щеше да е един вид утвърждаване на старото ми приятелство с Дао Куан. Но гнусните слухове, пуснати от Уън Юан, стигнаха до ушите на Дао Бандъ и скоро усетих промяна в отношението му към мен.

Гласът на Фън се прекърши, той погледна с нещастно изражение съдията и продължи:

— Изглежда, и дъщеря ми забеляза това. Напоследък посърна. Опитах се да ѝ намеря друг годеник, но тя отказваше на всички. Много упорито момиче е, а и с независим характер, ваше превъзходителство.

Затова толкова се зарадвах, когато се заинтересува от Дзя Юбо. Бих предпочел някое местно момче, разбира се, още по-добре някое, което познавам, но не можех повече да гледам как дъщеря ми страда, и бях готов на всичко. Със съгласието си да бъде посредник годежа Дао Бандъ ми даде да разбере, че окончателно се е отказал от нея — той въздъхна дълбоко и те — Сега негово превъзходителство знае всичко, включително и подбудите ми да наглася убийството на Ли като самоубийство.

Съдията Ди бавно поклати глава. Тъй като продължаваше да мълчи, Фън тихичко промълви:

— Заклевам се в паметта на покойния си баща, че всички подробности около смъртта на Дао Куан, които току-що съобщих на негово превъзходителство, са самата истина.

— Душите на мъртвите са все още сред нас, господин Фън — проговори със строг глас съдията. — Не произнасяйте току така имената им.

Той отпи няколко глътки чай и продължи:

— Ако сте ми казали чистата истина, един съвършен убиец е все още сред нас. Преди трийсет години той е убил в Червения павилион човека, който е открил връзката му със Зелен Нефрит. Може би отново той е нанесъл удар и този път жертвата му е била Есенна Луна.

— Но инспекторът по съдебна медицина установи, че тя е починала от сърдечна криза, ваше превъзходителство!

Съдията Ди поклати глава.

— Не съм убеден. Не вярвам в съвпаденията, господин Фън, а двете истории прекалено много си приличат, поне според мен. Нашият непознат веднъж вече е бил замесен в живота на една Царица на цветята, трийсет години по-късно той спокойно би могъл да се набърка в живота на друга царица.

И като погледна остро Фън Дай, добави:

— И тъй като говорим за Есенна Луна, имам чувството, че вие не ми казахте всичко, което знаете за нея, господин Фън!

Изумлението, което се изписа върху лицето на главния надзорник, не изглеждаше фалшиво.

— Малкото, което знаех, вече ви съобщих, ваше превъзходителство! — извика той. — Единственият неприятен момент, за който сметнах, че ще ви е неприятно да узнаете, бе кратката й

връзка с магистрата Луо, но негово превъзходителство доста бързо се досети и за това.

— Вярно е. И така, господин Фън, ще си помисля какви мерки да приложа във вашия случай. Засега ми е невъзможно да ви съобщя нещо повече.

Той стана и излезе през голямата порта, изпратен от домакина.

ГЛАВА XV

СКАРИДАТА СЕ ПОКАЗВА В НОВА СВЕТЛИНА И МА ЖУН НАЙ-СЕТНЕ УЗНАВА ЗА КАКВО СЛУЖАТ ТИКВИТЕ НА ДВАМАТА МУ ПРИЯТЕЛИ

Съдията Ди свари Ма Жун на верандата на Червения павилион.

— Току-що научих една много интересна история — каза съдията. — Изглежда, отговорът на всичките ни въпроси трябва да се търси в миналото. По-точно, в убийството на Дао Куан. Трябва веднага да се срещнем с госпожица Лин, тя сигурно би могла да ни подсказе нещо, което да ни отведе до убиеца. И тогава ще знаем кой е отговорен за смъртта на Есенна Луна. Аз... — той млъкна и подуши въздуха. — Ужасно лошо мирише тук!

— Аз също усетих — заяви Ма Жун. — Може би в храстите има труп на умряло животно.

— Да влезем. Трябва да се преоблека.

Двамата минаха в салона. Ма Жун затвори двойната врата и докато помагаше на господаря си да облече чиста роба, заразправя:

— Преди да се върна тук, изпих една кана вино с младия поет Дзя Юбо, ваше превъзходителство. Рака и Скаридата имат право, старият антиквар е замислял някаква комбина с Ли, за да заеме мястото на Фън.

— Седни. Искам да знам точно какво каза Дзя.

Когато Ма Жун свърши разказа си, съдията доволно рече:

— Ето значи какво пропусна да ни съобщи Уън! Имах ясното усещане, че крие нещо. Вероятно са някакви компрометиращи документи, които Уън и Ли са искали да подхвърлят у Фън с помощта на Дзя, а след това да издадат главния надзорник на властите. Но това няма особено значение, тъй като планът е бил изоставен. Имах дълъг

разговор с Фън Дай и дъщеря му. Изглежда, Ли не се е самоубил. Бил е убит.

— Убит ли, ваше превъзходителство?

— Да. Слушай какво ми разказаха двамата.

След като съдията предаде накратко разговора състоял се в беседката сред олеандрите, Ма Жун възкликна с невъздържана възхита:

— Какво момиче! Не ѝ липсва характер, поетът правилно я е оценил. Но и разбирам защо не бърза да се обвърже с нея. Да се ожениш за такова момиче, означава да си навлечеш безкрайни неприятности. Така или иначе, историята с влюбения академик се изясни.

Съдията бавно поклати глава.

— Не съвсем, Ма Жун. Ти, който си участвал в безброй схватки, кажи ми, моля те, не е ли странно, че Нефритов Пръстен забива ножа, който държи в дясната си ръка, в дясната вратна вена на нападателя си?

Ма Жун смръщи вежди.

— Странно е, да. Но не е напълно невъзможно, ваше превъзходителство. Когато двама души са се вкопчили, а помежду им има голо острие, понякога се случват доста странни неща.

— Благодаря ти. Исках да чуя мнението на специалист.

Той потъна в мисли, после изведнъж обяви:

— Мисля да поостана още малко тук. Искам да подредя всичко в главата си, преди да разпитам госпожица Лин, да си набележа въпросите, които да ѝ задам. Иди да помолиш Рака да те заведе до колибата на бившата певица. Не влизай вътре, просто виж мястото. После ела да ме вземеш и двамата ще отидем при нея.

— Можем много лесно да открием колибата и сами, ваше превъзходителство. Зная, че е до реката, точно срещу кея.

— Не, не искам да ни видят, че обикаляме и разпитваме къде живее сляпата жена. Не е изключено един убиец да се навърта наоколо, а госпожица Лин е вероятно единственият човек, който може да ни каже нещо за него. Ще ми бъде много неприятно, ако ѝ се случи нещо. Хайде, ще те чакам тук, теми за размисъл никак не ми липсват.

Докато говореше, съдията Ди съблече долната си дреха, постави шапката си върху масата и се изтегна на дивана. Ма Жун постави до

главата му масичката за чай, за да може господарят му да я достигне, без да става, и излезе.

Насочи се веднага към най-големия игрален дом. Денят преваляше и по всяка вероятност Рака и Скаридата се бяха завърнали подир следобедната дрямка. Така беше наистина: двамата приятели стояха на първия етаж и наблюдаваха масите с обичайната си сериозност. Ма Жун им обясни целта на посещението си и добави:

— Може би някой от вас ще дойде да ми я покаже?

— Ще отидем и тримата — отвърна Рака. — Двамата със Скаридата не се делим.

— Тъкмо дойдохме, но още малко упражнения няма да са ни излишни. А и синът ми сигурно скоро ще се върне. Ще помоля шефа да ни замени.

Скаридата слезе до партера, а Рака изведе Ма Жун на балкона. Довършваха третата си чаша вино, когато Дребният Гърбушко се върна и съобщи, че е уредил всичко и че двама колеги ще ги заместят за няколко часа. Тримата мъже поеха по една оживена улица, после по втора, все на запад. Скоро навлязоха в по-спокоен квартал, където живееха амбулантни търговци и кулита. Когато излязоха на запуснат, обрасъл в храсталаци терен, Ма Жун отбеляза без особено въодушевление:

— Май не сте си избрали много весело местенце за живеене.

Рака посочи една горичка и отвърна:

— Там, от другата страна на горичката, гледката повече ще ви се хареса. Госпожица Лин живее в оная колиба, под голямото тисово дърво. Нашата къща е по-нататък, сред върбите край реката. Този пуцинак не е много привлекателен, но ни отделя от шумните улици.

— Когато сме си у дома, най-много ценим спокойствието — заяви Скаридата.

В този миг изпукаха счупени клони и от храстите изникнаха двама мъже. Единият стисна за ръцете Рака, който вървеше най-отпред, а другият му нанесе страхотен удар с дебела тояга в гърдите. Рака се строполи с глух стон. Докато нападателят вдигаше оръжието си, за да разбие черепа на Рака, Ма Жун се хвърли напред и огромният му юмрук се стовари върху челюстта на разбойника. Той се свлече до Рака, а Ма Жун се обърна към втория бандит. Пресрещна го дългото острие на сабя и той едва успя да отскочи, избягвайки насоченото към

гърдите му острие. В този момент се показаха още четирима убийци. Трима бяха с голи саби в ръцете, а четвъртият размаха една къса пика и изкрещя:

— Накълцайте ги на парченца!

Положението не беше никак розово. За секунда Ма Жун съобрази бойния план. Най-добре беше да изтръгне копието от далака, но първо трябваше да скъта на сигурно място дребния гърбушко, защото не беше сигурен, че дори и с копие в ръката ще издържи дълго срещу четири яростно развъртени саби. Като отклони с лек ритник насоченото към него оръжие (без обаче да успее да го изтръгне от ръцете на противника си), той извика през рамо на Скаридата:

— Бягай да търсиш помощ!

— Дръпнете се оттам — измърмори Гърбушкото, изниза се покрай краката му и се стрелна право към онзи с копието.

Той се усмихна злобно и насочи оръжието си към дребния противник. Ма Жун понечи да издърпа приятеля си назад, но другите бандити му преградиха пътя, за да дадат възможност на главатаря си да се позабавлява с гърбавия. В мига, когато Ма Жун наведе глава, за да избегне един саблен удар, видя дланите на Скаридата да се стрелват напред от ръкавите, всяка стиснала края на тъничка верига с привързана за края ѝ желязна топка, голяма колкото яйце. Топките се завъртяха, свистейки бясно и мъжът с копието заотстъпва, опитвайки се отчаяно да се измъкне от обсега им. Другарите му веднага се притекоха на помощ и забравиха за Ма Жун. Но Скаридата сякаш имаше очи по цялото тяло. Той се извъртя и една от топките му спуска черепа на най-близкия нападател. Още едно вихрено завъртане и втората топка поломи рамото на главатаря. Приплъзвайки се като невестулка напред, той изпълняваше нещо като магически танц — малките му крачета едва докосваха земята, сивата му грива плющеше на вятъра сред вихрушката на топките, които образуваха около него непроницаема и смъртоносна метална стена.

БОЕЦЪТ С ВЕРИГИТЕ СРЕЩУ УБИЙЦИТЕ

Ма Жун отстъпи със затаен дъх. Разбра, че пред очите му се демонстрира тайното изкуство на смъртоносните вериги, за което хората понякога плахо шушукаха. Веригите бяха прикрепени към мършавите китки на Гърбушкото с кожени ремъци и той променяше дължината им според случая, като ги отпускате и придърпваше между пръстите си. Едната от тях, прихваната изкъсо в лявата ръка на Скаридата счупи десницата на втория сабълор, докато другата отпусната докрай, се стовари върху лицето на третия разбойник със силата на ковашки чук. От всичките нападатели само двама още стояха на краката си. Единият направи опит да закачи лявата топка със сабята си, докато другият се обърна и побягна. Ма Жун понечи да го спре, но намесата му се оказа излишна — дясната топка излетя и цапардоса

гръбнака на беглеца, който се просна на земята. В същия миг лявата верига се уви като змия около сабята на другия. С рязко движение на китката Скаридата придърпа разбойника, същевременно скъси дясната верига и удари с топката нещастника право в слепоочието. Битката беше приключена. Дребният Гърбушко прибра сръчно топките — по една във всяка длан, нави веригите около ръцете си и спусна ръкавите. Когато Ма Жун пристъпи, за да го поздрави, зад тях един глас изрече с укор:

— И този път въртя от лакътя, а не от китката!

Рака се бе измъкнал изпод трупа, който се бе стоварил отгоре му в началото на боя, и сега седеше, облегнат на едно дърво. Повтори почти през сълзи:

— Ех, този твой лакът!

Скаридата се изправи срещу него и извика, почервенял от гняв:

— Не е вярно!

— Вярно е, вярно е — повтори Рака, — много ясно видях. Затова последният ти удар с късата верига никакъв го нямаше!

Той търкаше могъщата си гръд и сякаш започваше да се съвзема след страхотния удар на боздугана, който би претрепал всеки друг. Стана, изплю се и продължи неумолимо:

— Не бива да използваш лакътя. Трябва да въртиш само с китката.

— Страничните удари стават по-добре с лакътя — възрази Скаридата.

— Не е вярно, всичко е в китката — не отстъпваше Рака. И като се наведе над трупа на мъжа с боздугана, промърмори:

— Жалко, че го стиснах толкова яко за гърлото — после се приближи до главатаря, единствения, който все още дишаше и го попита:

— Кой ви прати?

Със сгърчена върху кървящата гръд длан мъжът прошепна:

— Ли ни каза...

Фонтан от кръв бликна от устата му, тялото му потръпна в последен гърч и притихна.

Ма Жун привършваше огледа на останалите трупове.

— Добре свършена работа! — искрено се възхити той. — Къде сте се обучили така?

— Аз го уча — обясни Рака, без да повишава тон. — Десет години труд. Карам го да тренира всеки ден. Не сме далеч от вкъщи, хайде да изпием по едно. С трупове ще се оправим после.

Скаридата вървеше на няколко крачки зад тях и още се цупеше.

— Не бихте ли могли и мен да научите да въртя веригите? — замечтано попита Ма Жун.

— Не. На юначаги като вас и като мен не им се отдава. Ние не можем да удържим силата си и правим грешки, не улучваме. А трябва само да завъртиш топките. После просто ги направляваш и те вършат цялата работа. Все едно кантар. Разбирате ли? Топките се удрят и се спускат като блюдата от всяка страна на кобилищата, която всъщност е човекът. За тази работа стават само дребни, мършави и леки мъже. А и това изкуство може да се прилага само на открито, за да има достатъчно простор от всички страни. Когато стане бой на закрито, отпред съм аз, Скаридата действа навън. Нали ви казах, двамата никога не се делим.

Докато вървяха, той посочи една колиба, подпряна на голямо тисово дърво, с пролуки между дъските, и каза:

— Ето къде живее госпожица Лин.

След няколко минути тримата спряха. До върбите край реката се издигаше варосана колиба със сламен покрив, сгушена зад простичък бамбуков плет. Рака накара Ма Жун да заобиколи къщичката, за да му покаже добре поддържаната градинка, в която земята не се виждаше от избуялите тикви, след което покани госта да седне на дървената пейка под стряхата. Оттатък върбите започваше реката, чийто отсрещен бряг не се виждаше. Наслаждавайки се на покоя, който излъчваше гледката, Ма Жун забеляза голямо отвесно скеле от бамбук, върху което на различна височина бяха закачени шест тикви.

— За какво служи това съоръжение? — любопитно попита той.

Рака се извърна към Скаридата, който се приближаваше към тях, все така намръщен.

— Номер три! — извика Рака.

Ръката на Гърбушкото изскочи от ръкава като светкавица. Чу се метално звънтене и топката улучи третата от окачените тикви. Рака се изправи тежко, вдигна разцепения плод и го постави на широката си длан. Скаридата гордо се приближи. Двамата мъже мълчаливо разгледаха тиквата. Рака поклати глава и пусна двете половини.

— Точно така е, както се страхувах — с укор изрече той. — Лакътят ти отново е отклонил удара.

Лицето на Гърбушкото стана пурпурно. Той с негодувание възропта:

— Но изместването е само на половин пръст от центъра!

— Абе не е съвсем лошо — смили се Рака, — но ако беше използвал китката, щеше да е по-добре. Китката, разбираш ли, не лакътя!

Скаридата изръмжа. Погледна към реката и каза:

— Синът ми няма да се върне скоро. Ще донеса нещо за пиене — и се отпрати към къщата, докато Рака и Ма Жун се настаняваха на пейката...

— Значи ги използвате за мишени, така ли?

— А за какво друго? На всеки два дена му приготвям по шест, с различна големина, и ги закачам на различни разстояния — Рака погледна през рамо и като се увери, че гърбушкото не може да ги чуе, прошепна някак сърдито: — Много е добър с топките. Страхотен е! Но ако му го кажа, ще се отпусне. Особено с къса верига няма грешка. Нося голяма отговорност за него, приятел ми е. Нали разбирате?

Ма Жун кимна.

— С какво се занимава синът му?

— Доколкото мога да знам, с нищо... — бавно промълви Рака. — Защото не е жив. Чудесно момченце беше и Скаридата много се гордееше с него. Но преди четири години детето отишло за риба с майка си. Една военна джонка ударила лодката им и те се удавили и двамата. От този ден всеки път, когато стане дума за сина му, Скаридата плаче. Не беше невъзможно да се работи, един ден и на мен ми дойде до гуша и му рекох: „Синът ти не е умрял. Не го виждаш често, защото по цял ден е на реката.“ И той ми повярва. За жена му не споменах, в края на краищата онова, което човек може да понесе, си има предел. А и тя беше с едно езиче...

Рака въздъхна, почеса се по главата и продължи:

— Тогава казах на приятеля си: „Хайде да помолим да сме все нощна смяна, така ще можеш да виждаш сина си, когато се прибира привечер.“ И на това ми повярва.

Свивайки могъщите си рамене, Рака заключи:

— Умът му е зает с мисълта за връщането на момчето и аз мога от време на време спокойно да му споменавам за него, без той да се разрежава.

В този момент Гърбушкото се появи с голяма делва с вино и три глинени чаши. Сложи ги върху светещата от чистота масичка и седна. Първо пиха за днешната победа. Ма Жун млясна с език и докато Рака пълнеше отново чашите попита:

— Познавате ли тези гадове?

— Виждам съм двамина от тях. Участваха в една банда от другата страна на реката. Преди две седмици нападнаха куриер на Фън. Ние с един колега бяхме охрана. Убих трима, двама избягаха. Но направиха грешката да се върнат, за да си отмъщават.

— Знаете ли кой е този Ли, за когото спомена главатарят?

Рака погледна Скаридата и попита:

— Колко мъже на острова се казват Ли?

— Трябва да има най-малко двеста.

Изпъкналите очи на Рака отново се обърнаха към Ма Жун.

— Чухте ли? — попита той. — Най-малко двеста.

— Все пак можем да потърсим... — колебливо предложи Ма Жун. — Тия днешните вече никога нищо няма да търсят отвърна Рака. И като се обърна към приятеля си добави: — Хубава е реката на свечеряване. Жалко, че не се случва да сме си често у дома по това време.

— Спокойно е — блажено проговори Скаридата.

— Спокойно... Невинаги обаче! — възрази Ма Жун като се надигна да си ходи. — Надявам се, ще се опитате да разберете причината за нападението. Аз трябва да се върна при господаря си и да му съобщя къде може да се види с госпожица Лин.

— Ако е още там — уточни Рака. — Тази сутрин, като минахме край колибата ѝ, вътре светеше.

— И понеже тя е сляпа — поясни Скаридата, — това, че светеше, означава, че е имала посетители.

Ма Жун благодари на двамата приятели за гостоприемството и потъна в здрача. Пред колибата на бившата куртизанка забави за миг крачка. Прозорецът тъмнееше и вътре цареше пълна тишина. Сред здрача в стаята се виждаше бамбуково легло. В него нямаше никой.

ГЛАВА XVI

СЪДИЯТА ДИ ПОСЕЩАВА ЖИЛИЩЕТО НА ЕДНА ПОКОЙНА КРАСАВИЦА И РАЗЧИТА ПОСЛЕДНОТО ПОСЛАНИЕ НА ЕДИН МЪРТВЕЦ.

Когато се върна в Червения павилион, помощникът на съдията Ди завари господаря си изправен до парапета на верандата. Магистратът замислено наблюдаваше слугите, които палеха разноцветните фенери, окачени по клоните на дърветата в градината. Ма Жун му разказа за нападението, на което той и приятелите му бяха станали жертва, и отсъди:

— С една дума, разбрах къде е жилището на госпожица Лин, но едва ли има смисъл да се разкарвате. Посетителят ѝ от тази сутрин, изглежда, я е отвел някъде, защото колибата е празна.

— Но тя е много болна — извика съдията Ди. — Нещо не ми харесва това посещение. Между другото, мислех, че освен двамата ти приятели и Сребърна Фея никой и не подозира за съществуването на клетата жена.

Той притеснено подръпна мустаците си.

— Сигурен ли си, че нападението е било срещу Рака и Скаридата, а не срещу теб?

— Напълно, ваше превъзходителство! Как биха могли тия разбойници да знаят, че ще бъда там. Не, те бяха устроили засада на Рака, за да отмъстят за тримата си приятели, убити при въоръжено нападение преди две седмици. Изобщо не подозираха на какво е способен Скаридата.

— Ако беше срещу приятелите ти, нападателите би трябвало да знаят, че те спят през деня, работят през нощта и се прибират едва призори. Ако ти не ги беше помолил да те заведат до жилището на

госпожица Лин, нападателите щяха да висят напразно цялата вечер и цялата нощ...

— Може би такъв е бил планът им — сви рамене Ма Жун.

Съдията Ди потъна в размисъл, загледан в парка където веселието започваше отново. След миг се обърна към Ма Жун и с въздишка каза:

— Твърде самонадеяно беше от моя страна да реша, че един-единствен ден ще ми стигне, за да разкрия всичко. Така или иначе, тази вечер няма да имам нужда от теб. Иди да вечеряш и се позабавлявай. Утре сутринта след закуска те искам тук.

Когато Ма Жун излезе, магистратът закрачи с ръце на гърба напред-назад по верандата. Мисълта за самотна вечеря тук, в тази стая, никак не му се нравеше. Той облече по-проста роба от син памучен плат, сложи си малка черна шапчица и напусна „Вечно блаженство“ през главния вход. Почти бе подминал странноприемницата, където бе отседнал Дзя Юбо, когато внезапно се спря. Ако поканеше младия поет на вечеря, би могъл да го поразпита по-подробно за домогванията на Уън до поста главен надзорник. Защо младият Ли така внезапно се е оттеглил от заговора? Дали му се е сторило по-лесно да накара госпожица Фън да се омъжи за него, като по този начин сложи сам ръка върху парите на баща ѝ, без да има нужда да дели с търговеца? Той влезе вътре. Но управителят му съобщи, че младежът е излязъл след закуска и оттогава никой не го е виждал.

— А аз оня ден му дадох на заем една сребърна монета — мрачно заключи той.

Съдията го остави с терзанията му и продължи пътя си. Влезе в първата гостилница и си поръча скромна напитка. След като привърши, излезе на балкона на първия етаж, за да изпие чая си на въздух. Седна до парапета и разсеяно се загледа в тълпата долу. На близкия ъгъл се издигаше олтар за мъртвите и няколко младежи поставяха нови съдове с прясна храна. Съдията преброи на пръсти: утре щеше да е трийсетият ден от Седмата луна, последен ден от Празника на мъртвите. Тогава щяха да изгорят предметите от хартия и другите приношения, но тази нощ вратите на отвъдното все още бяха отворени. Той се отпусна в креслото си и ядно прехапа устни. И друг път му се бе случвало да се занимава със заплетени случаи, но поне бе разполагал с достатъчно данни, за да си изгради някаква теория и да

установи кръга на възможните извършители. Този път историята го объркваше напълно. Без съмнение един-единствен престъпник бе виновен за смъртта на Дао Куан преди трийсет години и за тази, по-скорошната, на Есенна Луна. Дали този човек не е премахнал и госпожица Лин? Тревожна бръчка проряза челото на съдията. Той не можеше да се освободи от чувството, че между изчезването на бившата куртизанка и нападението срещу Ма Жун и приятелите му съществува някаква връзка. А разполагаше с една единствена улика: незнайният убиец по всяка вероятност е около петдесетгодишен и живее на Райския остров или поне го познава много добре. Дори смъртта на Ли не му се струваше напълно изяснена. Нефритов Пръстен бе описала доста правдоподобно начина, по който го бе убедила, но отношенията между академичка и Есенна а оставаха твърде неясни. Наистина бе странно, че никой не е научил къде са ставали любовните срещи. Между тях като че ли е имало нещо повече просто физическо привличане. Разбира се, той е възнамерявал да я откупи от господаря ѝ, но подчертаният му интерес към Нефритов Пръстен доказващ, че съвсем не страстта, а някаква друга, тайна подбуди го е карала да желае освобождаването на куртизанка та. Дали пък тя не го е шантажирала? Съдията Ди тъжно поклати глава. И Ли, и Есенна Луна бяха напуснали този свят и той нямаше как да разкрие тайната.

Изведнъж той изруга яростно. Ругаеше сам себе си без да пести цветистите изрази. Бе допуснал страхотна грешка. Посетителите от близките маси учудено се обърнаха, за да разгледат внушителния брадат господин, който сякаш много се бе разсърдил на самия себе си. Съдията Ди не им обърна никакво внимание. Той се изправи рязко, плати и излезе. Задмина хотела на Дзя Юбо, тръгна край бамбуковата ограда от лявата страна на постройката и спря пред полуоткрехната вратичка. Над нея висеше надпис: „Вход за външни лица забранен“.

Той побутна крилото и се озова на добре поддържана алея, лъкатушеща сред високи дървета. Гъстият листак заглушаваше уличната гълчави и когато се озова на брега на прелестно езерце, съдията бе поразен от пълната тишина наоколо. Изящно дървено мостче, лакирано в червено, водеше до отсрещния бряг. Когато съдията стъпи върху него, уплашени от скърцането жаби наскачаха в черната вода.

На другия бряг стръмни стъпала водеха нагоре към елегантен едноетажен павилион. Основата му, качена на дървени колони, стърчеше поне пет стъпки над земята, медните плочки на заострения покрив бяха зелениясали от времето. Съдията се изкачи на терасата, опасваща цялата тройка. Хвърли един поглед на масивната входна и обиколи целия павилион, които имаше осмоъгълна форма. Когато стигна до противоположната стена се надвеси през парапета. Под него се просваше градината около хотела на Дзя, която по-нататък се сливаше с тази на хотела „Вечно блаженство“, едва осветен от фенерите в парка. От другата страна съзря пътеката към верандата на Червения павилион. Той се обърна, за да разгледа черния вход. Върху ивицата бяла хартия, залепена напъряко през бакърената брава, бе положен печатът на Фън. Реши, че тази врата едва ли е толкова солидна. Един удар с рамо наистина се оказа достатъчен, за да избие ключалката.

Влезе вътре. Пипнешком намери в тъмното една свещ върху малка масичка и я запали с огнивото, поставено до нея. Светлината озари пищно преддверие и малък салон от дясната страна. Вляво се виждаше по-семпла стая, само с едно бамбуково легло и паянтова масичка в нея. По-навътре имаше тоалетна и мъничка кухня. Явно това бе кътче за прислужничката.

Съдията влезе в обширната спалня насреца. До стената в дъното бе долепено огромно легло с изваяни абаносови колони и тежки копринени завеси. Пред него имаше кръгла масичка от червено дърво, инкрустирана със седеф, върху която вероятно поставяха подноса с чая или изисканите лакомства, подходящи за любовните ноци. Натрапчив аромат все още изпълваше въздуха. Съдията пристъпи към широката тоалетка в единия ъгъл и без да се застоява пред грамадното огледало от полирано сребро и безбройните порцеланови бурканчета с всевъзможни помади и пудри, внимателно и огледа ключалките на трите чекмеджета. Сигурно точно тук бившата Царица на цветята е държала писмата си. Най-горното не беше заключено. Съдията откри в него само смачкани носни кърпички и омазнени фиби за коса. Затвори го набързо и мина към следващото което също се отвори веднага. Вътре бяха натъпкани дамски принадлежности от интимния тоалет на куртизанките. Съдията го захлопна с още по-голяма бързина. Третото се оказа заключено. Той дръпна рязко и крехките дъсчици около

ключалката се разлетяха. Онова, което откри, го накара доволно да поклати глава. Чекмеджето бе пълно с писма и визитни картички, с пликосе, неупотребени или използвани, с листа за писма — някои смачкани, други изцапани с мазни отпечатъци от пръсти и червило. Редът и чистотата явно не са били сред добродетелите на куртизанката. Съдията измъкна изцяло чекмеджето и изсипа съдържанието му върху масата. Придърпа един стол и запрехвърля книгата. Блестящото му осенение можеше и да се окаже лъжливо, но той държеше да си изясни нещата докрай. По време на вечерята в „Сивият жерав“ Царицата на цветята бе споменала за подарък, поднесен ѝ от Ли: шишенце парфюм в плик. Тя го попитала какъв е парфюмът, а той казал само: „Постарайте се да стигне до предназначението си.“ Тъй като умът ѝ е бил в парфюма, възможно е да не е обърнала внимание на думите, изречени от младия мъж, приемайки ги за галантна закачка. Но това последно изречение по-скоро приличаше на указание, отколкото на фриволно подмятане. Указание, свързано с някакъв друг предмет, също поставен в плика. Някакво съобщение може би, което Ли я е молел да предаде някому? Без да обръща повече внимание на писмата и визитните картички, съдията Ди ги избута на земята. Това, което търсеше, бе неразпечатан плик. Накрая го набери и го приближи до пламъка на свещта. Беше тежък, без адрес и само на обратната страна с поривист и овладян калиграфски стил бе изписан следният куплет:

*Ето този дар нетленен,
уханията нежни и омайни,
подобни на мечтите сладки и напразни,
що пробудихте е мен.
А сетната мечта е,
щом споменът за мен ви навести,
сълза от този аромат
да кацне нежно там,
където устните ми все така
бленуват жадно да се спрат.*

Съдията извади една игла от косата си и внимателно отвори плика. Разтърси го и отвътре изпадна шишенце от зелен нефрит със

запушалка от слонова кост, след него втори, по-малък плик, който съдията веднага сграбчи. Пликът беше запечатан от младия Ли и носеше следния надпис:

До негово превъзходителство Ли Уейдзин, доктор по литература, бивш императорски цензор и пр., със смирена молба да му отдели миг внимание.

Магистратът отвори плика. Писмото се състоеше от един-единствен лист, като текстът се отличаваше с най-висок литературен стил.

До високо почитаемия ми баща: стана съвършено ясно, че Вашият недостоен и неук син никога не ще успее да се сравни с Вашата несломима храброст и желязна воля и се страхува да надникне в бъдещето. Той достигна, както се оказа, върха на кариерата си и достойно би било да се оттегли. Той уведоми Уън Юан за това свое решение и го натовари с изпълнението на съответните формалности. Тъй като не се осмелявам да се явя пред строгия Ви взор, пиша това писмо, което ще бъде предадено на високо почитаемия му получател от куртизанката Есенна Луна. Гледката на изящната ѝ красота бе утехата на последните ми часове.

Двайсет и пети ден на Седмата луна, по време на Празника на мъртвите.

Лиен, недостоен син, коленичи и докосва три пъти земята с чело.

Бръчка на недоумение проряза челото на съдията Ди. Писмото бе толкова лаконично, че не бе никак лесно да се схване мисълта на автора.

Първият параграф подсказваше, че императорският цензор в оставка Ли Уейдзин, синът му Ли, член на Императорската академия, и Уън Юан са се свързали в някакъв заговор, но в последния момент

младият Ли разбира, че не му достигат смелост и воля, че няма да може да изпълни бащината си заръка, и затова решава, че единственият му изход е да се самоубие. Но в такъв случай ставаше дума за нещо съвсем различно от това един главен надзорник да бъде изместен от поста му с обвинение в скалъпено престъпление! Само небето знаеше какви могъщи интереси бяха намесени тук. Може би бе застрашен човешки живот... може би дори институциите на империята? Трябва отново да разпита този негодник антикваря с цялата позволена от закона суровост! После трябва да посети бащата на младия Ли. После...

Съдията Ди избърса потта, избила по челото му. Задухата в стаята бе почти непоносима, пушекът от свещта още повече я сгъстяваше. Магистратът съсредоточи мисълта си. Не биваше да действа прибързано. Много важно бе да си представи точно как са се явили събитията. След като взема решение да се самоубие, Ли Лиен предава плика на Есенна Луна, но не се самоубива, защото го убива Нефритов Пръстен, която се опитва да обезчести. Съдията стовари юмрук върху масата. Нещата никак не се връзваха. Човек, който е решил да сложи край на живота си, не прави опит да изнасили младо момиче. Не, това беше невероятно!

И все пак писмото не беше подправено. А и признанията на Дзя Юбо пред Ма Жун доказваха, че Ли наистина се е отказал от намеренията си да разори Фън. Фактът, че Есенна Луна не е предала писмото, както я е помолил Ли Лиен, се обясняваше лесно с характера на жената. Що се отнася до връзките ѝ с Ли, не можеше със сигурност да се разбере истинският им характер, но едно беше сигурно: веднага след като научава за смъртта на младия учен, първата ѝ работа е да му намери заместник, насочвайки се към веселяка магистрат Луо. Без дори да разпечата плика, тя го захвърля в чекмеджето си и се сеца за него едва на онази вечеря, когато измамата на Луо я кара да съжалява за покойния си обожател. Някои парченца от мозайката се подреждаха, други — не. Съдията скръсти ръце в широките си ръкави, сбърчи вежди и се втренчи в разкошното легло, върху което години наред последователните Царици на цветята се бяха любили със своите избраници.

Той още веднъж прехвърли в съзнанието си всичко, свързано с трите смъртни случая в онази друга стая, в Червения павилион.

Помъчи се точно да си припомни думите на Фън и на дъщеря му Нефритов Пръстен, както и непълната изповед на Уън Юан и допълнителните сведения, изкопчени от Ма Жун. Изглеждаше съвсем неправдоподобно младият да се втурне да изнасилва момиче малко преди да се самоубие. Но ако това се приемеше, то тогава обстоятелствата около смъртта му намираха доста задоволително обяснение. След като Нефритов Пръстен случайно му нанася смъртоносния удар, бащата на момичето маскира убийството като самоубийство. Драскотините по лицето и ръцете на Ли са от госпожица Фън, докато се е борила с него. Само подутините от двете страни на врата му оставаха необясними. Драскотините по Есенна Луна пък са от ноктите на Сребърна Фея, когато Есенна Луна я наказва с камшика. В тази история загадка оставаха синините по шията на покойната. Съдията Ди имаше чувството, че ако успее да проумее връзката между двата необясними факта, загадката на Червената стая ще бъде разбулена.

Изведнъж в съзнанието му изплува възможно обяснение. Той скочи, закричи из стаята и се спря пред голямото легло. Да, всичко пасваше точно! Всеки факт намираше своето обяснение, включително и опитът за изнасилване и нападението на въоръжените бандити срещу Ма Жун! Сега той знаеше тайната на Червената стая — тайна, чийто неизразим ужас надхвърляше този на кошмарите му от нощта слей откриването на трупа на куртизанката. Той потръпна при спомена за бялото мъртво тяло на Есенна Луна, проснато върху кървавочервения килим, но бързо се овладя и напусна павилиона на злочестата Царица на цветята... Тръгна решително към „Вечно блаженство“.

Когато пристигна, подаде на управителя една от червените си визитни картички и нареди:

— Отнесете това на главния надзорник и му кажете, че съдията желае да го види незабавно с дъщеря му!

После се качи в стаята си и се наведе над парапета, вирайки се в храстите и гъстата растителност под нозете си. Не откри нищо подозрително, върна се в салона и заключи двойната врата, залости напречния прът и затвори капаците на прозорците. Докато сядаше пред масичката за чай, му мина през ма че много скоро в тази така добре барикадирана стая ще стане доста трудно за дишане. Но какво да се прави, така или иначе, не можеше да си позволи и най-малък риск,

защото сега знаеше, че си има работа с подгонен звяр, който няма да се спре пред нищо.

ГЛАВА XVII

ПОМОЩНИКЪТ НА СЪДИЯТА ДИ ПРАВИ ПОХВАЛНА САМОЖЕРТВА И ПРЕКАРВА НОЩТА С ДВАМА ПРОСЯЦИ.

Жун тъкмо се беше почерпил с прекрасна вечеря в един ресторант за юфка в тестени ястия, полята с две кани превъзходно тънко вино, и в чудесно настроение се носеше по улицата с общежитията на куртизанките, като си тананикаше закачлива песничка. Старата жена, която му отвори вратата с надпис „Втори ранг, № 4“, го изгледа враждебно.

— Сега пък какво искате? — попита тя.

— Да видя госпожица Сребърна Фея.

Тя тръгна пред него по стълбите и попита недоверчиво:

— Нали няма да ни навлечете някакви неприятности? В главната администрация ни предупредиха, че днес следобед са я откупили. Но когато ѝ съобщих добрата новина, тя като че ли се уплаши. Поне не мога да кажа, че се зарадва особено!

— Чакай да видиш как ще изглежда, като си тръгне оттук заедно с мен. Няма смисъл да се качваш догоре, и сам ще намеря стаята.

Той изкачи две по две тесните стъпала и радостно почука на вратата, върху която бе изписано името на малката куртизанка.

— Болна съм, не приемам никого! — отвърна тя.

— Дори и мен ли? — извика Ма Жун.

Вратата се откряна и Сребърна Фея го издърпа вътре в стаята.

— Толкова се радвам, че дойдохте! — каза тя, усмихвайки се през сълзи. — Стана нещо ужасно. Трябва спешно да ни помогнете, господин Ма!

— Ни? — учуди се той.

Тогавя забеляза Дзя Юбо, седнал с кръстосани крака върху леглото, печален както обикновено. Ма Жун пое столчето, което

младата жена му подаде и седна. Сребърна Фея се настани на леглото до поета и трескаво заразказва:

— Дзя Юбо искаше да се ожени за мен, но загуби всичките си пари и онази отвратителна госпожица Фън се възползва от това, за да му нахлузи примката. Горкичкият, все така му върви!

И тя погледна младия мъж, преливаща от умиление.

— А тази вечер стана най-лошото. Някакъв неизвестен тип ме откупил от господаря. Все се надявахме да намерим пари и да се измъкнем, но сега вече край! Вие сте офицер в трибунала, нали? Не бихте ли могли да говорите със съдията да ни помогне по някакъв начин?

Ма Жун побутна назад шапката си и бавно се почеса по главата. Поглеждайки нерешително към поета, той попита:

— Каква е тая история с женитба сега? Вие нали смятахте да ходите в столицата, за да се явите на изпитите за чиновнически пост?

— О, небеса, не! Това решение бе плод на моментна слабост, когато само за малко амбицията ми надделя. О, не, моята мечта е малка къщичка нейде сред природата и жена, която ми подхожда. Където ще мога изцяло да се отдам на поезията. Вие самият не смятахте, че от мен би излязъл способен императорски чиновник, нали?

— Не смятам, разбира се — убедено отвърна Ма Жун.

— Тъкмо това ми намекна и вашият господар тогава само, ако имах нужната сума, щях да откупя това храбро дете и щяхме да се заселим в някое малко селце. Купичка ориз на ден и кана вино от време на време е всичко, от което ще имаме нужда. Това винаги мога да осигуря, като работя като учител.

— Учител... — повтори със съмнение в гласа Ма.

— Той е чудесен преподавател — гордо заяви Сребърна Фея. — Разтълкува ми едно трудно стихотворение. Да знаете колко е търпелив!

Ма Жун замислено изгледа младата двойка.

— Е, добре — бавно изрече той, — да предположим, че успея да уредя нещата. Тогава обещавате ли ми господин поете, че ще отведете това дете в родното му място и ще се ожените за него, съблюдавайки всички изисквания на процедурата?

— Разбира се! Но какво всъщност искате да кажете? Ами нали днес следобед ме съветвахте да взема госпожица Фън за жена, за да...

— Това беше, млади човече, за да ви изпитам — сряза го набързо злочестият Ма Жун. — От стара коза ярета сме ние, хората от трибунала: винаги знаем повече, отколкото ни личи. Наясно бях за вас и за малката. Аз дори я проучих... по моему. Така че слушайте ме. Спечелих доста пари на игралната маса и тъй като момичето е от моето село и ви обича, днес следобед реших да го откупя за вас.

Той извади квитанцията от ръкава си и я подаде на Сребърна Фея. После измъкна и малкия червен пакет с остатъка от богатството си и го подхвърли на поета:

— Ето ви за пътуването и за да имате нещичко, докато започнете работа като учител. И не ми отказвайте, глупак такъв, няма проблем да спечеля отново толкова, преди да напусна острова! Късмет, деца мои!

Той се измъкна бързешком. Сребърна Фея изтича след него и успя да го настигне в приемната.

— Господин Ма, вие сте невероятен! — задъхано каза тя — Мога ли да ви смятам за мой по-голям брат?

— Винаги — отвърна той с широка усмивка.

После свъси вежди и добави:

— Между другото господарят ми проявява жив интерес към приятеля ви. Не мисля, че е нещо сериозно, но не напускайте острова до утре следобед. Ако до този момент не сте получили съобщение от мен, можете да заминавате.

Той отвори вратата, а младата жена поривисто се приближи до него и каза:

— Много се радвам, че сте били наясно за нас двамата с Дзя, големи братко. Когато ви чух да идвате, малко се поразтревожих, защото, когато... ме проучвахте... при вдовицата Уан, за момент ми се стори, че се влюбвате в мен.

Ма Жун се разсмя гръмогласно.

— Не се тревожете, малка сестричке! Просто си кажете, че когато аз проучвам нещо, го върша от все сърце, ако мога така да се изразя.

— Вие сте голям палавник — отвърна тя с мила муцунка.

Той я потупа приятелски по задничето и излезе.

Докато крачеше надолу по улицата, с огромно удивление установи, че не може да разбере тъгува ли, или се радва. Разтърси ръкава си и усети, че е доста лек — подрънкваха само няколко дребни

монети. Не стигаха, за да вкуси от удоволствията, които Райският остров предлагаше. Разходка из парка беше повече по кесията му, но усещаше главата си натежала и в края на краищата реши да си легне рано. Влезе в първия нощен приют, който намери, и даде последните си грошове, за да го пуснат да пренощува в едно ъгълче.

Свали ботушите си, развърза пояса и се изтегна между двама скитници върху дългата дъска, която служеше за общо легло.

Кръстосал ръце зад главата си, той наблюдаваше покрития с паяжина таван. По странен начин си прекарвам нощите в Райския остров на удоволствията мислеше си той. Предната — направо на пода на някакъв таван, тази — на място за пет гроша върху дъска, между двама просяци. „Това ще трябва да е онзи проклет мост, променящ душата, под който преминах, докато идвахме насам“ — промърмори си той. Затвори решително очи и строго отсече: „Хайде, спи... големи братко!“

ГЛАВА XVIII

ЗЕЛЕН НЕФРИТ Е УЛИЧЕНА В БЛАГОРОДНА ЛЪЖА И БАЩА Й НАЙ- ПОСЛЕ РАЗКРИВА ИСТИНАТА

Съдията Ди допиваше трета чаша чай, когато възрастният слуга дойде да съобщи, че паланкинът на главния надзорник е в предния двор. Съдията стана и се отправи да посрещне Фън Дай и Нефритов Пръстен.

— Хиляди извинения, че ви обезпокоих така късно, но е абсолютно наложително — обърна се той към посетителите си. — Запознах се с нови факти и смятам, че ако ги обсъдим заедно, въпросите, които не ни дават покой, бързо ще бъдат изяснени.

Той ги отведе в салона и настоя Нефритов Пръстен да седне на масата редом с него и с баща си. Лицето на Фън бе все така непроницаемо, но в очите на момичето трептеше тревога.

— Осведомиха ли ви, че двама от хората ви са били нападнати днес следобед от разбойници?

— Да, ваше превъзходителство. Засадата е била организирана от злосторници от другия бряг на реката. Искали са да си отмъстят за трима от техните, убити при въоръжено нападение. Дълбоко съжалявам, че помощникът на негово превъзходителство също е бил нападнат.

— О, инциденти от този род не го притесняват. Струва ми се, че той дори се забавлява — и като се обърна към младото момиче, попита: — Бихте ли ми припомнили как точно влязохте в тази стая?

За миг погледът на момичето се спря на вратата на верандата.

— Ще ви покажа — каза тя и стана.

Съдията се изправи едновременно с нея и я хвана за ръката.

— Няма нужда — каза той. — Тъй като сте дошли от парка, вие сте се качили до верандата по четирите високи стъпала в средата ѝ,

предполагам?

— Точно така, ваше превъзходителство!

Тя внезапно прехапа устни, като съзря бледното изопнато лице на баща си.

— Точно така си и мислех! — извика строго съдията. — Хайде да привършим с тази комедия, какво ще кажете? Единствените стъпала, които осигуряват достъп до верандата, са от двата ѝ края. Вие никога не сте идвали тук, момичето ми. Следобеда, когато започнах да разпитвам баща ви, още първите ми думи са ви разкрили, че зная за домогванията на Ли спрямо вас, както и за това, че баща ви е бил тук вечерта, когато е настъпила смъртта на младия Ли. Вие сте твърде умна и тръгвайки от тези два факта, измисляте някаква история за Ли, който се опитва да ви прелъсти в тази стая, и вие го убивате, за да защитите честта си. Както и всичко останало, това, естествено, е чиста измислица, скалъпена, за да спаси баща ви.

Като видя, че момичето цялото почервява от смущение и всеки миг ще се разплаче, той продължи по-меко:

— Във вашата история все пак имаше известна доза истина. Ли наистина се е опитал да ви обезчести, но не преди три дни и не в тази стая. Това се е случило преди десет дни, на джонката му. Синините, които толкова държахте да ми покажете, са поизбледнели. Не е възможно да са толкова скорошни, колкото твърдахте. Описанието на борбата помежду ви също не беше убедително. Когато един силен мъж вижда, че жената, която се опитва да изнасили, хваща нож, той ще се помъчи да я обезоръжи, а не да я прегръща, все едно че няма нищо. А и бяхте забравили, че е била прерязана дясната вратна артерия, което говори по-скоро за самоубийство, отколкото за убийство. Като махнем тези дребни неточности, историята ви не беше зле скалъпена, още повече че я импровизирахте в момента.

Нефритов Пръстен избухна в сълзи. Фън я погледна загрижено и уморено рече:

— Вината е изцяло моя, ваше превъзходителство. Тя просто се опитваше да ми помогне. Но като видях, че вие хващате вяра, не посмях да призная истината. Не съм убивал този проклет Ли, но си давам сметка, че ще бъда обвинен за смъртта му, тъй като наистина бях в Червения павилион онази нощ и...

— Не — прекъсна го съдията, — вие няма да бъдете обвинен за смъртта му. Аз имам доказателство, че той наистина се е самоубил. С преместването на трупа вие сте направили самоубийството съвсем явно. Предполагам, че сте дошли при него във връзка със заговора му с антикваря срещу вас?

— Да, ваше превъзходителство. Моите хора ме бяха предупредили, че Уън Юан се опитва да подхвърли в дома ми сандък с пари, който да ме компрометира. Планът е бил Ли Лиен да пише до префекта, че не декларирам точната сума на доходите си. Щяха да последват ревизии и разследвания и щяха да „открият“ подхвърления в къщата ми сандък с пари. Тогава...

— Защо не ми съобщихте веднага за тези машинации? — сухо го прекъсна съдията.

Фън се поколеба за миг, после притеснено обясни:

— Ние, обитателите на Райския остров, предпочитаме да перемърсното си бельо помежду си. Не сме свикнали да показваме пред чужденци разправиите си. Може би грешим, но...

— Разбира се, че грешите. Продължете историята си.

— Когато хората ми ме уведомиха за плана на Уън Юан, аз реших да се срещна с Ли Лиен. Исках откровено да го запитам защо той, интелигентен мъж когото добре познавах, се съюзява с търговеца на антики в такава долна интрига. Щях и да го порицая за държанието му към дъщеря ми на кораба. Но когато дойдох тук, налетях в парка на Уън и тази среща ми припомни една вечер преди трийсет години, когато на път за Дао Куан на същото място срещнах Уън Юан. Съобщих на антикваря, че неговите долни козни са ми известни и че отивам при Ли Лиен, за да му кажа какво мисля за всичко това. Уън Юан призна, че в момент на ревност помолил Ли да му помогне да ме измести от поста ми. Младият учен, който явно бил зле с парите, отначало се съгласил, после, без Уън да знае защо, се отметнал. Антикварят смирено ме помоли да му простя недостойните замисли и ме подкани да отида при Ли, за да потвърди и той, че двамата са се отказали от плана си. Когато влязох в тази стая, видях, че злокобните ми предчувствия са се сбъднали — Ли Лиен лежеше в креслото, очевидно мъртъв. Уън Юан явно е знаел и е желал да ме сварят до трупа, за да ме обвинят в убийство. Преди трийсет години пред трупа на Дао аз го заподозрях в подобни намерения. Тогава си припомних, че

първото убийство бе замаскирано като самоубийство, и реших да прибягна до същата измама. После стана точно както ви докладвах, ваше превъзходителство. Когато се реши, че Ли се е самоубил заради Есенна Луна, която отблъснала любовта му, разказах всичко на дъщеря си и това я накара прибързано да импровизира своята история, за да оправдае моето толкова неразумно действие — преместването на трупа. Фън се изкашля и продължи с глух глас:

— Не мога да намеря думи, ваше превъзходителство за да изразя дълбокото си съжаление за своето неописуемо глупаво държание. През целия си живот никога не съм се срамувал толкова, както когато бях принуден да потвърдя вашето погрешно тълкуване на последните драсканици на Ли. Наистина, аз...

— Не се притеснявам, когато ме мамят — сухо го прекъсна съдията. — Случва ми се непрекъснато и съм свикнал. За щастие винаги разкривам заблудата, преди да е станало прекалено късно. В този конкретен случай излезе, че онези драсканици на Ли наистина се отнасят до Есенна Луна. Но той не се е самоубил заради нея.

Съдията Ди се облегна назад в креслото. Поглади дългата си черна брада и продължи:

— Младият Ли Лиен е бил много талантлив мъж, но твърде студен и пресметлив. Успехът идва рано при него и за дълго му замайва главата. Длъжността, която заема, не го задоволява и той желае да се изкачи още по-високо, при това колкото може по-бързо. Но за тази цел му трябва пари, много пари, а семейното богатство се е стопило вследствие на няколко години слаба реколта и рисковани сделки. Със съучастието на вашия стар враг Уън Юан той съставя план, който ще му осигури приказните богатства на Райския остров. Преди десет дни пристига тук, за да пусне в ход проекта си, самоуверен и надменен. След сблъсък на двете джонки отказът на вашата дъщеря наранява болното му самолюбие и той се опитва да я обезчести. Когато Уън го посреща на кея, Ли все още е разгневен от отказа на Нефритов Пръстен заповядва на стария търговец да му помогне да справи с нея. Припомня му, че вие скоро ще бъдете подведен под отговорност за данъчни нарушения и няма да сте в състояние да защитите дъщеря си. Това вдъхва кураж на Уън Юан. Той бързо подсказва на Ли как да принуди Нефритов Пръстен да отстъпи

пред домогванията му. Негодникът разбира, че така ще Ви засегне лично.

Съдията поспря, за да отпие глътка чай.

— Скоро след това — продължи той — Ли толкова се заплесва по госпожица Розов Карамфил, госпожица Божур и другите млади куртизанки, че не се сеца за дъщеря ви. За сметка на това обаче непрекъснато се сеца за плана си да ви озлочи. В една кръчма се запознава с млад мъж, чиито услуги смята да използва, за да подхвърли сандъка с парите. Тогава, на двайсет и петия ден, деня на смъртта му, Ли открива или смята, че е открил, нещо, което напълно променя плановете и възжеланията му за бъдещето. Той изпъжда леконравните госпожици, с които е прекарал толкова сладостни моменти, изпраща обратно в столицата разпуснатите си другари в разгулния живот, защото е решил да сложи край на дните си. Вечерта, малко преди избрания от него момент за фаталния жест, отива при Есенна Луна, за да се види за последен път с нея. Сега и двамата не са сред живите и ние никога не ще узнаем истината за тяхната връзка. Доколкото разбрах, Ли я вземал на вечерите, които давал, за блясък, но не е бил неин любовник. И може би затова в последните моменти на живота му тя олицетворява за него всички земни наслади, с които му предстои да се раздели. С покрусена душа ѝ поверява писмо до баща си, императорския цензор. Есенна Луна просто забравя да предаде това писмо. Куртизанката не се е опитвала да превърне Ли Лиен в свой любовник, тъй като усетът ѝ е подсказвал, че той е толкова студен и себичен, колкото и самата тя. Ли със сигурност никога не е говорил, че възнамерява да я откупи от господаря ѝ.

— Никога? Но моля ви се, ваше превъзходителство, та тя самата го заяви!

— Заяви го... но това е било лъжа. Когато е разбрала, че той се е самоубил, а името ѝ е изписано върху лист на бюрото му, тя се е възползвала от случая, за да раздуе славата си, и нагло заявила, че е отказала ласкателното предложение на младия учен.

— Тя е нарушила моралния кодекс на изискания свят! — с негодувание извика Фън. — Името ѝ ще бъде зачеркнато от списъка на Цариците на цветята.

— Тя не беше от особено висока класа — сухо отбеляза съдията Ди, — но вината ѝ е по-скоро следствие от начина на живот. Друго,

което ме кара да бъда по-снизходителен към нея, е, че смъртта ѝ е била ужасна.

Очите на съдията се насочиха към затворената портичка на верандата и той прекара длан по лицето си, после погледът му се вряза в бащата и дъщерята.

— Вие, Фън, се опитахте да заблудите правосъдието, подменяйки обстоятелствата около едно самоубийство, а вие, Нефритов Пръстен, наговорихте куп лъжи. За ваше щастие разговорът ни беше от частен характер. Не съм забравил също, че вие, Фън, се заклетехте да кажете цялата истина единствено във връзка със събитията отпреди трийсет години. Крайната цел на правосъдието е да поправи в рамките на възможното нещастията, причинени от престъпление. Опитът за изнасилване е престъпление, и то тежко. Така че ще забравя за вашите провинения и самоубийството на Ли Лиен ще бъде регистрирано именно като самоубийство, а като обяснение ще впишем вече приетото — нещастна любов. Безполезно е също да петним честта на злощастната Есенна Луна. Ето защо вие ще премълчите дребната ѝ измама и ще оставите името ѝ в списъка на Цариците на цветята. Що се отнася до Уън Юан, той е виновен в престъпни начинания. Но е действал така несръчно, че планът му се е провалил още преди да посмее да го приложи. Той може би никога не е извършвал истинско престъпление. Липсва му смелостта да осъществи заплетените си интриги. Ще взема необходимите мерки, за да му попреча веднъж завинаги да злосторничи. Две убийства са извършени в Червения павилион. Но тъй като нито вие, нито дъщеря ви сте замесени в тях, няма да кажа нищо за тези черни деяния. Това е всичко, което имах да ви съобщя.

Фън се простря в краката на съдията Ди, последван от дъщеря си, но той нетърпеливо им нареди да се изправят.

— Презирам места като Райския остров. Но, естествено, си давам сметка, че това е необходимо зло и че един наистина съвестен главен надзорник като вас бди да се съблюдават границите на допустимото. Можете да се оттеглите.

Разделяйки се със съдията, Фън смутено промълви:

— Предполагам, че негово превъзходителство ще приеме като дързост от моя страна, ако попитам кои са двете убийства, за които негово превъзходителство спомена преди малко.

Съдията се замисли за миг, после отвърна:

— Дързост ли? В края на краищата вие сте главен надзорник на острова и трябва да знаете. Но засега ми се струва прибързано да споделям каквото и да било, тъй като не разполагам с необходимите факти. Веднага след като ги науча, ще ви уведомя.

Фън и дъщеря му направиха нисък поклон и напуснаха павилиона.

ГЛАВА ХІХ

СЪДИЯТА ДИ УСПЯВА НАКРАЯ ДА СЕ СРЕЩНЕ С АВТОРА НА СТАРОДАВНО ПРЕСТЪПЛЕНИЕ И ЕДНА БИВША ЦАРИЦА НА ЦВЕТЯТА ПРИПОМНЯ ТРАГИЧНИ СЪБИТИЯ

Когато Ма Жун пристигна на другата сутрин, съдията все още закусваше на верандата. Лека омара плуваше над смълчания парк, по клоните унило висяха овлажнените копринени гирлянди.

Съдията разказа накратко на Ма Жун за разговора си с Фън и дъщеря му.

— Сега задачата ни е да открием госпожица Лин. Кажи на управителя да оседлае конете ни. Ако бившата куртизанка не се е прибрала в колибата си, ни чака дълго препускане до северната част на острова.

Когато Ма Жун се върна, съдията остави клечиците си до празната купичка. Стана, влезе в салона и нареди на помощника си да му приготви кафявата пътна роба. Докато помагаше на господаря си да се облече, Ма Жун заразпитва:

— Дзя Юбо замесен ли е в тези истории, ваше превъзходителство?

— Не. Защо?

— Снощи случайно узнах, че възнамерява да напусне острова с едно младо момиче, в което е влюбен. Доколкото разбрах, малко или повече са го принуждавали да се сгоди за госпожица Фън.

— Да си заминава със своята възлюбена, нямам нужда от него. Надявам се, че ние също ще можем да заминем днес. Вярвам, че добре си запълнил свободното си време.

— Негово превъзходителство би могъл да го предположи! Но парите бързо се изнизват между пръстите в такова място.

— Не се и съмнявам — отвърна съдията, докато навиваше около кръста си широк пояс от черна коприна. — Но ти имаше две сребърни монети, надявам се, че са ти стигнали все пак?

— Честно казано, не, ваше превъзходителство. Чудесно запълних времето си, но вече нищо не ми остана.

— Е, надявам се поне, че с радост си похарчил парите си. Освен това ти остава златото от наследството на чичо ти.

— То също се изпари, ваше превъзходителство.

— Как, наистина ли? Два златни слитъка, които смяташе да заделиш за старини. Не може да бъде!

Ма Жун тъжно поклати глава.

— О, ваше превъзходителство, тук видях толкова красиви момичета. Прекалено красиви даже, а те струват скъпо!

— Срамота! — избухна съдията. — Да прахосаш два златни слитъка за вино и жени!

Той ядосано нахлузи шапката си и като въздъхна печално, сви рамене:

— Непоправим си, Ма Жун!

Двамата излязоха в задния двор и се запътиха към конете.

Ма Жун тръгна напред, за да води господаря си през лабиринта от малки улички до пустия участък, където се намираше колибата на куртизанката. Когато стигнаха до лъкатушещата сред дърветата пътека, той спря коня и каза:

— Тук ни нападнаха, ваше превъзходителство. Фън знае ли кой стои зад тая работа?

— Мисли си, че знае, но се лъже. Целта им съм бил аз.

Ма Жун понечи да попита господаря си откъде му е хрумнало такова нещо, но съдията пришпори коня си. Когато стигнаха до голямото тисово дърво, Ма Жун посочи колибата, залепена за възлестия му ствол. Съдията слезе от коня и му подаде юздите.

— Чакай ме тук.

Тръгна сам по влажната трева. Утринното слънце все още не бе проникнало през гъстия навес на листата над съборетината, във влажния въздух непоносимо миришеше на гниеща шума.

През единствения прозорец от навосъчена хартия, помътняла от мръсотия, се процеждаше слаба светлинка. Съдията Ди пристъпи до паянтовата врата и се заслуша. Необикновено красив глас нежно напяваше старинна мелодия, която той си припомни от детството си. Отвори и влезе. Вратата зад него се хлопна с ръждясало скърцане.

Маслен светилник разпръскваше бледа светлина сред ужасяващата бедност на стаята. Госпожица Лин седеше, кръстосала крака върху бамбуковото легло, а в скута ѝ почиваше главата на прокажения просяк. Едноокият лежеше по гръб и през мръсните парцали, покриващи изпосталялото му тяло, се виждаха отворени язви. Единственото му око мрачно светеше в полумрака.

Певицата вдигна глава и обърна неவிждащото си лице към съдията:

— Кой е тук? — попита тя със звучен топъл глас.

— Аз съм, магистратът.

Посинелите устни на прокажения се изкривиха в злокобна усмивка. Като се втренчи в живото му око, съдията изрече:

— Вие сте доктор Ли Уейдзин, бащата на члена на академията Ли Лиен. А вашата приятелка е Зелен Нефрит, куртизанката, която мислят за умряла преди трийсет години.

— Това е моят любим — промълви сляпата.

— Вие дойдохте на острова — продължи съдията Ди, като се обърна към прокажения, — защото са ви казали, че Есенна Луна е виновна за смъртта на вашия син, с желание да отмъстите за него. Но грешите. Синът ви се е самоубил, защото е открил подутини по врата си и е сметнал, че е болен от проказа. Дали е бил прав, или не, не зная, не съм изследвал трупа. Той не е притежавал вашата смелост и е бил неспособен да приеме злощастния край, изпитанията на болестта. Но Есенна Луна не е знаела причината за самоубийството му. Глупашко тщеславие я е подтикнало да разпространи лъжата, че Ли се е самоубил заради нея. Вие сте чули това от собствената ѝ уста, когато подслушвахте разговора ни, скрит под верандата на Червения павилион.

Той млъкна. За миг не се чуваше друго освен напрегнатото дишане на прокажения. После съдията продължи:

— Синът ви се е доверявал на Есенна Луна. Той ѝ е оставил писмо, в което ви съобщава за своето решение, но тя не ви го е

предала, дори не бе отворила плика с писмото. Открих го, след като вие убихте тази нещастница.

Той извади писмото от ръкава си и зачете на глас. Когато свърши, куртизанката продума нежно:

— Аз носех под сърцето си твоє дете, твой син, о, скъпи мой. Уви, след като оздравях, не ме отмина и ново нещастие, пометнах! Нашият син щеше да е красив и смел като теб.

Съдията Ди хвърли писмото на одъра и продължи:

— Откак сте на острова, доктор Ли, вие непрекъснато сте следели Есенна Луна. Когато късно през фаталната нощ тя се отправя към Червения павилион, вие сте я проследили. Качили сте се на верандата, скрит зад прозореца сте я наблюдавали как се съблича и се изтяга гола на леглото в Червената стая. Извикали сте името ѝ, после сте се долепили плътно до стената. Когато тя се приближила и вероятно е опряла лице до решетката на прозореца, за да види кой я вика, вие сте се хвърлили към нея, стиснали сте я за гърлото и сте започнали да я душите през железата на решетката. Но разядените ви от проказата ръце не са я удържали и тя се отскубнала. Изтичала към вратата, за да извика за помощ, но уплахата ѝ е била толкова силна, че получила сърдечен пристъп и се свлякла на килима. Вие все пак сте я убили, доктор Ли.

Подпухналите клепачи на прокажения потрепнаха. Жената се надвеси над обезобразеното му лице и прошепна:

— Не го слушай, любими. Уморен си, почивай си.

Съдията извърна поглед. Вторачен в пода от утъпкана пръст, той продължи:

— В писмото си вашият син с право говори за несломимата ви смелост. Разяждала ви е смъртоносна болест, богатството ви се е топяло, но ви е оставал вашият син и сте искали на всяка цена да го направите могъщ човек. Но времето не спира и за миг. Райският остров е червив от пари, а прилежащата му територия граничи с вашите земи. Първо изпращате разбойници, за да ограбят златото, което Фън пренася, но скъпоценният метал пътува със сигурна охрана. Хрумва ви по-добра идея. Знаете, че Уън Юан мрази главния надзорник и отдавна ламти за неговото място. Нарезждате на сина си да се свърже с антикваря и подготвяте провалянето на Фън със замисления от вас план. Като използва влиянието си, синът ви спокойно би могъл да

осигури този пост на Уън Юан и тогава никак няма да му е трудно да си присвои по-голямата част от богатствата на острова. Смъртта на сина ви разбива тази красива мечта. Ние никога не сме се срещали, доктор Ли, но вие знаете моята репутация, както и аз вашата, така че сте се опасявали, че ще открия истината. Затова малко след смъртта на Царицата на цветята идвате в Червения павилион и скрит на верандата, ме наблюдавате през прозореца. Бях твърде далеч от него, за да се осмелите да предприемете нещо срещу мен, а и вратата бе непристъпна. Единствената последица от вашето злокобно присъствие бе ужасният кошмар, който сънувах.

Погледът на съдията отново потърси този на прокажения. Обезобразеното лице се бе разкривило в страховита гримаса. Миризмата на разложена плът, изпълнила малката стая, ставаше все по-непоносима. Съдията сложи шала пред носа си и заговори през плата:

— После се опитвате да напуснете острова, но лодкарите отказват да ви качат. Предполагам, че сте търсили някакво убежище в гората край реката и тук, трийсет години след като съдбата ви е разделила, сте срещнали любовницата си Зелен Нефрит. Вероятно сте я разпознали по гласа. Тя ви предупреждава, че аз разследвам убийството на Дао Куан. Откъде тази сила, с която се вкопчвате в едно съществуване, което за вас означава само страдание, доктор Ли? Дали идва от желанието да опазите на всяка цена името си? Или от спомена за жената, която някога сте обичали и която сте смятали за покойница? Или от упоритото, детско желание да не рухнете, каквото и да стане? Не зная, не мога да си представя какво въздействие може да има тежката неизлечима болест върху един необикновен дух.

Прокаженият мълчеше.

— Вчера следобед — продължи съдията — вие ме проследихте за трети път. Трябваше да отгатна, трябваше да разпозная тази миризма, която не може да се сбърка. Вие ме чухте да казвам на помощника си, че възнамерявам да дойда тук. Отишли сте при разбойниците, които от време на време наемате, и сте им заповядали да ми направят засада в горичката. Нямало е как да узнаете, че покъсно съм променил плана си. Хората ви са нападнали помощника ми и двама от специалните служители на главния надзорник, които ги избили до един. Но преди да умре, един от тях прошепнал името ви.

Истината ме осени, докато четях писмото на сина ви! Знаех какъв човек сте, доктор Ли. Фън бе описал пред мен младия имперски чиновник, преливащ от сърцатост и плам, какъвто сте били преди трийсет години. А този портрет съвпаднаше с онова, което ми бе казала Зелен Нефрит, говорейки за страстен и решителен любим, способен да изостави богатство, положение и всичко заради жената, която обича.

— Това си ти, скъпи мой, това беше ти, моят неудържим любим — тихо промълви сляпата и покри с целувки лицето на прокажения.

Съдията Ди извърна глава и продължи с уморен глас:

— На засегнатите от неизлечима болест са спестени наказанията, предвидени от закона, доктор Ли, но все пак държа да уточня, че вие сте убили куртизанката Есенна Луна в Червения павилион, както и че преди трийсет години сте убили Дао Куан.

— Трийсет години! — възкликна мелодичният глас. — Трийсет години минаха, а ние отново сме заедно. Но тези години никога не са съществували, скъпи мой, те са само лош сън, един кошмар. Ние се срещнахме вчера в Червената стая, червена като страстта, която ни свързваше, като нашата дива, изгаряща любов. Никой не знаеше, че се любим там, ти, младият и многообещаващ имперски чиновник, и аз, най-надарената куртизанка, Царицата на цветята на Райския остров. Фън Дай... Дао Куан, колцина още се домогвах до благосклонността ми. Аз ги окуражавах, без да давам нищо в замяна, преструвах се, че ми е трудно да реша, за да запазя нашата тайна. Настъпи последната нощ. Кога беше това? Снощи, нали? В мига, когато ти притискаше разтрепераното ми в забрава тяло в силните си ръце, дочухме шум в салона. С един скок ти се озова посред стаята и без да се обличаш, се втурна навън. Аз те последвах, възхищавайки се на любимото тяло, сияещо в пурпура на залеза. Когато Дао ни видя един до друг голи, влюбени, решителни, побледня от гняв, измъкна ножа си и ме нарече с долни имена. „Убий го!“, изкрещях ти аз. Ти се хвърли върху него, издърпа ножа от ръцете му и го заби в гърлото му. Кръвта му бликна върху теб. Алена кръв върху твоята пурпурна от залеза кожа. Никога, никога не съм те обичала повече, отколкото в този миг.

Някакво безумно опиянение бе преобразило лицето на сляпата и то сияеше със странна красота. Съдията Ди сведе глава, докато трептящият от вълнение глас продължи:

— Тогава аз ти казах: „Да се обличаме и да бягаме оттук.“ Върнахме се в Червения павилион, но в този миг някой влезе в салона. Ти отново се върна там: беше онова глупаво момченце. Щом те видя, веднага избяга, но ти мислеше, че може да те разпознае, затова ми каза да пренесем трупа в Червената стая, да сложим ножа в ръцете му, да заключим вратата след нас, а ключа да пъхнем отдолу. Така всички щяха да решат, че Дао се е самоубил. Разделихме се на верандата. В парка вече палеха фенерите. Ти смяташе да заминеш за няколко седмици, докато съдилището приключи разследването по самоубийството, и тогава... да се върнеш при мен.

Сляпата са закашля. Кашлицата се усили, разтърсвайки крехкото тяло, и малко розова пяна изби на устните ѝ. Тя машинално я изтри и продължи с дрезгав, изведнъж погаснал глас:

— Питаха ме дали Дао ме е обичал. Да, отговорих аз, и това беше истина. Питаха ме дали е умрял, защото съм го отблъснала. Да, казах аз, заради мен умря, и това също беше истина. Но дойде епидемията... заразих се от тази страшна болест... лицето ми... очите ми... ръцете ми... Умирах и с всички сили зовях смъртта. Да, по-добре да умра, отколкото ти да зърнеш какво бе станало с мен. После дойде и пожарът. Приятелките ми, болни и здрави, ме довякоха до моста... в гората. И оживях... а толкова жадувах смъртта. Взех документите на госпожица Лин, която наричаха Златен Яспис. Тя издъхна в един ров до мен. Върнах се на острова, но ти ме мислеше за умряла, както го желяех. Колко щастлива бях, когато научавах за успехите ти. Това щастие бе за мен единствената ми връзка с живота. И сега ти отново си в прегръдките ми!

Гласът замлъкна. Съдията повдигна глава и видя костеливите пръсти на сляпата да опипват главата на любимия ѝ, застинала неподвижно върху коленете ѝ. Единственото око бе затворено, а парцалите, покриващи хлътналите гърди, не се повдигаха в ритъма на дишането. Притиснала до гърдите си скъпото лице, Зелен Нефрит извика:

— Благословени небеса, той се върна, за да издъхне в ръцете ми... и аз скоро ще го последвам!

Тя прегърна трупа и му зашепна нежни слова. Съдията се оттегли безшумно.

ГЛАВА XX

СЪДИЯТА ДИ СЕ ПРИГОТВЯ ДА НАПУСНЕ РАЙСКИЯ ОСТРОВ, А МАГИСТРАТЪТ ЛУО МУ ДАВА ПОСЛЕДЕН СЪВЕТ.

Когато съдията се върна, Ма Жун го попита любопитно:

— Негово превъзходителство доста се забави. Какво ви разказа певицата?

Съдията Ди избърса капчиците пот, които блестяха на челото му, скочи на седлото и промърмори:

— В тази колиба няма никой — вдъхна дълбоко чистия въздух и добави:

— Претърсих основно навсякъде, но не открих нищо. Бях си съставил някаква теория, но се оказа погрешна. Това е, не ни остава друго, освен да се върнем в хотела.

Докато двамата мъже прекосяваха пущинака, Ма Жун внезапно посочи с камшика си към хоризонта и възкликна:

— Виждате ли пушека, ваше превъзходителство! Започнаха да палят олтарите. Празникът на мъртвите свърши.

Съдията Ди замислено се загледа в черния дим, който се кълбеше над покривите.

— Да. Вратите на отвъдното се затвориха.

Затвориха се след призраците на миналото, помисли си той. Цели трийсет години сянката, родена през онази нощ в Червения павилион, е витаела над живите и е помрачавала дните им. Сега се бе промъкнала във вонящата колиба, за да се присъедини към мъртвия и умиращата, и свита в ъгъла, щеше да дочака мига, когато тримата заедно ще си отидат завинаги.

Когато съдията Ди и помощникът му се върнаха в хотел „Вечно блаженство“, магистратът нареди на управителя да му представи

сметката. Заръча на прислужника от конюшната да приготви конете и влезе в Червения павилион с Ма Жун.

Докато помощникът подреждаше дрехите в кожените пътни чанти, съдията препрочете доклада за самоубийството на Ли Лиен, който бе написал предната вечер. След това взе втория, за смъртта на Есенна Луна, и добави накрая, че е починала вследствие на сърдечна криза, причинена от злоупотреба с алкохолни напитки. Написа и кратко писмо до Фън Дай, за да му съобщи, че една и съща личност е убила Дао Куан и Есенна Луна, но тъй като престъпникът не е жив, излишно е по-нататъшното ровене в тази тъмна история. Писмото завършваше така:

Бях уведомен, че доктор Ли Уейдзин, чието съзнание е разстроено вследствие на напреднал стадий на проказата, от която страда, бродел из вашия остров и починал в колибата на бившата куртизанка госпожица Лин. Самата тя е съвсем близо до края си. Когато на свой ред и тя напусне този свят, погрижете се двете тела да бъдат изгорени, за да се избегне разпространението на заразата. Уведомете семейството на Ли. Куртизанката няма живи роднини.

Той сложи подписа си, препрочете писмото, натопи четката в туша и добави:

Научих също така, че Дзя Юбо е напуснал острова с една жена, в която е влюбен. Вярвам, че едно по-старо и по-дълбоко чувство ще успокои дъщеря ви, на която моля да предадете моите най-искрени сърдечни пожелания за бъдещо щастие.

Взе друг лист и започна писмо до Дао Бандъ, с което го осведомяваше, че най-сетне убиецът на баща му е разкрит, но че е починал от дълго и мъчително заболяване.

Небето — завършваше съдията — отмъсти за вас и сега нищо не би попречило на един по-тесен и интимен съюз със семейство Фън, за да се запечата завинаги старата дружба.

Сложи печата си върху двата плика и написа „Лично“. След това нави на руло официалните доклади и придружаващите ги документи и пъкна обемистия свитък в ръкава си. Стана и се обърна към Ма Жун:

— Ще минем през Цинхуа, за да предам документите на магистрата Луо.

Слязоха в салона. Ма Жун носеше багажа.

Съдията плати сметката и връчи на управителя писмата за Фън Дай и Дао Бандъ, като го помоли да ги предаде колкото може по-бързо. Когато влязоха в задния двор, за да проверят дали конете са готови, навън прозвучаха гонгове и висок глас изкрещя:

— Направете път!

Веднага след това в двора влязоха десетина носачи, облени в пот от тежестта на огромен официален паланкин. Следваха цяла кохорта стражници с високо вдигната червена табела, на която бяха изброени всички титли и рангове на магистрата Луо. Началникът на стражата отдръпна пердето на паланкина и се поклони почтително. Магистратът Луо стъпи на земята, ослепителен в зелената си брокатена роба и черната шапка с дълги висящи краища. В ръцете си държеше ветрило, което ожесточено размахваше. Щом забеляза Ди, той се устреми към него със ситни забързани крачки и извика:

— Каква ужасна беда, почитаеми братко! Царицата на цветята на Райския остров мъртва... и то при загадъчни обстоятелства, както изглежда. Цялата провинция само за това говори. Веднага след като научих страшната новина, се качих в носилката независимо от непоносимата жегга. За нищо на света не бих искал да ви обременявам с още дела.

— Тази кончина сигурно е била удар за вас — сухо забеляза съдията Ди.

Луо го изгледа лукаво.

— Една красива жена никога не ми е безразлична, Ди — непринудено отвърна той.

*В прахта на жизнения път
тѣй рядко пищна роза цѣфва.
Която с радост да дари
на закопнялата душа,
ра-та-та, красота,
да я възрадва и опияни...*

— Търся по-изразителен епитет за началото на третия стих, но като цяло не е лошо, нали? И така, какво се е случило с горкото момиче?

Съдията Ди му подаде свитѣка с документите.

— Всичко е написано тук. Възнамерявах да мина през Цинхуа, за да ви ги предам, но позволете ми да ви ги връча сега. Бързам да се върна у дома.

— Но разбира се, Ди.

Магистратът Луо затвори ветрилото си и ловко го пѣхна зад врата си. Припряно разгърна свитѣка и очите му зашариха по документите. Щом привърши набързо с четенето, поклати важно глава и каза:

— Вижда се, че сте съгласен с моите заключения относно самоубийството на Ли Лиен. Както ви казах, разследването беше просто формалност.

После прегледа доклада със заключението за смъртта на Есенна Луна и като се увери, че името му не е споменато сред ухажорите на куртизанката, поклати одобрително глава. Сгъна свитѣка и с доволна усмивка заяви:

— Превъзходна работа, Ди! И много добре написано. Ще го изпратя на префекта без всякакви изменения... без особени изменения. Стилът е малко суховат, разбирате ли ме? Ще го олекотя мѣничко, за да се чете по-гладко, нали така? Малко по-съвременен стил, по-фриволен, изглежда, това харесват сега чиновниците от столицата. Като че ли дори търпят известна доза хумор. Съвсем дискретен, разбира се, съвсем дискретен. Естествено, няма да пропусна да спомена вашата безценна помощ, бъдете спокоен.

И като пѣхна рулото с документи в рѣкава си, добави:

— Кой всъщност е убил Царицата на цветята? Предполагам, че виновникът е затворен при главния надзорник?

— Когато прочетете доклада ми — бавно каза съдията Ди, — ще разберете, че Есенна Луна почина от сърдечна криза.

— Но всички говорят, че вие сте отхвърлили заключенията на съдебния лекар! Хората наричат това дело „Загадката на Червения павилион“. Всемогъщи небеса, нали няма да се наложи да подновявам следствието, Ди?

— Историята наистина съдържаеше някои неясноти, но заключението за внезапна смърт е подкрепено със солидни доказателства. Няма от какво да се опасявате, висшестоящите не ще открият какво да възразят.

Луо въздъхна облекчено.

— Но ви остава все пак да свършите нещо — продължи Ди. — Сред тези документи са признанията на антикваря Уън Юан. Той даде лъжливи показания и е малтретирал една куртизанка. Заслужава наказание с камшик, но това вероятно ще го убие. Предлагам да го завържете на позорния стълб за един ден с табела на гърдите, където се обяснява, че е удостоен с милост, но че при първото оплакване срещу него ще изтърпи цялото полагащо му се наказание.

— Ще се вслушам в съвета ви с удоволствие! Този мошеник притежава прекрасен порцелан и иска невероятни цени за него. Предполагам, че сега чувствително ще ги намали. И така, Ди, аз съм ви дълбоко благодарен. Виждам, че се готвите за път. Аз ще поостана тук ден-два, за да... хм... проуча атмосферата на острова след настъпилите печални събития. Разбрах, че днес е пристигнала нова танцьорка. Видяхте ли я? Казват, че била истинска прелест и майсторството ѝ било наистина забележително. Имала и много красив глас, а фигурата...

Магистратът Луо засука мустаците си със замечтана усмивка и леко повдигна малкия си пръст. Но бързо се сепна, сбърчи вежди и изрече важно:

— И все пак съм някак разочарован, че не успяхте докрай да разбулите тайната на Червения павилион. Имате славата на най-умния и проникателен детектив в цялата провинция, нали така? Винаги съм си представял, че докато изпиете чаша чай, решавате по някой страшно заплетен случай.

— Не трябва винаги да се вярва на славата — отвърна Ди, усмихвайки се с крайчеца на устните си. — Време ми е да потеглям, Луо. Довиждане и наминете да се видим, когато ви се случи път през Пуян.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.